

RAMANA SMRTI

SRI RAMANA MAHARSHIN SYNTYMÄN SATAVUOTISLAHJA 1980

SRI RAMANASRAMAM
Tiruvannamalai
1999

© Sri Mananasramam
Tiruvannamalai

Ensimmäinen laitos 1980
Toinen laitos 1999
1000 kappaletta

CC No. 1101

Julkaisija
V.S.Ramanan
Johtokunnan puheenjohtaja
Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai

Suunniteltu ja ladottu
Sri Ramanasramam

Painettu
Kartik Offset Printers
Chennai 600 015

Takakansi: Arunachala illalla

Suomenkielinen käännös:
31.12.2012
Jyväskylä

Sisällysluettelo

N:o	Nimi	Tekijä	Sivu
1.	Hänen elämänsä ja opetuksensa	<i>Devaraja Mudaliar</i>	6
2.	Hän avasi sydämeni	<i>Shuddananda Bharati</i>	11
3.	Bhagavan Ramana	<i>Dilip Kumar Roy</i>	13
4.	Henkilöllisyys	<i>Lucy Cornelssen</i>	19
5.	Tarpoa eteenpäin	<i>Arunachala Bhakta Bhagavata</i>	24
6.	Ydin	<i>K. Padmanabhan</i>	26
7.	Bhagavan ja Bhagavad Gita	<i>G.V. Kulkarni</i>	28
8.	<i>Sat-Chit-Ananda Guru</i>	<i>Purnima Sircar</i>	31
9.	Arunachalan Viisas	<i>Ratna Navaratna</i>	34
10.	Joitain muistikuvia	<i>C.R. Pattabhi Raman</i>	37
11.	Äänetön vihkimys	<i>Maha Krishna Swami</i>	39
12.	Mitä olen velkaa	<i>Douglas E. Harding</i>	40
13.	Mitä Hän merkitsee minulle?	<i>Wolter E. Keers</i>	43
14.	1947-Tiruvannamalai-1977	<i>Henri Hartung</i>	48
15.	Ramana: <i>Amana</i> ja <i>Sumana</i>	<i>Ra. Ganapati</i>	51
16.	Ainutlaatuinen Messias	<i>S. Ramakrishna</i>	52
17.	Bhagavanin poikavuodet	<i>N.R. Krishnamurti Aiyer</i>	55
18.	<i>Svaraas</i>	<i>K. Sivaraj & Vimala Sivaraj</i>	57
19.	Vedalainen näkijä	<i>Patrick Lebail</i>	61
20.	Arunachala Ramana	<i>T.M.P. Mahadevan</i>	64
21.	Maharshi ja Äiti	<i>A.R. Natarajan</i>	67
22.	Muistelmani	<i>Swami Chidbhavananda</i>	70
23.	Polku ja Päämäärä	<i>Doris Williamson</i>	72
24.	Uuden aikakauden airut	<i>Robert Fuchsberger</i>	74
25.	Kavyakantha	<i>K. Natesan</i>	76
26.	<i>Pradakshina</i>	<i>Charles Reeder</i>	79
27.	Kunnianosoitus	<i>Jack Dawson</i>	81
28.	<i>Sadhana</i> Bhagavanin seurassa	<i>Ursula Muller</i>	82
29.	Miksi Ramana?	<i>Kumari Sarada</i>	84
30.	Syntymäpäivän vietto	<i>Jean Dunn</i>	86
31.	Bhagavanin armot	<i>S. Siva</i>	88
32.	Kutsu	<i>I.S. Varghese</i>	89
33.	Rajaton rakkaus	<i>Gladys de Meuter</i>	91
34.	Muisto	<i>Barbara Rose</i>	94
35.	Ruumiillistunut puhtaus	<i>Robin E. Lagemann</i>	95
36.	Kuinka Bhagavan tuli elämäni	<i>Karin Stegemann</i>	96
37.	Mihin Bhagavan on hävinnyt?	<i>Swami Virajananda</i>	98
38.	Arunachala ja Ramanachala	<i>K. Subrahmanian</i>	100
39.	Rakastettu Bhagavanini	<i>Swami Ramdas</i>	101
40.	Armon vuodet	<i>R. Narayana Iyer</i>	103
41.	Ikuinen Bhagavan	<i>Shantamma</i>	105
42.	Sri Ramanasramam	<i>Lokammal</i>	109
43.	Välähdyksiä Bhagavanista	<i>Raja Iyer</i>	111
44.	Bhagavanin kokkaaminen	<i>Sundaram</i>	114
45.	Päivä Bhagavanin seurassa	<i>P.L.N. Sharma</i>	117

46. Sri Bhagavanin Armo	<i>Gouriammal</i>	119
47. Elämä Bhagavanin seurassa	<i>T.K. Sundaresa Iyer</i>	122
48. Maharshin opetukset ja moderni tieteellinen ajattelu	<i>K.K. Nambiar</i>	130
49. Bhagavan keittiössä	<i>Samburnamma</i>	132
50. Parantava Armo	<i>M.V. Ramaswami Iyer</i>	135
51. Elämäni, Valoni	<i>Varanasi Subbalakshmiamma</i>	137
52. Tuntemani Bhagavan	<i>Voruganti Krishnayya</i>	140
53. Kertomuksia Bhagavanista		143
54. Poosalar		148
55. Opas vierailijoille	<i>K. Padmanabhan</i>	149
56. Antautujan polku		155
57. <i>Saranagathin</i> laulu alkuperäisenä ja käännettynä	<i>M.V. Ramaswami Iyer</i>	156

JULKAISIJAN HUOMAUTUS

Meille tuottaa suurta iloa tuoda eteenne Ramana Smrtin toinen painos, Bhagavan Sri Ramana Maharshin syntymän satavuotispäivän muistoksi vuonna 1980 julkaistusta kirjasta. Sata vuotta joulukuusta 1879 joulukuuhun 1979 merkitsee hengellisyiden kultaista vuosisataa. Tämän muistomerkin sivuilla lukijat pääsevät kosketuksiin niiden miesten ja naisten ensikäden kokemuksista, joilla oli suuri onni tavata Bhagavan Ramana ja oleilla Ramanasramissa Hänen kanssaan.

Tämä painos sisältää kaikki ensimmäisessä olleet artikkelit. Tähän painokseen on tehty muutamia tarpeellisiksi havaittuja muutoksia.

Sri Ramanasramam
13. toukokuuta 1999
(49. Aradhana-päivä ”kuolinpäivästä 49 vuotta”)

V.S. Ramanan
Puheenjohtaja

SRI RAMANA MAHARSHI: HÄNEN ELÄMÄNSÄ JA OPETUKSENSA

A. Devaraja Mudaliar

Sri Ramana Maharshi, kuten hänet nykyisin tunnetaan, syntyi joulukuun 30. päivänä 1879, *Ardha Darshanin* päivänä, jota pidetään pyhänä ja hyvänteisenä johtuen siitä, että kyseisenä päivänä Herra Siva ilmestyi suurten pyhimysten Gautaman ja Patanjalin edessä. Hänen isänsä oli Sundaram Iyer Tiruchuzhin kylästä, joka sijaitsee noin 50 kilometriä kaakkoon Maduraista. Sundaram, arvostettu asianajaja, joka oli kaikkien kunnioittama ja rakastama, oli naimisissa Alagammalin kanssa, joka oli hurskas uskovainen, rakastava vaimo ja avarasydäminen emäntä. Lapselle annettiin nimeksi Venkataraman. Opiskeltuaan muutaman vuoden Tiruchuzhissa, hän opiskeli ensimmäisen asteensa Dindigulissa ja ylemmät luokat Maduraissa. Tuntuu siltä ettei hän saavuttanut mitään erityisempää arvostusta koulussa ja hänen arvioitiin antaneen enemmän painoa urheilulle kuin opiskelulle. Kerran Bhagavan kertoi minulle, ”He ovat kirjoittaneet näin, mutta olin yhtä välinpitämätön sekä urheilun että opiskelun suhteen”. Hän oli fyysisesti vahvempi kuin useimmat seuralaisensa koulussa.

Hänen elämässään ei ole mitään erityisen mainittavaa ennen marraskuuta 1895. Kun eräs hänen sukulaisensa oli maininnut palanneensa Arunachalasta (Tiruvannamalain toinen nimi), nimellä oli jostain selittämättömästä syystä vahva ja syvä vaikutus häneen, herättäen hänessä kunnioitusta, rakkauden ja kunnioituksen sekoituksena – vaikka tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun hän oli sen kuullut. Bhagavan on kertonut minulle, ”Varhaisimmista vuosistani lähtien Arunachalan nimi oli 'loisti ja äänteli' minussa. Siellä oli tämän nimen *sphurana*.” Kysyin Bhagavanilta mitä *sphurana* oli ja hän sanoi sen välittäneen sekä äänen että näyn ajatusta ja että sekä ääni että näky eivät olleet havaittavissa silmin tai korvin vaan vain sydämellä, psyykkisellä sydämellä. Hieman myöhemmin hän tutustui tamilinkieliseen *Peria Puranamiiin*, joka kertoo useiden tamilipyhimysten elämästä ja liikkui syvästi luettuana sitä.

Kesäkuussa 1896, hänen ollessaan 16-vuotias, hänen elämässään sattui tärkeä tapahtuma. Hänen ylitseen kulki äkillinen ja suuri kuoleman pelko vaikka hän oli silloin ruumiillisesti terve ja vahva. Tämä äkillinen tulviva kuolemanpelko johti hänet epätavalliseen kokemukseen, jota Maharshi itse on lyhyesti kuvaillut seuraavasti:

Shokki teki minusta heti itseäni havainnoivan eli sisäänpäin kääntyneen. Sanoin mentaalisesti itselleni, 'Nyt kuolema on tullut. Mitä se merkitsee? Mikä on se, joka kuolee? Tämä ruumis kuolee.' Dramatisoin välittömästi kuoleman tilaa. Ojensin raajani ja pidin ne jäykkänä ikään kuin rigos mortis (kuoleman kankeus) olisi ilmestynyt. 'Hyvä on', sanoin itselleni, 'tämä ruumis on kuollut. Se kannetaan polttoalueelle ja poltetaan tuhkaksi. Mutta tämän ruumiin kuollessa, kuolenko 'minä'? Onko 'minä' ruumis? Tämä ruumis on äänetön ja liikkumaton, mutta tunnen persoonallisuuden koko voiman ja jopa 'minän' äänen itsessäni ruumiistani erillään, täten 'minä' olen henki, ruumiin ylittävä olento.' Eikä tämä kaikki ollut pelkkää järjellistä pohdiskelua. Se välähti näkyvänä edessäni elävänä totuutena.

Tämä kokemus, joka oli kestänyt enkä puolesta tunnista tuntiin, muutti siitä eteenpäin pojan täydellisesti. Hän menetti kiinnostuksensa opiskeluun, ystäviinsä ja sukulaisiinsa ja jopa ruokaansa. Hän saattoi mennä useasti Meenakshin ja Sundareswaran pyhäkköihin Madurain suurelle temppeleille ja suorittaa pitkät ajat palvontaa heidän kuviensa edessä. Hän saattoi joskus rukoilla, että Herran armo valuisi häneen ja tekisi hänet yhden *Peria Puranamissa* mainitun kuudenkymmenenkolmen pyhimyksen kaltaiseksi. Mutta suurimman osan ajastaan hän oli vajonneena jumalaiseen autuuteen

samalla kun kyyneleet valuiivat virtanaan hänen silmistään.

Havaittuaan tämä muutoksen pojassa, hänen maailmanmieliset vanhempansa ja erityisesti hänen vanhempi veljensä nuhtelivat häntä silloin tällöin. Lopulta 29. elokuuta 1896, kun hän oli koulussa kuudennella luokalla, asiat tulivat tiensä päähän. Vanhempi veli tokaisi, ”Hänen kaltaiselleen (t.s. joka on kadonnut mietiskelyyn), mitä merkitystä on tällaisella elämällä (t.s. kirjat, koulu ja koti)?” Tämä kosketti nuoren Venkataraman sydäntä ja hän sanoi itselleen, ”Kyllä, se on aivan totta. Mitä tekemistä minulla on täällä ja näiden asioiden kanssa?” ja hän tahtoi välittömästi jättää kotinsa ja mennä Arunachalaan. Hän kertoi vanhemmalle veljelleen, ”Minun on mentävä nyt koululle ja osallistuttava erityisryhmään.” Vanhempi veli vastasi, ”Ota sitten viisi rupiaa alakerran laatikosta ja maksa minun opintomaksuni.” Nuori kokelas otti tämän Jumalan provisiona hänen matkustuskuluhinsa Arunachalaan. Hän etsi Tiruvannamalaita vanhasta Atlaksesta ja todettuaan paikan hän katsoi kolmen rupian riittävän sinne matkustamiseen. Niinpä hän otti vain kyseisen summan ja aloitti matkansa kohti rautatieasemaa jättäen näkyvälle paikalle tamilinkielisen viestin, joka kuului:

Etsiessäni Isääni ja kuuliaisena Hän käskylleen olen jättänyt tämän paikan. Tämä (t.s. minä itse) antautuu vain hyvään hankkeeseen; niinpä ei ole mitään syytä suruun tämän tapahtuman johdosta eikä ole mitään tarvetta tuhлата rahaa tämän etsimiseksi. Kaksi rupiaa jäi yli.

Hän saapui asemalle yli tuntia myöhemmin kuin mitä junan lähtöaika oli. Mutta onnekaasti myös juna oli myöhässä ja niinpä poika ehti siihen. Hän oli ostanut lipun vain Tindivanamiin, sillä vanhan Atlaksen mukaan Tiruvannamalaihin ei ollut rataa ja lähin asema sitä oli Tindivanam. Mutta vaunuosastossa istunut iäkäs *Moulvi* tiedusteli miellyttävältä nuorukaiselta minne hän oli menossa ja kertoi hänelle äskettäin avatusta Villupuram-Katpali-linjasta, joka kulki Tiruvannamalain läpi. Maharshi ei voinut muistaa nähneensä *Moulvia* osastossa Madurain asemalla eikä hänen nousemistaan sinne väliasemilta. Hän oli kuitenkin siellä opastamassa häntä. Ja tätä *Moulvin* neuvoa seuraten poika astui alas Villupuramissa ja muutaman merkityksettömän tapahtuman jälkeen saapui Arayaninallooriin (Tirukoilurin rautatieasema) matkallaan Tiruvannamalaihin. Löydettyään temppelin eli Atulyanatha Iswaran temppelin, hän meni sinne ja istui *dhyanassa* (mietiskelyssä) *mantapassa* leppävän lampun himmeässä valossa. Samalla kun hän oli imeytyneenä *dhyanaan*, hän huomasi koko paikan täyttyvän kirkkaasta valosta. Ihmeissään nuori palvoja katseli *garbhagrihan* suuntaan (kaikkein sisäisin pyhäkkö) nähdäkseen jos valo tulisi sieltä. Mutta hän ei löytänyt sellaista valon lähdeä, joka joka tapauksessa katosi pian. Paikka, jossa tämä näky annettiin nuorelle *swamille*, oli täsmälleen sama, jossa ylistetyllä *saivite*-pyhimys Tirugnanasambandarilla oli Herra Arunachalan näky, myöskin valon muodossa. Pyhimys on pystyttänyt Herra Arunachalan *lingamin*, jota vieläkin palvotaan.

Arayaninalloorista hän lopulta saapui Tiruvannamalaihin syyskuun 1. päivänä 1896 ja meni suoraan Herra Arunachalan temppeliin. Vaikka hän saapui temppeliin epätavalliseen aikaan aamuisen *pujan* jälkeen, kaikki sisimmäiseen pyhättöön johtavat ovet olivat auki¹ ja hän käveli suoraan ylös ja sanoi, ”Isä, olen käskynne mukaisesti saapunut, tahtonne on täytetty.” Se palava tunne ruumiissa, jota hän oli tuntenut usean päivän ajan, loppui sen jälkeen kun hän oli näin ilmoittanut saapuneensa. Vietettyään siellä jonkin aikaa *dhyanassa*, hän tuli ulos. Jätettyään temppelin, hän meni kaupunkiin ja palasi sieltä hiukset poistettuina ja vain lannevaatteeseen pukeutuneena.

Hän otti aluksi käyttöönsä temppelin tuhatpilarisen hallin. Vältelläkseen uteliasta väkeä, joka oli tullut ihmettelemään epätavallisen nuorta henkilöä, joka oli ilmestynyt ja istui niin syvässä mietiskelyssä, hänen oli vaihdeltava paikkaa sekä temppelin sisä- että ulkopuolella. Häneltä kului, ei vähempää kuin kolme vuotta, täydellisessä hiljaisuudessa ja syvässä ja kaiken vaimentavassa mietiskelyssä, jossa nuori askeetti oli menettänyt kaiken ruumiillisen tietämyksensä. Kun hän oli istumassa *Pathala Lingamin* pyhätöissä tuhannen pilarin hallin pimeässä nurkassa, huomattiin, että hänen takamuksensa ja reitensä olivat pahasti hyönteisten puremat niin että veri ja visva valui hänen

1 M.G. Shanmugan ja muut uskovat että ovet olivat kiinni, mutta Bhagavanin lähestyessä jokainen ovi lennähti auki.

haavoistaan, ja kuitenkin hän istui mietiskelyssä tietämättä mitä hänen ruumiilleen tapahtui.

Ihailijat pyörivät hänen ympärillään ja onnistuivat pitämään fyysisen ruumiin elossa. Eräs näistä ihailijoista, Annamalai Thambiran, alkoi palvoa nuorta *swamia*, ikään kuin hän olisi temppelein kuva, tarjoamalla kukkia ja hedelmiä ja polttamalla kamferia. Tämän oudon palvonnan ensimmäinen päivä sujui ilman vastustusta. Mutta kun hän seuraavana päivänä tuli uudelleen tuoden ruokaa kuten aiemmin aikeenaan toistaa palvontansa, hän löysi läheiseltä seinältä hiilellä kirjoitetut tamilinkieliset sanat, ”Tämä (ruoka) on riittävä palvelus tälle (ruumiille).” Näin tuli selväksi, että nuorekas *swami* oli lukutaitoinen. Tätä tietoa käytti myöhemmin hyväkseen myös toinen ihailija, *taluk*, temppelein pääkirjanpitäjä, joka teki *satyagrahan* ja määräsi *swamin* kirjoittamaan nimensä Venkataraman ja että hän oli kotoisin Tiruchuzhista.

Uutiset tulivat lopulta hänen sukulaistensa tietoon ja setä Nelliappa Iyer tuli ja pyrki palauttamaan *swamin* takaisin kotiinsa. Sillä ei ollut mitään vaikutusta. Myöhemmin äiti ja vanhempi veli tulivat ja yrittivät parhaansa mukaan ottaa *swamin* takaisin kotiin. Edelleenkin yritykset eivät tuottaneet mitään tulosta. Lopulta *swami* kirjoitti oppilaan vaatimuksesta pienelle paperinpalalle tamilin kielellä:

Kaiken Hallitsija ohjaa sielujen kohtaloa heidän menneiden tekojensa, heidän *prarabdha karmansa* mukaisesti. Mitä ei ole tarkoitettu tapahtuvaksi, ei tapahdu. Mitä hyvänsä on määrätty, tulee tapahtumaan yrittäpä sen saaja estää sitä miten hyvänsä. Tämä on varmaa. Hiljaisuus on silloin parasta.

Niinpä äiti ja veli palasivat kotiin. Ja *Brahmana Swami*, kuten häntä tultiin kutsumaan, pysyi vuoren rinteellä vaikka siirtyikin välillä paikasta toiseen.

Vuonna 1907 Kavyakantha Ganapathi Munista, tunnetusta sanskritin runoilijasta ja tutkijasta, joka oli useita vuosia uupumatta harjoittanut henkistä *sadhanaa*, tuli *Brahmana Swamin* uskollinen seuraaja; ja hän ja hänen oppilaansa olivat he, jotka alkoivat suosia nuoren *swamin* nimenä Bhagavan Sri Ramana Maharshia.

Bhagavan Ramana asui suuressa temppeleissä ja sen ympäristössä noin vuoden, noin kaksi kilometriä temppeleistä itään noin kaksi vuotta ja sitten Virupakshan luolassa ja sen ympäristössä pyhän riikinkukon kukkulalla lähes viisitoista vuotta. Tämän jälkeen hän asui Skandasram-nimisessä *Ashramissa*, jonka Kandaswamin johtama innokkaiden kannattajien joukko oli hänelle rakentanut. Paikka oli kivinen ja keskellä pisteleviä päärynäpensaita. Kukaan ei ollut uskonut, että sinne voisi rakentaa taloa. Mutta niin kiihkeää oli oppilaiden rakkaus ja työvoiman väsymättömyys, että se teki mahdottomasta mahdollisen. Bhagavan kertoi minulle kerran, että tämän Kandaswamin jälkeen tätä paikkaa kutsuttiin Skandasramiksi.

Kun Bhagavan asui Virupakshan luolassa, hänen äitinsä liittyi hänen seuraansa ja alkoi toimia kokkina. Siihen saakka Bhagavanin oppilaille oli tapana kerjätä ruokaa kaduilta ja sen, mitä he saivat, he toivat Ashramiin ja jakoivat kaikkien siellä sillä hetkellä olleiden kesken. Bhagavanin olinpaikaksi vaihtui Skandasram vuonna 1916. Hänen äitinsä oli siellä hänen kanssaan ja kuoli toukokuussa 1922. Hänet haudattiin paikkaan, jossa Matrubhuteswaran pyhättö tänä päivänä sijaitsee. Bhagavanilla oli tapana silloin tällöin vieraila *Samadhissa*. Eräänä päivänä joulukuussa 1922 hän meni sinne kuten tavallisesti, mutta hänellä ei ollut enää halua palata takaisin Skandasramiin. Niinpä hän vietti siellä enemmän kuin kaksikymmentäseitsemän vuotta *Mahasamadhiinsa* saakka huhtikuussa 1950. Hänen äitinsä *Samadhin* ympärille on muotoutunut rakennusten ryhmä, jota kutsutaan Sri Ramanasramamiksi. Hän oli kaikkien tavattavissa ja eli, liikkui ja puhui kuten kuka tahansa. Hän näytti elävän maailmassa ja kuitenkin hänen todellinen olemuksensa ei ollut siellä. Hän eli ilman pienintäkään kiintymystä ympäristöönsä. Tätä olemisen tilaa on kirjoissa verrattu sellaisen ihmisen tilaan, joka matkustaa kärryissä syvässä unessa. Liikkuvatko vai seisovatko kärryt tai onko vetohärät vaihdettu, kaikki se on yhdentekevää miehelle, joka nukkuu kärryissä. *Jnaniin*, jonka 'minä' on tuhottu, jonka mieli eli ego on tapettu ja joka on mennyt nukkumaan itseensä, t.s. joka on

imeytynyt Itseen, ei vaikuta mikään mitä hän tekee tai jättää tekemättä tässä elämässä.

On korvaamaton etuoikeus olla paikalla sellaisen suuren pyhimyksen ja näkijän elinaikana. Olisi vilpittömälle etsijälle todella suuri tragedia jos hän laiminlöisi tämän läsnäolon edun, samalla kun ihmiset kaukaisista maista, lähes maailman ääristä, ovat saaneet paljon yhteydestä häneen ja hänen elämänsä ja opetustensa opiskelusta. Kirjoissamme on vahvistettu se, että mittamaton voitto odottaa heitä, jotka harjoittelevat Itsensä Oivaltaneen Olennon seurassa. Kirjasta oppiminen, seremoniat, riitit ja rituaalit, *japa, tapas tai jooga*, pyhiinvaellukset pyhille pyhätöille ja vesille – mitään niistä ei voi verrata siihen kun todellinen *jnani* auttaa ihmisen kehitystä henkisellä polulla.

Voimme nyt siirtyä keskukseen ja siihen ainoaan opetukseen, jota Maharshi jakoi kaikille etsijöille yrittää ja oppia ja kokea itse.

Se, joka loistaa jokaisen meidän sisällä 'olemisena' (minä olen)², on Itse. Tämä on ainoa todellisuus ja kaikki muu on ilmiötä. Myös Raamatussa on sanottu selkeästi ja ehdottomasti, että Jumala sanoi Moosekselle, 'MINÄ OLEN SE JOKA MINÄ OLEN'. Toisen Mooseksen kirjan 3. kapiteelin jakeet 13 ja 14 vetävät yhteen Maharshin sanoman, eli että 'Minä olen' on Jumalan nimi ja tietoisuus 'minä olen', joka jokaisella on sisällään, on Jumalan eli Itsen ääni.

Maharshi kertoo kaikille vilpittömille totuuden etsijöille:

Joka tilanteessa ja kaikille sinä sanot 'minä', 'minä'; sanot 'minä haluan tietää tämän', 'minä tunnen tämän', 'minä ajattelen tätä', jne. Kysy itseltäsi kuka tämä 'minä' on, mistä tämä 'minä'-ajatus syntyy, mikä on sen lähde; pidä mielesi lujasti kiinnittyneenä tähän ajatukseen kaikkien muiden ajatusten syrjäyttämiseksi ja prosessi tulee johtamaan sinut ennemmin tai myöhemmin Itsesi oivaltamiseen.

Menetelmä on yksinkertaisesti tämä: kysyt itseltäsi 'Kuka minä olen?' ja yrität pitää koko mielesi keskittyneenä saamaan vastauksen tähän kysymykseen. Totta, lukemattomat ajatukset ilmestyvät lupaa pyytämättä sinusta ja hyökkäävät kimppuusi ja yrittävät kääntää huomiosi. Kaikille näille ajatuksille on kuitenkin lähteenä ja ravintona 'minä'-ajatus. Niinpä, jokaisen ajatuksen ilmestyessä, sallimatta sen jatkaa kehittymistään, kysy kuka saa tämän ajatuksen. Vastaus tulee olemaan 'minä'. Kysy silloin itseltäsi ”Kuka on tämä 'minä' ja mistä?” Maharshi sanoo, ”Älä anna moninaisten ja lukuisten eri ajatusten, jotka yrittävät kääntää huomiosi, masentaa itseäsi. Seuraa yllä olevaa menetelmää uskollisesti ja toiveikkaana ja onnistut varmasti.” Hän antaa kuvauksen:

Sinä piirität linnoitusta. Kun sotilas toisensa perässä tulee ulos, sinä lyöt jokaisen maahan miekallasi. Kun olet näin tappanut viimeisenkin sotilaan, sinä valtaat linnoituksen. Siihen saakka kunnes kaikki ajatukset on tuhottu, he jatkavat ulostuloaan. Mutta tapa ne kaikki miekalla ”Kuka minä olen?”, ja lopulta linnoitus on sinun. Pelkällä sanojen ”Kuka minä olen?” itselleen muminalla ihminen ei voi saavuttaa päämäärän. Mielen innokas ponnistelu, kaikkien henkisten kykyjen sisäänpäin kääntäminen, täydellinen imeytyminen etsintään mistä 'minä' ponnahtaa – menestymiseen tarvitaan kaikkea tätä.

Yhdessä säkeessään Maharshi sanoo:

Syöksy syvälle itseesi, sydämesi kaikkien sisäisimpään syvyyteen, aivan kuten helmen sukeltaja puhettaan ja hengitystään pidättäen sukeltaa syvälle veteen ja hanki näin valppaalla mielellä sisältä itsellesi Itsen aarre.

Sri Bhagavan ei kuitenkaan vastusta mitään muita hyvin tunnettuja menetelmiä, kuten *karmaa, bhaktia tai rajajoogaa tai mantrajapaa*, seremoniallista palvontaa, temppeliin menoa, rituaa-

2 Suomen kieli tuo tässä hieman ongelmaa kääntää. Alkuperäinen teksti on (as 'I am').

lien suorittamista tai mitään muitakaan oppilaiden valitsemissa menetelmissä Jumalan saavuttamiseksi. Hän neuvoi jokaista seuraamaan sitä menetelmää, joka hänestä itsestään tuntui parhaalta tai joka tuntui helpoimmalta. Hän vakuutti meille, että kaikki eri teitä kulkevat pyhiinvaeltajat saavuttavat saman päämäärän, jonka hän vakuutti olevan *Sat-Chit-Anandan*, Yhden ilman toista oivallus. Kaikkea keskustelua *advaitasta, dvaitasta tai visishtadvaitasta* hän piti turhana ja tarpeettomana. Hänen näkemyksensä on se, että jos mielen aktiivisuus on kutistettu nolleen, se tulee silloin imeytymään Itseen ja Itse ottaa sen jälkeen vastuun.

Oppikaamme ja harjoitakaamme kaikki tätä suoraa ja yksinkertaista *Maha Joogaa* ja saavuttakaamme rauha ja autuus!

* * *

Mielen hallinta

”Tutkimista lukuun ottamatta ei ole olemassa riittävää keinoa mielen hallitsemiseksi. Vaikka muiden menetelmien avulla mieli näyttää olevan hallittu, se herää uudestaan eloon. Myös hengityksen hallinnan avulla mieli tulee rauhalliseksi, mutta vain niin pitkäksi aikaa kuin hengitys pysyy hallittuna; ja hengityksen liikkeen kanssa myös mieli aloittaa liikkumisensa ja alkaa vaellella jäljellä olevien vaikutteiden pakottamana. Sekä hengityksen että mielen lähde on sama. Ajattelu, toden totta, on mielen luonto. 'Minä'-ajatus on mielen ensimmäinen ajatus; se on yksilöllisyys. Tästä johtuu, että kun yksilöllisyys toimii, myös hengitys toimii. Siksi, kun mielestä tulee rauhallinen, hengitys on hallittua ja kun hengitystä hallitaan, mielestä tulee rauhallinen. Mutta vaikka syvässä unessa mielestä tulee rauhallinen, hengitys ei pysähdy. Tämä johtuu Jumalan tahdosta, niin että ruumis säilyy eivätkä muut pidä sitä kuolleenä. Valvetilassa ja *samadhisssa*, kun mielestä tulee rauhallinen, myös hengitys tekee niin. Hengitys on mielen karkea muoto. Kuoleman hetkeen saakka mieli pitää hengityksen ruumiissa; kun ruumis kuolee, mieli ottaa hengityksen (*pranan*) mukaansa. Siksi hengityksen hallinta on vain mielenhallinnan apukeino (*manonigraha*); se ei saa aikaan mielen tuhoutumista (*manonasa*). Aivan kuten hengityksen hallinta, jonkin Jumalan muodon mietiskeleminen, *mantrojen* toistaminen, ruokailun säännötely, jne. ovat pelkkiä apukeinoja saada mieli aikaa myöten rauhalliseksi.

Sri Bhagavan kirjassa KUKA MINÄ OLEN?

HÄN AVASI SYDÄMENI

Kavi Yogi Shuddhananda Bharati

Viisi kolmenkymmenen vuoden dynaamisen hiljaisuuden ajastani oli vietetty kulkemalla pyhimykseltä toiselle, *ashramista ashramiin*. Edes *samadhi* ei ollut oivalluksen *summum bonum*. Sydämeni tahtoi jotakin, jota en ollut löytänyt pitkällä vaelluksellani Mt. Kailasilta Kanyakumariin. Seisoin ääneti jättimäisen Gomateswaran jalkojen juuressa Shravana Belagona-vuoren rinteessä, kun elin Digambari Jainin *sadhujen* keskuudessa pukeutuneena pelkkään lannevaatteeseen. Keskiyöllä kirkkaat kasvot alkoivat hehkua kuin aurinko karmiininpunaisena aamuna ja mieleeni nousi vedalainen hymni, 'Siinä hän nousee, tuhansia säteitään levittävä loistava aurinko, kirkkaan loisteen, ainutlaatuisen valon, olentojen elämän kosminen muoto!' Karmiininpunainen armo avasi lootussilmänsä, sitten korallinpunaiset huulet säteilivät helmiäistä hymyään.

Muistin välittömästi Ramana Maharshin ja tunsin hänen sisäisen kutsunsa. Laitoin puolipisteen hengelliselle pyhiinvaellukselleni ja matkustin nopeasti Arunachalaan. Kapusin vuorelle, otin kylvyn vesiputouksessa, mietiskelin Virupakshan luolassa ja tulin alas. Tapasin sattumalta Seshadri Swamin ja hän hymyili minulle. Menin hänen luokseen ja hän kertoi hopeanhohtoisella äänellään, ”Jatka eteenpäin, Shuddhananda, kunnes menet syvälle sisään.” Hän kulki kanssani muutaman metrin ja juoksi pois sanoen, ”Juokse, juokse, Ramana odottaa sinua. Mene sisempään ja sisempään.”

Saavuin Ramanasramamiin ja menin pieneen Äidin pyhäkköön. Sen vieressä oli neliönmuotoinen huone ja Nayana nousi ylös ja huudahti, ”Tervetuloa, tervetuloa! Swagatam!” Ramanan lempeä ääni sanoi, ”Päästäkää Bharati sisään. Bharati *varattum*.”

En nähnyt ihmistä. Olin hämmentynyt. Minut käärittiin ulosvirtaukseen. Mieleni katosi hiljaisuuteen. Istuuduin alas, suljin silmäni ja astuin sisempään luolaan – *nihitam guhayam*. Tunti kului kuin viisi minuuttia. Palasin takaisin itseeni, avasin silmäni ja näin Ramanan lootussilmät nauiliintuneina omiini. Hän ilmestyi kuin säteilevän kiiltävä, kultainen *linga*. ”Nyt olet tuntenut 'Sen', luola on auki! 'Minä' on Itsenektaria!” Kaikkien näiden *sadhanan* vuosien jälkeen, täällä koin ihanan sisäisen todellisuuden, joka on sanan ja ajatuksen tuolla puolen – *Yato vaacho nivartante aprapya manassa saha*. Takerruin hänen jalkoihinsa ja ilon kyyneleitä vuotaen yhdyin Saint Manickavachakaran lauluun, joka lauloi, ”Tänään Sinä olet noussut Aurinkona sydämessäni tuhoten pimeyden.”

Roihua edelleen, Oi Valo Jumalainen
Nielaisten minän ja minun.
Itse nousi kuin Aurinko
Monet sulautuivat Yhteen.
Katso minän majakkaa
Jokaisen Silmän Sisäinen Valo,
Kohoten miehen, naisen ja sen yläpuolelle,
Sisäinen ilon uusi koitto.

(Kaikki Bhagavanille omistamani laulut on koottu kirjaan *Arul Aruvi*, Armon Tulvat.)

Nayana, jonka tunsin jo *Gurukulamissa*, onnitteli minua sanoen, ”Aivan kuin minä, sinä olet löytänyt oikean *gurun* oikeasta paikasta! Nyt luola on valmiina sinua varten.” Sri B.V. Narasimha Swami saapui huoneeseen ja lausui iloisena, ”Onnea, Onnea! Bhagavan on koskettanut sydäntäsi!”

Sitten Niranjanananda Swami kutsui minut ruokailuhuoneeseen. Avasin laukkuni ja otin sieltä maapähkinöitä ja banaaneja ja ojensin ne Bhagavanille. Hän otti yhden hedelmän ja muutaman pähkinän ja itse otin loput hänen *prasadin*aan. Se on ollut ruokanani useat vuodet.

Kun seuraavana aamuna olin mietiskelemässä kylpyni jälkeen, Ramana tuli ja me puhuimme puolisen tuntia käytännöllisestä Itseoivalluksesta. Meillä oli öisin useita tapaamisia. Maharshi on etsijöille toivon majakka. Hän piti minua hiljaisena Virupakshan luolassa. Vain Nayana, Seshadri Swami, ja B.V. Narasimha Swami (joka halusi tietoa Sai Babasta) vierailivat silloin tällöin. Ramana viimeisteli Shankaran ”*Brahma Satyamin* eli Brahman on ainutlaatuinen todellisuus.” Bhagavan sijoitti sen Brahmanin sydämeen ja kutsui sitä itse Sydämeksi:

Minä, Minä loistan Totuutena sydänluolassa.
Se on Brahman; ole Se; älä etsi enempää.

Deepam-yleisö häiritsi luolaelämäni Tiruvannamalaissa. Ramana laittoi minut asumaan Narayan seuraksi savimajaan lähelle *ashramia*. Minulla oli ilo kuulla *Vedalaisia* hymnejä ja Narayan säkeitä päivät pitkät hiljaisena ja itseeni uponneena ja valmistamalla itseäni elämäni tulevaisuuden täyttämiseen.

Viimeisen päiväni vietin Bhagavanin jalkojen juuressa ja se oli kultainen päiväni. Se, mitä hän sinä päivänä opetti minulle, ylläpiti minua kaksikymmentäviisi vuotta:

Egoton 'Minä olen' on oivallus. 'Minä olen'-kokemus on rauha. 'Minän' merkitys on 'Jumala'. Ulospäin suuntautuva mieli on orjuutta, sisäänpäin menevä mieli on vapaus. Sydämensisäinen mieli tuottaa autuuden. Levoton maailmallinen mieli tuottaa orjuutta ja kurjuutta. Tietäjän, tiedetyn ja tiedon kolmikko on yhtä. Menet elokuviin. Katselet projektorin lähettämää valoa. Jos projektorin valo sammuu, koko elokuva pysähtyy. Ole Itsekeskeinen ja tee työsi loppuun hiljaisuudessa ja tule ulos. Maailma ei ole mitään muuta kuin objektivoitu mieli.

BHAGAVAN RAMANA MAHARSHI

Dilip Kumar Roy

Pondicherryssä saatoin olla ajoittain syvästi masentunut. Kaipasin rauhaa, harrastin tuntikau-
sia mietiskelyä, opiskelin pyhiä kirjoituksia, käännyin *Gurudev*n, Sri Aurobindon puoleen...mutta
mistään ei ollut apua. Sitten mieleeni muistui se ilon kokemus, josta olin nauttinut ensimmäisellä
vierailullani Maharshin luona ja päätin, että minun täytyi yrittää uudelleen saavuttaa mielen rauha
hänen siunauksensa maagisella kosketuksella. Mutta paikalla oli muutama oppilasveli, jotka varoit-
tivat minua siitä, että olisi *faux pas* (harha-askele) hakea ulkopuoliselta pyhimykseltä tai viisaalta sitä
mitä en saanut omalta *gurultani*. Heidän argumenttinsa olivat voimakkaita, koska ne juontuivat *gu-
ruvadin* rakkautta vuotavasta laulusta (*guru*-uskollisuus). Mutta yön yli nukuttuani päätin käyttää
mahdollisuuden ja kääntyä Maharshin pyhätön puoleen.

Silloin olin parsinaisen vieraana, joka oli yksi hänen kiihkeistä kannattajistaan. Hän ohjasi
minut suoraan viisaan luo ja kertoi hänelle, ”Tiedättekö Bhagavan, Dilip sanoo, että teillä on kaunis
nauru.” Hän nauroi ja me kaikki liityimme kuoroon.

Mutta epäilykseni eivät antaneet minulle rauhaa. Lopulta pohdin, että ystäväni Pondicher-
ryssä olivat oikeassa, että kaikissa kriiseissä ihmisen tulisi kääntyä ensimmäisenä ja viimeisenä
oman *gurunsa* eikä kenenkään muun puoleen. Istuin alas tässä mielen sekavuuden tilassa ja jatkoin
kyselyä itseltäni kuinka voin saapua satamaan jos kieltäydyn hyväksymästä suuren *guruni* johdatus-
ta. Ja niinpä kun suljin silmäni ja mietiskelin, tunsin itseni kurjaksi. Mitä mietiskellä? Rukoilla?
Ketä rukoilla?, jne. kunnes, katso, viiden minuutin kuluttua, kolmen viikon painajaisen pimeys nos-
tettiin pois ikään kuin maagisesti ja valtavan hieno rauha laskeutui minuun, tuoden mukanaan sano-
mattoman ekstaasin.

Seuraavana aamuna menin hänen luokseen ja osoitin hänelle kunnioitustani. Hänen silmänsä
loistivat kuin kaksi tähteä, kun hän hymyili ystävällisesti. Kerroin hänelle mitä oli tapahtunut – to-
dellinen ihme – rauhan asettuminen myrskyn silmään! Hän nyökkäsi, oli tyytyväinen, mutta ei kom-
mentoinut millään tavalla. Sitten kysyin häneltä oliko totta mitä ihmiset sanoivat hänestä, että hän
puolusti *jnanaa* ja haukkui *bhaktia*. Hän hymyili, ”Vanha väärinkäsitys! Olen aina sanonut, että
bhakti on *jnana mata* (t.s. *bhakti* eli rakkaus on *jnanan*, tiedon äiti).” Kun kuulin tämän, ihastuin ja
ymmärsin heti miksi en ollut tuntenut hänessä pelkästään suurenmoista gurua saapuneena ystävälli-
sen valon kera johtamaan meitä takaisin kotiin vaan yhteen kietoutuneen ihmisystävän ja jumalaisen
avustajan.

Pyysin häntä selittämään mitä *Maha Yogan* lainausten kirjoittaja tarkoittaa perustelluilla lau-
sunnoillaan, että kukaan aito viisas ei koskaan ole ristiriidassa toisen kanssa, kaiken selityksen ol-
lessa olennaisesti yhtä.

Tällä kertaa hän vastasi minulle ajan kanssa, selittäen että osat saattavat näyttää erilaisilta,
mutta kun pyhiinvaeltaja saavuttaa päämäärän, näkökulma muuttuu ja hän näkee selvästi, että vain
he, jotka ovat jättäneet taakseen eri teiden suhteelliset edut, ja että vain päämäärällä on merkitystä.
”Se on silkkaa hulluutta”, hän lisäsi ”jatkaa keskinäistä kiistelyä, koska olimme yksi alussa ja tu-
lemme olemaan jälleen yksi lopussa. Lisäksi tämä yksittäisyys on niin värisyttävän todellista, että
voidaan sanoa, jos X haluaa jotain Y:ltä silloin Y pystyy tuskin laskemaan, koska antaessaan X:lle Y
antaa viime kädessä vain itselleen.”

”Mutta Maharshi,” kysyin epäröivän paussin jälkeen, ”miksi on niin että *bhakta* niin usein
poistuu *jnani*n luota, vaikka molemmat ovat saavuttaneet päämäärän?” Hän hymyili, ”Mutta sinun

lähtökohtasi aloittaa on väärä,” hän sanoi, ”Sillä niin pian kuin *bhakta* saapuu perille, hän huomaa olevansa yhtä *jnanin* kanssa. Sillä silloin *bhaktasta* tulee *bhakti swarupa* (*bhaktin* ydin) samoin kuin *jnanista* tulee *jnana swarupa* (*jnanan* ydin) ja kaksi ovat yhtä, identtiset, vaikka vales-*bhaktat* ja vales-*jnanit* saattavat sysätä syrjään ajatuksen 'hullu' ja käydä toistensa kimppuun.” Pienen paussin jälkeen hän lisäsi, ”Mutta sellaiset vainoamiset puhkeavat vain valaistuneita seuraavien kesken. Mestarit pysyvät aina taisteluiden yläpuolella.” Minulle muistutettiin Sri Ramakrishnan vitsiä Ramasta ja Shivasta: ”Vaikka he taistelivat” hän sanoi, ”yhteenotto päättyi täyteen harmoniaan, rauhaan ja rakkauteen. Mutta Raman sotilaat, apinat, ja Shivan kätyrit, pahat henget, jatkavat ainiaan solvailua, naljailua ja nimittelyä.”

Toisella vierailullani kysyin Maharshilta oliko hän *guruvadia* vastaan. Tästä on moni selittäjä kirjoittanut ja kehittänyt tosi pitkästi. Niinpä halusin saada hänen lopullisen tuomionsa. Hän sanoi:

Olen puhunut siitä monet kerrat. Joillekin Yksi ilmaisee Itsensä ulkoisena *guruna*, joillekin sisäisenä. Mutta kummankin toiminta on identtistä, viime kädessä. Sillä ulkoinen *guru* työntää sinua sisäänpäin kun taas sisäinen *guru* vetää sinua sisäänpäin, niinpä nämä kaksi eivät ole ristiriitaisia. Miksi sitten kaikki tämä vaiva Hänen todellisuudestaan tavalla tai toisella?

Hänen myötätuntonsa ja vertauksensa ovat useasti auttaneet minua. Tässä on kaksi, jotka maistuvat minusta parhailta.

Maharshi sanoi usein huvittava hymy kasvoillaan, että meillä tuskin on varaa ylpeillä niin kutsutusta tiedosta, kun emme tunne edes omaa itseämme, itseä, jossa olemme asuneet kehdomme asti. Aito *guru* G kertoi oppilaalleen D:lle useita kertoja tästä ihmisen uhkarohkeuden surkukupaisuudesta. Mutta D unohti ja kasvoi turhaan kypsyttyään häikäisevään tietoon. Niinpä maalaiseksi naamioituneena *guru* tuli ja katseli hänen kanssaan kuninkaallista kulkuetta. Kuningas ratsasti komeaksi loimitetulla elefantilla tervehtijöiden katsellessa häntä molemmin puolin, ylistäen ja tervehtien häntä yhdessä D:n kanssa, haltioissaan ja ylpeänä saatuaan olla sellaisen majesteettisen kuninkaan yksityisopettajana. G tönäisi häntä ja kysyi häneltä mistä suosionosoitukset johtuivat. D pahasui ja vastasi, ”Etkö näe? Suuri, loistava kuninkaamme ratsastaa upealla elefantilla!”

G: Mutta kuka on kuningas ja kuka elefantti, herra?

D: Idiootti! Eikö sinulla ole silmät päässä? Hän, joka on yläpuolella, on kuningas ja hänen allaan oleva ratsu on kuninkaallinen elefantti.

G: Mutta herra, mitä tarkoittaa yläpuolella ja mitä alapuolella?

D: (Tönäisten vihaisena hänet maahan, istuutuen hänen rintansa päälle, huudahtaen) Näin, näetkö? Minä olen päällä ja sinä alla.

G: Mutta herra, kuka sinä olet ja kuka minä olen?

D: (täristen kuin sähköiskun saanut) Minäminä en tiedä.

G: Ja kuitenkin olet itserakas siitä että tiedät kaiken! Saanen kysyä mikä on se tieto, jolla koristat itsesi?

Toisen vertauksen hän kertoi niin rakastettavasti nauraen! Esitän sen sankarillisina säepareina. Olen pahoillani ettei minulla ollut siihen aikaan nauhuria tallentaakseni hänen kaunista nauhuaan. Tässä on paljastava tarina:

Vihoissaan kiivas käärme A puri pientä käärmettä B,

joka voihti, kiemurteli ja itki tuskissaan:

”Oi Armollinen Äiti! Minä kuolen pian!”

Kolmas Käärme C tuli B:n luo ja sanoi

”Rohkeutta lapsi, kaikki tulee olemaan hyvin – saatpa nähdä!”

Ja hän imi myrkyn ulos välittömästi kunnes B

Oli parantunut – silloin kalkkarokäärme A kostaan

Puri C:tä joka valitti: ”Valitettavasti! nyt minä kuolen!”

A kirosi ”Helvettiin! Etkö tiedä että minä

Olen käärmeiden kuningas ja niin täytyy häikäilemättömästi

Toimittaa kuolemaan heidät, jotka mielettömästi haastavat minut

Ja kuninkaalliset tuomioni.” Näin sanoen hän poistui.

Nyt B kuiskasi C:lle, ”Älä pelkää, minä rukoilen,

Sillä imen nyt myrkyn haavastasi

Kunnes sinä, myös, myötätuntoinen ystävä, palaat tajuihisi.”

Sitten he, parantuneina, kiittivät toinen toisiaan haltioissaan

Ja *Joogi* kiitti myötätunnon Äitiä.

Halusin sisällyttää tähän vielä merkityksellisen poiminnon muistoistani, jotka liittyvät kaikkein rakkaimpaan ystäväni ja kollegaani, suureen *joogi* Sri Krishnapremiin. Hän vieraili luonani kolme vuosikymmentä sitten Pondicherry Ashramissamme, jonka jälkeen hän lähti Tiruvannamalahin osoittaakseen sydämensä kunnioitusta Maharshille. Palattuaan takaisin hän puhui liikuttuneena säteilevästä viisaasta ja mitä hänen armonsä oli paljastanut.

”Sinä tiedät, Dilip, kuinka syvälinen ihailuni ja kunnioitukseni viisasta kohtaan on. Olen koko sydämeistäni samaa mieltä Sri Aurobindon mielipiteestä, että hänen *tapasyansa* on Intian loistava valo. Niinpä menin Ramanasramamiin Tiruvannamalaissa vastaanottamaan hänen siunauksensa.

”Kun, illalla, menin sisään halliin, jossa Maharshi päivittäin lepäsi sohvalle, istuuduin alas hiljaisuudessa yhdessä muiden kanssa mietiskelläkseni hänen jaloissaan. Mutta usko tai älä, Dilip, niin pian kuin istuin alas kuulin äänen kysyvän itseltäni uudestaan ja uudestaan, 'Kuka sinä olet?' 'Kuka sinä olet?' Yritin kovasti ohittaa sitä, mutta se jatkui ja jatkui vaan kuin heltymätön vierailija, joka ovea koputtamalla vaatii tulla päästetyksi sisään. Niinpä, lopulta, minun oli muotoiltava vastaus, 'Olen Krishnan palvelija.' Samalla hetkellä kysymys muuttui kuin muovailuvaha muotoon, 'Kuka on Krishna?' Minä vastasin, 'Nandan poika.' Ei mitään hyötyä. Kysymys toistui taukoamatta. Ideoin muita vastauksia kuten, 'Hän on *avatar*, Yksi kaikissa, kaikkien sydänten Asukas', jne... mutta kysely ei lakannut kunnes vihdoinkin luovutin, lähdin hallista ja palasin syvästi järkyttyneenä, mietiskelemään. Mutta minulla ei ollut rauhaa. Ääni ei suonut minulle lepoa, kunnes lopulta minun oli herätettävä Radharani, joka kysyi minulta hyvin yksinkertaisesti mitä vastauksia olin antanut. Kerroin Hänelle, mutta Hän ravisti päätään ja sitten, lopulta, paljasti sen minulle.”

”Hän teki?”, kysyin innoissani.

Hän antoi minun aavistaa, pitäen käsiään ylhäällä.

”Ei Dilip, älä kysy minulta, pyydän! En kerro sinulle, koska sinä kerrot kaikille, vai mitä? Mutta kuuntele, lisää jännitystä on tulossa.”

”Seuraavana aamuna”, hän jatkoi ”kun istuuduin uudelleen alas hänen siunattujen jalkojensa juureen, Maharshi loi minuun välähtävän silmäyksen ja hymyili. Tunsin heti epäilyn varjon yli, että hän oli kaiken sen kirjoittaja ja että hän myös tiesi että minä olin arvannut hänen osansa oikein. Sit-

ten kun suljin silmäni mietiskelläkseni, syvä rauha laskeutui minuun ja asettui sinne kuin jäämurikka kunnes jokainen soluni oli tunnoton ihanasta autuudesta. Eikö sinulla ollut sama kokemus kerran kun kirjoitit minulle?”

Nyökkäsin ilahtuneena. ”Kyllä Krishnaprem. Jos muistini ei petä, kirjoitin myös siitä missä yhteydessä sain lahjan Maharshilta. Olin niin rauhaton haluttuani tulla Tiruvannamalaihin, että kerroin itselleni olevani hullu odottaessani rauhaa hän kohtaamisestaan, kun en voinut saada sitä suurenmoisen *guruni* jalkojen juuressa. Ja heti tunsin rauhan suodattuvan lävitseni kuin säkenöivän valon! Minulla oli tämä sanoin kuvaamaton rauhan kokemus aiemmin kolme tai neljä kertaa. Sillä oli vain joka kerta itsessään erilainen rytmi, vaikka melodia oli sama, musiikkiin verraten. Se, mikä on yhä herkullisempaa, on se, että joskus voin lähes vallata sen takaisin mietiskelemällä hänen kaukaisen katseen sisältävien rauhallisten kasvojensa edessä. Kerran tai kahdesti tämä rauha on tyynnyttänyt minut, samalla tavoin kuin rauha, jota musiikki tihkuu. Mutta ehkä sinä pidät tätä melko epämääräisenä.”

”En ollenkaan, Dilip”, hän sanoi, pudistaen päätään ja jatkoi, ”Kun mietiskelin, se oli minulle syntymäkotini mystisen hiljaisuuden kautta, se johtui kuitenkin viime kädessä Herrasta Itsestään – eikö Hän sanonut *Gitassa*, että Hän Itse on kaikkien kokemusten alkuperäinen lähde? – tässä tapauksessa rauha oli lähetetty Hänen rakastetun valtuutettunsa Maharshin kautta.”

”Mutta eikö se ole täsmälleen miksi Hän lähettää meille, Hänen edustajilleen, suurille pyhimyksille ja viisaille, messiaalle ja *avatareille*?”

”Totta kai Hän lähettää. Eikö Ma selittänyt sinulle Hänen *naralilansa* sielukkaan merkityksen – se on, miksi Hän tulee, ihmisolentona, maapallolle ikäkaudesta toiseen leikkimään meidän ihmisten kanssa piilosta.”

Hän piti pienen tauon ja jatkoi sitten ovelasti katsoen, ”Tunnen houkutusta kertoa sinulle jatko-osan.”

”Vain sinulla on huolta minuun luottamisessa?” minä lopetin, nauraen.

”Hyvä on, otan riskin”, hän naurovi takaisin. ”Sen vuoksi se, mitä tapahtui, oli liian ihmeellistä pitää piilossa. Niinpä kuuntele henkeäsi pidättäen.”

Ripustauduin hänen sanoihinsa, sydämeni läpähti. Hän sanoi, ”Kun jatkoin tämän herkullisen rauhan itseäni imemistä, mietiskellen hänen jalkojensa juuressa, sain äkkiä päähäni palata kohteliaisuuteen ja yllättää hänet kysymyksellä hiljaisuudessa, 'Ja kuka te olette, voinko nöyrästi kysyä?' Ja tapahtui niin, että kun seuraavassa hetkessä avasin tahtomattani silmäni jolloin – katso, huomasin hänen korokkeensa tyhjäksi!”

”Älä sano niin!”

”Kyllä, Dilip”, hän nyökkäsi nauttien mystifioinnistani ja jatkoi, ”siellä oli koroke, jossa hän oli istunut kaksi sekuntia aiemmin, mutta silmänräpäyksessä, niin kuin se oli, hän oli kadonnut – sulautunut vain ohueen ilmaan! Suljin silmäni kerran ja sitten, kun katsoin uudelleen – katso, siinä hän oli, leväten rauhallisena ja hyvää tekevänä kuin Herra Siva Itse! Hetkellinen hymy välähti hänen huulillaan, kun hän antoi minulle merkityksellisen katseen ja kääntyi sitten kohti ikkunaa kuten hänen tapanaan oli.”

Kakistin hengitystäni, ”Ihmeellistä!”

”Toden totta hän on *Mahayogi*, kuten Sri Aurobindo kertoi sinulle. Näet ihmeen hetken, eikö totta?”

”Että hän on *nama-rupan* tuolla puolen”, uskalsin esittää. ”Nimetön ja muodoton ilmaisee Itsensä nimen ja muodon kautta?”

”Niin se on”, vastasin pohdiskellen, ”tai sanoisinko, Yksi kaiken *mayan* tuolla puolen, tähti kuviteltujen tuolla puolen, lopullinen totuus ohikiitävän ilmiön tuolla puolen, hiljaisuus laulujen tuolla puolen. Voit hyödyntää jokaisen vertauksen, jota kuvittelet. Henkilökohtaisesti katson sitä hänen armonsä merkkinä, hänen antamanaan vastauksena tavalla, jonka vain hän pystyi antamaan.”

Hymyilin, ”Hän tapasi sinut kauempana kuin puolitiessä?”

”Hän on itse myötätunto, etkö tiedä?”

Kyllä, totta kai, Hän oli myötätunnon ilmentymä kuten olen useasti elävästi tajunnut, oivallus, jota olen todistanut suurenmoisesti yhdessä ekstaattisessa runossani:

MUISTELMA

Kasvot, jotka ovat yhä kuin äänetön, pilvetön sini,
 Ja silmät, jotka kuin tähdet tihkuvat pyhyyttä,
 Voitto meidän ymmärryksemme yläpuolisesta Lähteestä, uusi
 Armon Sanansaattaja Te, tässä ajassa,
 Ihmiset kaipaavat suunnattomasti ja, siinä sivussa, pelkäävät
 Kun se loistaa liian lähellä – voitti typerien aistien nuket,
 Ne voivat torjua sielun uskon – jopa pilkata
 Rauhaa, jota he kaipaavat vaikka pelkäävät – sillä Elämän petolliset tanssit
 Ja sireenitorvet viehättävät monia!
 Ja he kosiskelevat huonojen Aikojen pyörteitä ja kierteitä – miksi?
 Parhaalla Kohtalon hoipertelun – kyynelten
 Täyttämän puolivillaisen naurun välisoiton – hetkellä!
 Oi Sarastuksen Poika! joka ainoana tuntee Auringon,
 Ja Valonsa silmän avulla Hän näkee kaiken, joka lepää
 Paljastettuna – virheetön Runsaus, joka ei ole
 Turvassa miltään mitä Kirkassilmäiset lapset koskaan saattaa olettaa!
 Sillä toistaiseksi vain muutama valittu on voittanut
 Totuuden, joka loistaa maailman haavojen ja kyynelten tuolla puolen;
 Kuka ylistää Teitä, istutettuna Itsen haavoittumattomien
 totuuksien korkealle valtaistuimelle,
 Olette luokiteltu Tuonpuoleisen Elämän Autuuden pilkahdukseksi,
 Te laulatte: Ei, 'se on tämä' – kuitenkin ilman Teidän
 Myötätuntonne lupausta kuinka harva ymmärtää?
 Kunnianosoitus Teille, Oi Selkeyden runoniekka!

Eräänä päivänä, kun kapusimme vuorelle, Bhagavan poimi polulta pienen hohtavan kiven ja ojensi sen minulle sanoen, ”Joku ulkomailta on kirjoittanut kysyen kiven poimimisesta tältä vuorelta. Hän ei tiedä, että koko vuori on pyhä. Tämä vuori on Siva itse; aivan samoin kuin me samaistamme itsemme ruumiiseen, samoin Siva on valinnut samais-tavansa Itsensä tähän vuoreen. Arunachala on puhdas viisautta ilmeten vuoren muodossa. Se on vailla myötätuntoa niille, jotka etsivät Sivaa, sillä Siva on valinnut Itsensä tulemaan esiin silmille näkyvänä vuorena. Etsijä tulee saamaan ohjaus-ta ja lohtua pysymällä tämän vuoren lähellä.”

Nämä sanat sukelsivat sydämeeni. Se ei koskaan ilmennyt minulle pohdiskeluna tai puntarointina siitä mitä oli sanottu. Vuori oli pyhä. Maharshi oli sen sanonut ja se oli se minkä huomioin.

Dr. T.N. Krishnaswami The Mountain Path heinkuu 1968

HENKILÖLLISYYS

Lucy Cornelssen

Kysymys: Jos ego tai 'minä' on illuusiota, kuka silloin luopuu illuusiosta?

Vastaus: 'Minä' heittää pois 'minän' harhan ja pysyy yhä 'minänä'. Tämä näyttää olevan sinulle paradoksi; *jnanille*³ se ei ole.

Kysymys: Onko totuuden älyllinen ymmärtäminen tarpeen?

Vastaus: Kyllä. Muussa tapauksessa miksei ihminen oivalla Jumalaa tai Itseä heti, t.s. heti kun hänelle on kerrottu, että Jumala on kaikki tai Itse on kaikki? Ihmisen täytyy pohtia itsekseen ja asteittain vakuuttua itse totuudesta⁴.

Kuinka on? Eikö Sri Ramanan tekojen ja puheiden monissa lainauksissa ole aivan toisin, siellä hän aivan selkeästi vakuuttaa, että totuutta ei saavuteta älykkyydellä vaan että äly (mieli) on ylitettävä totuuden saavuttamiseksi? Eikö tässä ole räikeä ristiriita?

Vain näennäisesti.

Ihmiskunnan korkeimman julistuksen mukaan me olemme totuus. Miksi emme sitten ole tietoisia tästä paljaasta tosiseikasta? Koska äly on kehittynyt hyödyllisestä palvelijasta talonsa kiusalliseksi ja itsevaltaiseksi mestariksi. Sitä ei voi pakottaa eikä sitä voi vakuuttaa korkeimmasta totuudesta, koska se on sen kykyjen yläpuolella. Kuitenkin, se voidaan ylittää ja saavuttaa vakaumus, että on olemassa korkeampi voima ja että se tekee mahdolliseksi avata 'Sydämen' suoran kokemuksen mahdollisuuteen.

Katsokaahan. Ensinnäkin, mitä tarkoitetaan 'älyllä'? Se on aivojen kyky. Sen juuret ovat yksinkertaisesti analysointi ja valinta; kun aikuisena se on ajattelukyky. Laajemmassa merkityksessä meidän on lisättävä kaksi muuta kykyä – kiihtymys (tunne) ja tahto. Nämä kolme yhdessä ovat se biologinen mekaniikka, jolla reagoida ruumiin ulko- ja sisäpuolelta tuleviin impulsseihin. Se kehittyi yhdessä aivojen ja hermoston kehityksen kanssa ja kiihottui ja totuttautui kokemuskyvyn avulla, tietoisesti tai tiedostamatta, joka itsessään ei ole osa tätä reagoinnin mekaniikkaa, vaan on siitä riippumaton.

Vastasyntynyt lapsi reagoi pelkästään ruumiilliseen mukavuuteen ja epämukavuuteen, joka tarkoittaa sitä, että se osoittaa vain tunteita. Muutaman viikon tai jopa kuukauden jälkeen se alkaa erotella kasvoja ja yrittää ymmärtää asioita, joka merkitsee sitä, että se alkaa kehittää älyään. Tahto siitä löytyy vasta kolmannella vuodella. Sillä välillä se on oppinut puhumaan ja erottelemaan perheen jäseniä nimillä, käyttäen omaa nimeään, kun se tahtoo viitata itseensä. Se ei puhu 'minun' pallosta tai 'minun' nukesta vaan 'Penan' pallosta, 'Anun' nukesta. Tämä on tärkeä yksityiskohta, sillä se osoittaa, että lapsella ei ole vielä aitoa tunnetta 'minästä'. Se pitää itseään yhtenä henkilönä muiden henkilöiden joukossa. Ja vaikka se jonkin ajan kuluttua alkaa käyttää 'minää' itsestään, se ei vielä kään ole aito 'minä'. Lapsi on yksinkertaisesti oppinut matkimaan sitä miten ympärillä olevat henki-

³ *Guru Ramana*, Helmikuun 17, 1937

⁴ *Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa*, Joulukuun 16, 1937

löt ilmaisevat itseään, että jokainen, vaikka omaakin nimen, jolla muut häntä puhuttelevat, sanoo 'minä' puhuessaan itsestään.

Elämänsä ensimmäisellä vuosikymmenellä lapsi oppii tekemään eron 'isän' ja 'äidin' ja 'äidin' ja 'minän', 'itsensä' välillä henkilöinä tiettyine ominaisuuksineen, jokaisen omatessa tietyn aseman ryhmän, perheen sisällä. Kun lapsen aivot ja hermostosysteemi ovat lähes täysin kehittyneet, silloin sillä on käsitys itsestään selkeänä henkilönä, poikana tai tyttönä, sen ja sen nimisenä, pitkänä tai lyhyenä, vaaleana tai tummana, taitavana koulussa tai ei – lyhyesti 'henkilöminänä', täydellisenä. Kuitenkin, outoa sanoa, tämä nuori ihmisolento ei ole ollenkaan onnellinen, vaikkei tiedä miksi.

Vanhemmat uskovat, että he tietävät syyn, jos poika tai tyttö on puberteetti- ja nuoruusaikana, että ruumis käy aineenvaihdunnassaan läpi tiettyjä muutoksia.

Se tapahtuu, mutta se on aivan luonnollista kehitystä, joka alkoi huomaamattomana jo paljon aiemmin vaivaa tuottamatta. Todellinen syy nuoren henkilön tasapainottomaan henkiseen tilaan on aivan toinen.

Aivot ja hermostosysteemi ovat paljon enemmän kuin vain toimintamekanismit yksilöllisen ruumis-mieli-kokonaisuuden palvelussa; niillä on korkeampi päämäärä. Ne on tarkoitettu myös universaalien Tietoisuuden impulssien 'langattomiksi vastaanottimiksi'. Puberteetin aikainen henkinen ja emotionaalinen taistelu aiheutui myös kosmisen Tietoisuuden ensimmäisestä voimallisesta impulssista, identiteetin, ylibiologisen 'minä olen', joka yritti päästä yksilölliseen tietoisuuteen, mysteeristä. Mutta sisäänpääsyn estää 'henkilökohtainen minä', joka on ainoastaan kuva, käsite, pelkkä älyn rakennelma.

Ei olisi mitään syytä taisteluun eikä järkkyyneeseen tasapainoon jos nuoret tietäisivät mitä oli tapahtumassa, jos heidät olisi valmisteltu siihen ihmeeseen, joka on heille varastossa heidän aikuisumisensa huippuajan aikana. Heidät tulisi opettaa olemaan todistajina sille mitä tapahtuu heissä itessään. Silloin he voisivat havaita, että heidän yksilöllisellä tietoisuudellaan on suurempi Tietoisuus alkuperänään, josta nyt lähtee 'suurempi minä' kuin se, jonka vuoksi he ovat enemmän levottomia kuin tyytyväisiä, 'minä' ilman henkilöllisyyttä, joka on pelkästään itse, kaikkialla, tyhjä, äänetön, puhdas, loistava ja mystinen rauhaisa ilo.

Valitettavasti sisäänpääsy on suljettu, vaikka melko tiedostamattomasti, pelkästä tietämättömyydestä, joka aiheutti kasvavalle älykkyydelle kiireen askarrella pelkästään ulkopuolisten ärsykkeiden parissa laiminlyöden kaiken, josta ei ole aistihavaintoa.

Nuoressa Venkataramanissa aito 'minä olen' mursi tiedostamattoman vastarinnan dramaattisen kokemuksen keinoin. Se alkoi pelkkänä fyysisen kuoleman kauhuna, kehitti itseään moninaisen 'henkilö-minän' 'kuoleman' kokemisen aikana *Aham-sphuranan*, 'Minä' – 'Minän' eli todellisen henkilöllisyyden vuoksi.

Lähes kaikissa tapauksissa sen onnistuu ainoastaan livahtamaan sisään, joka tarkoittaa, ettei se kykene hukuttamaan ja heittämään ulos älyllisesti koottua 'minää'. Yhdessä ne muodostavat persoonallisuuden solmun, joka nyt ei enää ole yksinkertaisesti väärä, kuten aiemmin, vaan huonompi. Nyt sillä on todellisen henkilöllisyyden kipinä selkärangana, ikään kuin, tehden sen näennäisesti mahdolliseksi syrjäyttää ja erottaa toinen toisistaan! Älä välitä, elämässä tulee olemaan myöhemmin muita mahdollisuuksia toimia 'langattomasti' kuten kohta osoitetaan.

On pidettävä mielessä, että viisaiden ilmoituksen mukaan me olemme aina se todellinen henkilöllisyys, *Atman*. Se on meidän todellinen luontomme. Aikuistumisen aikana tilanteen muutos sisältää vain sen tosiseikan, että todellinen henkilöllisyys tulee tietoiseksi, avaa yksilöllisen tietoisuuden kosmisen Tietoisuuden laajuuteen.

Kuitenkin vallassa on anastajaäly ja mitä enemmän se kehittyy sitä enemmän se on esteenä. Mitä voimme tehdä sen poistamiseksi?

Äly ei koskaan pysty käsittämään itsensä takana olevaa henkilöllisyyttä, mutta se voidaan saada tuntemaan omat rajansa. Meidän on hellästi totutettava sitä, muttei häiritävä sen enempää; meidän on pidettävä se hiljaisena kuuntelematta sen väitteitä. Kun emme kiinnitä huomiota sen *pro et contra* (puolesta ja vastaan), se lopulta väsyä ja luovuttaa. Mietiskely on sellaista systemaattista totuttamista. Mutta vielä vaikuttavampaa on tietoinen tietoisuus läpi päivän. Se pitää älyn niillä jokapäiväisillä alueilla joihin se on tarkoitettu ja joissa se on hyödyllinen palvelija.

Tämä on mahtava keino saattaa se hallintaan tulevaisuutta varten. Tavallisesti se on levoton, *rajogunan* suosikki kulkuväline. Mutta satunnaisesti ilmenee spontaanin *sattvagunan* jaksoja, jolloin jopa äly vaipuu automaattisesti lepoon. On olemassa hetkiä, jolloin me saatamme yhtäkkiä löytää vapaan pääsyn tuonpuoleiseen, jossa *adhikari* (kypsä) voi kohdata todellisen henkilöllisyytensä.

Sri Bhagavan sanoo:

Miksemme oivalla tai edes muista puhdasta 'Minää' nyt? Siihen tutustumisen halun vuoksi. Se voidaan tunnistaa vain jos se tietoisesti saavutetaan. Tehkää siksi ponnistus ja saavuttakaa se tietoisesti.

Mahavakyassa, 'Tatwamasi' – Sinä olet Se – 'Se' tarkoittaa todellista henkilöllisyyttä. Sri Rama Maharshi käytti samaa 'Se' kirjan *Reality in Forty Verses (Ulladu Narpadu)* 27. jakeessa (ja myöhemmin). 'Tila, jossa (henkilökohtainen) 'minä' ei ilmene, on Sinä olemisen tila.'

Käydessämme läpi kaikkein rakkaimpia muistojamme, onko olemassa joitain sellaisia tilanteita, joissa olemme olleet sillä tavoin onnellisia ettemme pysty niitä sen jälkeen unohtamaan? Ehkä kuulumme heihin, joille kaunis maisema on enemmän kuin pelkkä kaunis kuva. Ehkä se oli aurin-gonlasku meren rannalla tai jopa Himalajalla, hyvin hiljainen, hyvin kaukainen ... Ehkä me tahtomattamme avauduimme sille, niin että se saattoi tulla todelliseen olemukseemme ajattomine kau-neuksineen, sädehtivän valon, suurimman hiljaisuuden läsnäololle antautumisineen, jossa kaikki ajattelu ja suunnittelu, kaikki epävarmuus ja levottomuus katosi, jättäen sivuun henkilön, joka oli unohtanut itsensä, ollen täysin tähän mysteeriiin imeytyneenä tässä ja nyt.

Tämä tila on täsmälleen 'Sen', hänen todellinen luontonsa, hänen todellinen 'Minänsä' spontaani paljastuminen. Se purkautui esiin koska hän heittäytyi riittävän vahvaan vaikutelmaan kohot-tamaan toistaiseksi levottoman ja kouristelevan henkilökohtaisen 'minän' liikkumattoman todellisen 'Minän' tähden. Tämä todellinen 'Minä' on aina ainoastaan kaikkien vaikutelmien ja tapahtumien heijastaja, kun taas henkilökohtainen 'minä' vastaa niihin reagoimalla.

Jos henkilö, joka kokee tämän, voisi yksinkertaisesti sulkea silmänsä ja kohdistaa huomionsa siihen mitä hänessä itsessään on tapahtumassa, voisi silloin oppia, että kaikki kauneus, tämän hetken kaikki syvä ja hiljainen autuus on vain hänen oma todellinen Olemuksensa, hänen todellinen 'Minänsä'. Ja hän voisi kokea, että täydellinen ihminen ei ole vain teoriaa vaan todellisuutta ja samalla kertaa täydellisen onnellinen ihminen. Sillä täydellisyys ei riipu ominaisuuksista vaan tietoi-suuden tilasta.

Ihminen, joka pitää musiikista, voi saada samanlaisen kokemuksen suuresta musiikista. Jokainen suuri taideteos voi tuottaa tämän vaikutuksen niille, jotka kykenevät virittymään itsensä sen mukaisesti. Mutta jopa melko kuivan ihmisen, jonkun, joka pitää itseään täydellisen maanläheisenä, on mahdollista kokea todellinen 'Minä' yksinkertaisesti siitä syystä, että se on kehityksen seuraava, väistämätön askel, jonka ihmisen on tarkoitettu oivaltavan ja ottavan.

Rakkaus on se, joka on valmiina vastaanottamaan ja siunaamaan jokaisen ja jolla on taianomainen kosketus avata portti todelliseen henkilöllisyyteen, joka pysyy älylle ikuisesti lukittuna.

Meidän on unohdettava egoismin varjo ihmisrakkaudessa ja pysyttävä syrjässä intohimon ryöpyistä, joita jotkut kutsuvat rakkaudeksi. Meidän on ajateltava tätä rakkauden ominaisuutta, joka vapauttaa todellisen 'Minän' säteilyn. Ei sen paremmin intohimo kuin ihastuskaan vapauta sitä, mut-

ta se löytyy hiljaisuuden tunteina, kun sanat ovat tarpeettomia eikä päivittäisten asioiden ajatuksilla ole voimaa – ajattomina 'tässä ja nyt'-tunteina, ilman mennyttä ja tulevaa.

Siellä, missä ilmenee aito itsensä unohtava rakkaus, loistaa tavallisen 'minän' sijasta puhdas, äänetön, todellinen 'Minä', eikä sitä täällä myöskään havaita, koska rakastaja peittää sen rakastetulla 'sinällä'.

Todellisuudessa olemme menneet näihin kokemuksiin enemmän ja vähemmän tietoisina niiden todellisesta merkityksestä, niiden jättämättä meihin muita tuloksia kuin nostalgisen muiston. Mutta tajutessamme nyt minkälainen aarre meitä odottaa valmiudessamme murtaa tietämättömyytemme, voimme jopa hyödyntää kokemusta, jota Sri Ramana Maharshi voimakkaasti suositteli.

Käytyään yöuniaan varten nukkumaan ihmisen on ensin vapauduttava levottomuudesta ja henkisen aktiivisuuden jännityksestä. Kun uni lähestyy, hänen on yritettävä pitää kiinni viimeisenä ajatuksena päätöstä kohdata herätessä ensimmäisenä asiana todellisen 'Minän' kokemus.

Syvä ja vilpiton kaipuu saa aina vastakaikua tässä kokemuksessa, jos ei välittömästi niin muutaman yrityksen jälkeen. Ensimmäinen asia, joka ilmestyy siirryttäessä unesta valveillaolon tilaan, on todellinen 'Minä', puhdas, äänetön, absoluutisti itsessä, pysyen yksin muutaman sekunnin tai jopa pidempään harjoittelemalla. Muut ajatukset käynnistyvät vain hieman myöhemmin, todistaen sitä hyvin vähän tunnettua tosiseikkaa, että 'Tietoisuus' ei ole välttämättä samaa kuin ajattelemisen.

Sitä, mikä on mahdollista edes hetken, voidaan pidentää harjoittelulla. Tämä kokemus antaa sinulle edun, että nyt tiedät pyrkimyksen päämäärän. Se auttaa sinua tulevassa *sadhanassasi* kuten hiiva taikinassa.

Sri Ramana Maharshi kutsui tätä 'siirtymäminäksi' ja korosti tämän kokemuksen tärkeyttä:

Tämä siirtymä-'minä' on puhtaan tietoisuuden tila, joka on tietoinen vain itsestään 'Minänä', puhtaana henkilöllisyytenä itsessä.⁵

'Minä'-ajatus on vain rajoittunut 'minä'. Todellinen 'Minä' on rajaton, universaali, ajan ja tilan tuolla puolen. Juuri kun on herätty unesta ja ennen kuin havaitaan ulkoista maailmaa, ilmenee tietoisuuden tila, joka on puhdas Itsesi. Se on tunnettava.⁶

Hetkenä, jolloin onnistut, pysy täysin hiljaa ja tarkkaile: tämä 'Minä' ei ajattele eikä tahdo; sillä ei ole ominaisuuksia, eikä ole mies eikä nainen, ei omaa ruumista eikä mieltä; sillä ei ole merkikään siitä 'persoonasta', jonka ajattelit tähän asti olevan itsesi. Se on yksinkertaisesti tietoisuus itsestä 'olemisena' (Minä olen).⁷ Ei 'Minä olen tämä', 'Minä olen se' – vain 'Minä olen'.

Mutta varo. Se ei ole sinun 'minähenkilö', jolla on tämä 'Minä-Tietoisuus' objektinaan, vaan tämä Tietoisuus on sinun todellinen 'Minäsi'. Tämä puhdas oleminen 'Minä olen' on todellisen Henkilöllisyyden ensimmäinen pilkahdus, joka on luonnoltaan Puhdasta Tietoisuutta.

Tämän heräämisen testin tekeminen aamulla on siltä osin tärkeää, jotta ihminen tietää myöhemmin miltä päämäärä, johon pyrimme, näyttää. Se tekee myös helpommaksi tunnistaa se muissa olosuhteissa. Lisäksi tämä hiljaisuus, valpas tietoisuus on viimeinen kokemus, jonka etsijä voi saavuttaa omalla ponnistuksellaan. Sillä kun hänen 'henkilökohtainen minänsä' pyyhitään pois, silloin myös kaikki hänen ponnistuksensa loppuvat automaattisesti. Siellä, missä ei ole 'henkilökohtaista minää', ei voi olla mitään ponnistusta. Se, mikä jää jäljelle, on tietoisuus, joka ei enää tunne vaan kuuntelee sisällä; ei enää ajattele vaan on hiljaa; ei enää tahdo vaan antaa sen tapahtua mikä tapahtuu. Se on täsmälleen tila, joka paljastaa itsensä 'olemisena' (Minä olen) [alaviitteet 2 ja 7], todellisena Henkilöllisyytenä.

⁵ *Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa*, Kesk. N:o 353.

⁶ *Sama*, Kesk. N:o 311.

⁷ Suomen kieli tuo tässä hieman ongelmaa kääntäessä. Alkuperäinen teksti on (as 'I am').

Viimeisenä muttei vähäisimpänä, tämä ihmisen todellisen henkilöllisyyden suurenmoinen kokemus oli se, joka muutti koulupoika Venkataramanin Arunachalan maailmankuuluksi viisas Ramaksi!

TARPOA KOHTI PYHÄÄ VUORTA

Arunachala Bhakta Bhagawata

Varhaisimmista lapsuusvuosistani lähtien Sri Bhagavan on vaivannut sydäntäni Itsen oivaltamisen ainoalla tehtävällä ja tulemalla näin yhdeksi hänen kanssaan. Sri Bhagavan veti minut mukaan tähän ilmiömäiseen kokemukseen yksinkertaisessa maalaisperheessä, joka nimesi minut 'Bhagawataksi', Herran nöyräksi pojaksi ja palvelijaksi. Vanhempani unelmoivat päivästä, jolloin heidän nuorin poikansa voisi lukea Gorwami Tulasidan hindinkielisen *Ramayanan*. Sen pani alulle peruskoulun opettaja Sri Ramapyare Sinha, joka ei vain rakastanut *Sri Ramacharitamanasaa* vaan palvoi sitä päivittäin. Joka ilta hän opetti meille kuinka lausua sitä innolla ja juurrutti meihin rakkauden ja omistautumisen Sri Ramachandraa ja Jumalaista Äitiä, Sitaa kohtaan. Nämä ensimmäisen opiskeluni kuusi vuotta jatkoivat minussa omistautumisen tulen sytyttämistä.

Vaikka kotini läheisyydessä ei ollut ketään, joka olisi opettanut minua tavoittelemaan Itseä muodollisesti, kolme veljeäni luki ja lausui *Bhagavad Gitaa* ja *Ramayanaa* päivittäin ja heidän uskonnollisen elämänsä tuloksena värjäydyin lähtemättömästi *bhaktiin* ja *jnanaan*. Ensimmäinen Maailmansota ja Mahatma Gandhin kansalaistottelemattomuusliike herättivät kyläni asukkaat. Sen seurauksena veljeni ja muut kyläni nuoret miehet liittyivät kansallisliikkeen joukkoihin. Näin sekä *deshamukti* (kansallinen vapaustaistelu) että *atmamukti* alkoivat palaa kirkkaampina sydämessäni. Vaikka olin melko nuori, pysyin kastautuneena *vairagyan* (kiintymättömyyden) ja *vivekan* (arvostelukyvyyn) nopeasti virtaaviin suihkuihin. Näiden isänmaallisuuden ja antautumisen vaikeiden polkujen tallaanminen oli mahdollista vain Herra Ramanan äärettömän avun ja armon avulla, joka ei koskaan sallinut minun sotkeutua projekteihin, jotka usein johtivat vilpittömät kokelaat harhaan.

Kun Bhagavan Sri Ramana Maharshi puhkesi sydämeeni perjantaina, lokakuun 10. päivänä 1941 Darjeelingissä, Himalajalla, hän poisti minusta unohduksen verhot ja antoi minulle kyvyn oivaltaa, että se oli hän ja hän yksin, jota olin kaikki nämä vuodet etsinyt. Kun näin hänen kuvansa ja luin Paul Bruntonin kirjaa *A Search in Secret India (Salaista Intiaa etsimässä)*, vanha suhde oli perustettu uudelleen. Kuinka malttamattomasti tahdoinkaan lentää Bhagavan Sri Ramana Maharshin lootusjalkojen juureen pyhän Arunachala-vuoren rinteille! Mutta hän ei sallinut minun tulevan luokseen samalla kun hän oli ruumiillisessa muodossa siitä yksinkertaisesta syystä, että saattaisin katsoa häntä ruumiina. Sen sijaan hän lähetti minut maailmaan, jotta pääsisin eroon taipumuksistani ennen kuin palaisin hänen luokseen. Sitten tasan yksitoista vuotta myöhemmin, kveekariperhe Helen ja Albert Baileyn vierasmajassa, Sri Bhagavan tuli jälleen luokseni ja elvytti *jnanan* ja *bhaktin* kyteväen liekkiin. Minne hyvänsä hän sen jälkeen minut vei, tunsin olevani hänen otteessaan.

Nyt vuonna 1979, samalla kun istuin New Yorkissa Sri Bhagavanin Arunachala Asramassa, Sri Bhagavan sai minut unelmoimaan päivästä, jolloin hänen temppelinsä nousisi Fifth Avenuelle tämän pääkaupungin keskustassa, jotta rauhan ja onnen etsijät voisivat kulkea omaa tietään sinne. Aamut ja illat täytyisivät *Vedojen*, *Upanishadien*, *Bhagavad Gitan*, yms. lausunnoista. ”Pysyminen Itsessä, Sydämen syvimässä sopukassa”, täyttäisi temppelin ja ihmiset eri elämänaloilta oppisivat kulkemaan hänen Itsetutkimuksensa suoraa polkua.

Kaikkien näiden kuudenkymmenenseitsemän ruumiillisen vuoteni aikana olen kaivannut

päivää, jolloin kykenisin maksamaan velkani maailmalle. Tauottomassa Itsessä pysymisessä on minulle työsarkaa ja pelkällä hänen armonsä voimalla olen koko ajan tarponut eteenpäin, tarponut eteenpäin kohti majakan valon pyhää vuorta. Sekä runsauden että puutteen keskellä Sri Bhagavan saa minut kaipaamaan ihmiskuntaa, mutta kaikki mitä voin tehdä, on antaa roponi maailmalle lisäämällä antautumisen jyvän. Jo pelkkä Sri Arunachala Ashraman olemassaolo läntisellä pallonpuoliskolla puhuu puolestaan, ja jos me kykenemme pitämään antaumuksen liekin kirkkaana palamassa tässä ilmiöllisessä olemassaolossa, Sri Bhagavan tulee ottamaan meiltä vastaan meille tarkoitettun työn. Yksi asia, joka on aina ollut varmaa, on se, että Sri Bhagavan yksin on perustanut ja toteuttanut Sri Arunachala Ashramanin käyttäen kaikkia meitä varsinaisina työkaluina.

Kun Sri Bhagavan tuli maailmaan sata vuotta sitten, hän herätti henkiin taukoamattoman Itsessä, omassa sydänluolassa pysymisen ikaikäisen opetuksen. Jokainen, kaikkialla, kaikissa olosuhteissa voi hyötyä hänen alkulähteeseen palaamisen yksilöllisestä opetuksestaan. Hän inkarnoitui halun, harhan, egon ja tietämättömyyden tiheän pimeyden poistavana viisaana, pelastaakseen meidät unohduksen pohjattomasta kuopasta. Vaikka hän joskus käytti sanoja, hänen kaikkein voimakkain opetuksensa on ollut hänen hiljaisuutensa, jonka me kaikki voimme käyttää hyväksemme vaihtamatta syntymäpaikkaamme tai työtämme. Arunachala Ramana opettaa, ettei mikään ponnistus mene koskaan hukkaan. Tämä opetus on minulle ainoa toivo, ja kaikkine rajoitteineni jatkan hänen nimensä kutsumista, ”Om Namo Bhagavate Sri Ramanaya”. Sri Bhagavan on tekijä ja minä olen yksinkertaisesti hänen kaikkein pikkuruisin instrumenttinsa, ja yöt ja päivät minä rukoilen, että hän sallii minun tehdä hänen tahtonsa. Sallittakoon minun iäti pysyä alistuneena Bhagavan Sri Ramana Arunachalalle!

SRI BHAGAVANIN OPETUSTEN YDIN

K. Padmanabhan

Sri Ramana Bhagavanin kaksi pääteosta, Ulladu Narpadu (Todellisuuden Neljäkymmentä Säettä), joka on *siddhantha* (filosofinen tai teoreettinen) tutkielma ja *Upadesa Saram* (Viisauden perusta), joka on *sadhana* (käytännön) tutkielma, käsittelevät hänen opetuksiaan. Hän ilmaisi opetustensa periaatteen ja käytännön ytimen yhdellä säkeellä:

Hridaya Kuhara Madhye Kevalam Brahmamathram

Hyaham Aham Ithi Sakshath Atmaroopena Bhakti

Hridhvisha Manasa Swam Chinvatha Majjathava

Pavana Chalanarodhat Atma Nishto Bhavatwam.

Sydänluolan sisimmässä Brahman yksin loistaa *Atmanin* (Itsen) muodossa välittömästi kuin 'Minä' – 'Minä' (alaviitteet 2 ja 7). Astua sisään syväälle sydämeen etsivin mielin ja sukeltaa syväälle hengityksen hallinnan avulla ja pysyä *Atmanissa*, häivyttäen egon.⁸

Sri Bhagavan, halveksimatta muita harjoituksia ja menetelmiä, painotti *Atma Vicharaa* eli Itsetutkimusta, etsintää 'Kuka minä olen?'. Hän sanoi, ettei se ole pelkkä kysymisen menetelmä, koska se ei veisi kysyjää mihinkään, sillä mieli ei voi tappaa mieltä pelkällä ajattelulla. Mielen itsensä lähde on löydettävä ja etsijän on ylitettävä mieli saavuttaakseen ajatuksista vapaan tilan, puhtaan Tietoisuuden tilan. Sukeltamalla syväälle sisään, etsijän tulisi menettää itsensä syvässä imeytymisessä Sydämessä, Itse-loistavaan autuuteen. Hengellisen vakaumuksen todistaminen on älyllistä eikä ole tarpeen, mutta Sydämen täytyy esittää hengellisen imeytymisen perimmäistä osaa.

Upanishadien mukaan *Atman* on nähtävissä, kuultavissa ja ajateltavissa, mutta se ei ole tunnettavissa oleva kohde. Sri Bhagavan toistaa saman ja haluaa etsijän oivaltavan *Atmanin* tässä ja nyt ja kohdata se sellaisena. Siksi *Atmanin* tavoittelu tulee olla puhtaasti sisäänpäin, tietoisuuden keskuksen sisällä, niin että identtisyys Universaalien Tietoisuuden kanssa vakiintuu lujaksi. Todellisuus ei ole sen paremmin fyysinen kuin henkisenkään vaan hengellinen. Tämä tieto vakiintuu vain identtisyuden avulla. Vasta kun ego kuolee, ikuinen Olento Sydämen luolassa oivalletaan.

Atma Vichara ei ole pelkkä *japa* tai *mantra*. Se on katselua ja kuuntelua sisäänpäin. Se, mitä tarvitaan, on mieli vailla ajatuksia. Hiljaisuus, vaikka paradoksaaliselta näyttääkin, olisi Itsetutkimuksen dynaaminen menetelmä sulauttaa mieli Sydämessä. *Sat-darshanin* eli totuuden käsittämisen avulla tietoisuus oivalletaan ainoaksi todelliseksi Olemassaoloksi. Jokaisen on löydettävä tämä totuus itse.

Ei ole mitään tarvetta pitkään pyhien kirjoitusten opiskeluun tai edes *guruun*, kun olet täysin vakuuttunut *vichara margan* tehosta. Armo on aina paikalla vetämässä sinua sisältä. Se on toden totta armo, joka tutustuttaa sinut *vicharaan*, auttaa sinua hiljentämään pinnalliset pohdiskelut ja ottaa sinut Itsen hiljaisuuteen.

⁸ *Sri Ramana Gita*, kpl 2, säe 2.

BHAGAVAN RAMANA JA BHAGAVAD GITA

Professori G.V. Kulkarni

On yleisesti tunnettua, että Bhagavad Gita on yksi hindulaisen uskonnon tärkeimmistä pyhistä kirjoituksista (*Prasthan Trayi*, kolminkertainen arvovalta). Se on universaali pyhä kirjoitus, 'Jumalainen Laulu'. Bhagavan Ramanalla oli tapana sanoa, että *Gita* ja Raamattu ovat yhtä ja ihmisen tulisi lukea *Gitaa* aina.⁹ Hänellä oli usein tapana lainata siitä säkeitä ja selittää niitä omalla jäljittelemättömällä ja sytyttävällä tavallaan vastauksena etsijöiden eri kysymyksiin. Se valo, jonka hän on heittänyt *Gitan* opetukseen, on yksinkertaisesti ainutlaatuinen, erittäin selkeä ja hyvin valaiseva. Tämä johtuu ilmeisesti siitä, että hän eli nämä pyhät kirjoitukset *in toto* (kokonaisuudessaan) ja siitä johtuen hänellä oli auktoriteettia valaista sitä kuten Bhagavan Sri Krishnalla tai Sri Jnaneshvaralla. Hän puhui omasta ehdottomasta ensikäden kokemuksestaan eikä sanallisesta oppineisuudesta käsin.

Eräs palvoja pyysi Bhagavana antamaan *Gitan* sisällön lyhykäisyydessään. Hän valitsi neljäkymmentäkaksi säettä ja järjesti ne sopivaan järjestykseen, jotta ne palvelevat ohjeena.¹⁰ Toinen palvoja valitti, että oli vaikeaa pitää kaikkia seitsemäsataa säettä mielessä ja kysyi eikö olisi yhtä säettä, jonka voisi muistaa koko *Gitan* ytimenä. Bhagavan mainitsi välittömästi säkeen kaksikymmentä kappaleesta kymmenen:

Aham Aham, Gudakesa, Sarvabhutashayasthitah Aham

Adischa Madhyam cha bhutanam anta eva cha.

Minä olen Itse, Oi Gudakesa, asuen kaikkien olentojen sydämässä.

Minä olen kaikkien olentojen alku ja keskiosa ja loppu.¹¹

Vastatessaan toisessa yhteydessä erään palvojan kysymykseen, Bhagavan kokosi yhteen *Gitan* tarkoituksen:

Palvoja: *Gita* tuntuu painottavan *karmaa*, sillä Arjunaa suositellaan taistelemaan. Sri Krishna asettaa esimerkiksi suurten sankareiden aktiivisen elämän.

Maharshi: *Gita* alkaa sanomalla, että sinä et ole ruumis, että sinä et sen vuoksi ole *karta* (tekijä).

P: Mitä se merkitsee?

M: Sitä, että tulisi toimia ajattelematta itseään tekijänä. Ihminen on ilmestynyt tiettyä tarkoitusta varten. Tämä tehtävä tulee suoritetuksi ajattelipa hän itseään tekijänä tai ei.

P: Mitä on *karmajooga*.

M: *Karmajooga* on se *jooga*, jossa ihminen ei katso itse olevansa toimintojensa tekijä. Toi-

⁹ *Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa*, s. 387.

¹⁰ Sri Ramanasramam julkaisi tämän lehtisen nimellä *Gita Sara*.

¹¹ *Bhagavad Gita*, Arthur Osbornen ja Prof. G.V. Subbaramayyan englanninkielinen käännös.

minnat tapahtuvat automaattisesti.

P: Onko se kiintymättömyyttä toiminnan tuloksiin?

M: Kysymys ilmestyy vain jos on olemassa tekijä. On sanottu koko ajan, että sinun ei tulisi pitää itseäsi tekijänä.

P: *Gita* opettaa aktiivista elämää alusta loppuun.

M: Kyllä, toimijatonta toimintaa. Bhagavan Sri Krishna on ihanteellinen esimerkki sellaisesta *karmajoogista*.¹²

Maharshi valaisi sitä näin:

Itse tekee maailmankaikkeuden *saktinsa* avulla sellaiseksi kuin se on, mutta kuitenkin hän itse ei toimi. Sri Krishna sanoo *Bhagavad Gitassa*, 'Minä en ole tekijä ja kuitenkin toiminnot jatkuvat'. *Mahabharatasta* selviää, että hyvin ihmeelliset teot olivat hänen vaikuttamiaan. Silti Hän sanoo, että Hän ei ole tekijä. Se on kuin aurinko ja maailman toiminta.¹³

Gitassa on tiettyjä näennäisiä ristiriitoja, jotka hämmentävät tavallista lukijaa. Vastauksessaan Maharshi poistaa sellaiset ristiriidat. Vastatessaan kysymykseen hän sanoi:

Vastaukset on sovitettu etsijän käsityskyvyn mukaisiksi. *Gitan* toisessa kappaleessa sanotaan, että ihminen ei ole syntynyt tai kuole; mutta neljännessä kappaleessa Sri Krishna sanoo, että on tapahtunut lukematon määrä Hänen ja Arjunan inkarnaatioita, jotka Hän tuntee kaikki, mutta Arjuna ei. Kumpi näistä ilmoituksista on totta? Molemmat ovat totta, mutta eri näkökulmista. Nyt herää kysymys kuinka *jiva* voi ilmestyä Itsestä? Tunne todellinen Olemuksesi; silloin sinussa ei herää tätä kysymystä. Miksi ihmisen pitäisi ajatella itseään erillisenä? Kuinka hän oli ennen syntymäänsä ja kuinka hän on kuolemansa jälkeen? Miksi tuhlata aikaa sellaisiin keskusteluihin? Millainen oli muotosi syväunessa? Miksi pidät itseäsi yksilönä?¹⁴

Toisessa tilaisuudessa palvoja kysyi Maharshilta: ”Miksi Sri Krishna sanoo, 'Lukuisten jälleensyntymien jälkeen etsijä saavuttaa Tiedon ja näin tuntee minut?' Täytyy olla kehitystä tasolta tasolle”.

Maharshi vastasi:

Kuinka *Bhagavad Gita* alkaa? 'Minua ei ollut eikä sinua eikä näitä päälliköitä, jne. Ei se syntynyt eikä kuole, jne. Niinpä ei ole syntymää, ei kuolemaa, ei nykyisyyttä sellaisena kuin sinä sitä katselet. Todellisuus oli, on ja tulee olemaan. Se on muuttumaton. Myöhemmin Arjuna kysyi Sri Krishnalta kuinka Hän oli voinut elää ennen Adityaa. Silloin Krishna, huomattuaan että Arjuna sekoittaa Hänet maalliseen ruumiiseen, puhui hänelle sen mukaisesti. Hänen ohjeensa on sellaiselle, joka näkee moninaisuuden. Todellisuudessa *jnanin* näkökulmasta ei ole olemassa sen paremmin orjuutta kuin *muktiakaan* hänelle itselleen eikä muille. *Abhyasan* (harjoituksen) tarkoituksena on estää minkään levottomuuden häiritsemästä luontaista rauhaa. Ei ole kysymys vuosista. Estä tämä ajatus tällä hetkellä. Olet vain omassa luonnollisessa tilasasi suorittipa *abhyasaa* tai et.¹⁵

Tässä Maharshi viittaa kuuluisaan sanontaansa, ”Olet jo valaistunut”.

Ihmiset pitävät Sri Krishnaa yleensä persoonallisena Jumalana. He ylikorostavat Herran fyysisistä muotoa. Heidän mukaansa Hän on hindujen mytologinen Jumala; ja näin he kadottavat *Gitan* todellisen opetuksen. Mitä Sri Krishna sanoo itsestään läpi koko *Gitan*? Bhagavan poistaa selkeästi epäilyn ja selittää Sri Krishnan todellisen luonteen. Hän osoittaa jopa kosmisen muodon rajoitukset

¹² *Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa*, s. 599-600.

¹³ *Sama*, s. 440.

¹⁴ *Sama*, s. 409.

¹⁵ *Sama*, s. 218.

näyttäytymällä Arjunalle, kuten kuvattiin yhdennessätoista kappaleessa.

Yksi palvoja sanoi, ”Lahoreissa on yhdentoista ikäinen tyttö. Hän on todella ihmeellinen. Hän sanoo, että hän voi kutsua Krishnaa kahdesti ja pysyä tietoisena, mutta jos hän kutsuu Häntä kolmannen kerran, hänestä tulee tiedoton ja hän pysyy sellaisena kymmenen tuntia”.

Maharshi selitti, ”Niin kauan kuin te ajattelette, että Krishna on teistä erillään, te kutsutte Häntä. Transsiin vajoaminen ilmaisee *samadhin* ohimenevyyttä. Olet aina *samadhissa*; tämä on se, joka sinun tulisi oivaltaa. Jumalanäky on vain Itsen näky havaittuna oman uskon mukaisena Jumalana. Tunne Itse.”

Toinen palvoja kysyi, ”Mitä on *visvarupa*?”

M: Se on maailman näkemistä Jumalan Itsenä. *Bhagavad Gitassa* Jumalan sanottiin olevan lukemattomia asioita ja olioita ja myös koko maailmankaikkeus. Kuinka oivaltaa se ja nähdä se niin? Voiko ihminen nähdä Itsensä?

P: Onko silloin väärin sanoa, että jotkut ovat nähneet sen?

M: Se on totta samassa suhteessa kuin sinä olet. Oivallus merkitsee täydellisyyttä. Kun olet rajallinen, tietosi on näin ollen epätäydellistä. *Visvarupa darshanassa* Arjunan kerrotaan nähneen kaiken mitä hän halusi eikä sitä mikä oli tarjolla hänen edessään. Kuinka se *darshan* voi olla todellista?

Toisessa tilanteessa eräs palvoja kysyi, '*Divya chakshuh* (jumalallinen näkö) on tarpeen Jumalan loiston näkemiseksi. Tämä fyysinen silmä on tavallinen *chakshuh*'.¹⁶

M: Oo! Ymmärrän, tahdot nähdä miljoonien aurinkojen loiston ja jne.

P: Voimmeko nähdä miljoonien aurinkojen loiston ihanuuden?

M: Voitko nähdä yhden auringon? Miksi pyydät miljoonia aurinkoja?

P: Sen täytyy olla mahdollista jumallisten näön avulla.

M: Hyvä on. Löydä Krishna ja ongelma ratkeaa.

P: Krishna ei ole elossa.

M: Tämähän olet oppinut *Gitasta*? Eikö Hän sano, että Hän on ikuinen? Mitä sinä ajattelet, Hänen ruumistaan?

P: Hän opetti muita eläessään. Noiden Hänen ympärillään olleiden on täytynyt oivaltaa. Näen samanlaisen elävän *gurun*.

M: Onko *Gita* hyödytön Hänen luovuttuaan ruumiistaan? Puhuiko Hän ruumiistaan Krishna-na? 'Minua ei koskaan ollut, jne.'¹⁷

Myöhemmin Sri Bhagavan sanoi, että jumalallinen näkö tarkoittaa Itse-loistoa. Täydessä merkityksessä se merkitsee Itseä.

Tässä keskustelussa Bhagavan oli hyvin looginen ja on poistanut armottomasti Sri Krishnan todellista luonnetta koskevan yleisen tietämättömyyden ja on selvästi osoittanut Hänen olevan kaik-kialle levittäytyvä Itse, pysyen Sydämessä.

Kolme joogaa, *karma*, *bhakti* ja *jnana* (joka sisältää *dhyanan*), jotka annetaan *Gitassa*, on tarkoitettu etsijöiden eri luonteenlaaduille, sanoo Maharshi. *Karmajooga* on tarkoitettu aktiivisuuden omaaville ihmisille. Sen on laskettu poistavan tekijyyden ajatuksen etsijästä. *Bhaktijooga* on tarkoitettu voimakkaat tunteet omaaville ihmisille. Se liuottaa egon korkeimmalla antautumisella

¹⁶ Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa, s. 407-408.

¹⁷ Sama, s. 305-306.

Jumalalle. *Jnanajooga* on tarkoitettu ihmisille, jotka ovat kykeneviä järkeilyä ja ymmärrystä vaativaan Itsetutkimukseen. Kun mieli vaeltelee, se tulisi hallita ja tuoda takaisin Itseen. Se eliminoi yksilöllinen 'minän', epäaidon egon. Tämä on suora polku ja kaikki muut joogat johtavat lopulta tähän. Kun virheellinen ego ymmärretään ja näin ollen poistetaan, Todellisuus loistaa kaikessa kirkkaudessaan automaattisesti. Tämän totuuden ymmärtäminen ja kokeminen tässä ja nyt on *Gitan* opetus, sanoo Bhagavan.

Pyhimys Jnaneshvaran sanoin, ”On helppoa tehdä maapallosta kultainen, luoda suurenmoisia halunmyötäisten jalokivien vuoria, täyttää seitsemän valtamerta medellä, mutta on vaikeaa ilmaista *Gitan* tarkoituksen salaisuus.” Bhagavan Ramana on ehdottomasti tehnyt sen. Ei ihme, että se pitää yhtä hänen pääopetuksensa kanssa. ”Joko tunne kuka olet tai antaudu”.

Suurenmoisesta Adi Shankarasta lähtien Dr Ramadeen ja Swami Swaroopanandiin saakka monet tutkijat ja viisaat ovat kirjoittaneet teoksia *Gitasta*. Tässä galaksissa Bhagavan Ramanan kirjoitus, vaikka muotoiltu muutamalla sanalla, on merkittävä ja alkuperäiselle uskollinen. Se on heti yleismaailmallinen ja ajan ja paikan luokkien tuolla puolen ja kuitenkin käytännöllinen ihmisen jokapäiväisessä elämässä.

Rukoilkaamme häntä, hänen syntymänsä sadannen vuoden aikana, suihkuttamaan armonsä ja siunauksensa kaikkien meidän päällemme auttaakseen meitä ymmärtämään tämän totuuden ja kokemaan sen tässä ja nyt. Tuhat *pramania* hänelle!

* * *

Nöyrä pyyntö Sri Bhagavanille

A.K. Ramachandran

Vuosikymmeniä sitten, opiskelijana, minulla oli tapana katsella ihailien lannevaatteeseen pukeutuneen nuorukaisen kuvaa, jonka eteen isälläni oli tapana heittäytyä. Isäni viimeiset sanat, ennen kuin hän menetti tietoisuutensa, koskivat Bhagavana ja sitä kuinka innolla hän oli odottanut pääsevänsä viettämään muutamia vuosia Sri Ramananasramamissa. Nämä sanat soivat korvissani, kun vierailin Sri Ramanasramamissa vuonna 1930. Olin tällä kertaa erityisen siunattu, sillä näin hänet aivan yksin ruokailuhallissa aikaisin aamulla. Takerruin hänen pyhiin jalkoihinsa aivan kuten Markandeya takertui *lingamiin* ja kerroin hänelle isäni viimeisistä sanoista. Hellän rakkauden säteillä hänen silmistään, hän kertoi, että isäni oli jättänyt jäähyväisensä hänelle ennen kuolemaansa! Ennen kuin rukoilin häntä siunaaman itseni, hän sanoi, ”Kaikki päättyy lopulta hyvin”. Nuo siunauksen sanat ovat soineet korvissani ja tuoneet minulle toivoa välittömästi ja joita vaalin sydämessäni kaikkein arvokkaimpana tapahtumana elämäni aikana.

RAMANA SAT-CHIT-ANANDA GURU

Dr. Purnima Sircar

Kun on olemassa todellisia etsijöitä, Jumala ilmestyy ihmisen muodossa opastamaan heitä ja suomaan heille armon. Kasvotonta Sat-Chit-Anandaa tai tavallista nimeä 'Minä olen' on nimitetty eri lailla aikojen saatossa. Vedoissa sitä on nimitetty 'Indra-Varunaksi' tai 'Indragniksi'. *Puranoissa* se oli 'Lakshminarayan' tai 'Siva-Parvati'. Sri Ramachanda kutsui sitä 'Maheswariksi' ja Raman oppilaat 'Rama-Sitaksi'. Jeesus kutsui sitä 'Isäksi' ja kristityt 'Jeesus Kristukseksi'. Sri Ramana Maharsi tunnisti sen 'Sri Arunachala Ramanaksi' ja hänen oppilaansa 'Sri Arunachala Ramanaksi'. Ensimmäinen on ikuinen muoto ja toinen on yhden ja saman asian ilmiöllinen muoto.

Mitä voimme sanoa hänestä, jonka ääni on äännettömyyttä eli *mounaa*? ”Aurinko on aina paikalla; sen nähdäksesi sinun on käännättävä sitä kohti”. Ja ihminen kääntyy väistämättä kohti hengellistä Aurinkoa. Jossakin kehityksensä vaiheessa hänen on käännättävä kehältä kohti keskusta ja lopetettava huimaava pyöriskely egonsa ympärillä. Jostakin hetkestä eteenpäin on olemassa kysymys, ”Kuka on tämä 'minä'? Mikä on sen luonne? Ja kuka tuntuu kärsivän läpi kaikkien näiden muutosten pysyen silti loppuun saakka?” Etsintä käynnistyy ja taas on välttämätöntä, että ihmisen on harjoitettava etsintää loppuun saakka, koska siellä sijaitsee hänen korkein saavutuksensa ja ikuisen autuus. ”Vaikka 'minä' aina koetaan, silti ihmisen huomio on kohdistettava siihen. Vain silloin tieto valkenee”. Tieltä löytyy aina sopivia oppaita. Yksi sellainen on Ramana *Satguru*.

Meillä, myöhempien aikojen palvojilla, ei ollut tarpeeksi onnea olla fyysisessä kosketuksessa häneen muttei kuitenkaan liikaa epäonnea menettämällä hänet kokonaan. Meille hän on sama koko ajan, inspiraation, ohjauksen ja armon ympärivuotinen lähde. Useat voivat todistaa, ettei häneltä estetä kuolemansa jälkeen edes fyysistä ilmestymistä hurskaille etsijöille jos hartaasti toivotaan. Mikä on mahdotonta hänelle, joka on kaikkien rajoitusten tuolla puolen – iäti läsnä olevalle *gurulle*?

”Kaikki tahtovat tulla Arunachalaan”, hän sanoi. Seurattiinpa mitä polkua tahansa, se päättyi 'minään' ja 'minä-ajatuksen' luonteen tutkimukseen. Sen poistaminen on *sadhakan* vaikein tehtävä. Mutta mikä voisi olla helpompaa kuin turvautua kokijaan ja kysyä itseltään kuka käsittää ja kuka näkee jokaisessa kokemuksessa? Kaikki *sadhanan* menetelmät johtavat mielen yksipisteisyyteen; näin mielen häiriintyminen eli *vikshepa* voidaan ylittää, mutta verho eli *avarana* saattaa yhä säilyä. Jos vallalla on tyhjiys, jollei ihminen esitä kysymystä, ”Kenelle tyhjiys ilmenee? Kuka minä olen?” ja pidä vastaanottavalla asenteella täydellisesti antautuen kiinni armosta päästä voitolle, harha ei poistu. Eräänä päivänä ovi aukeaa ja meditoija imeytyy aina läsnä olevaan, kaikkialle levittäytyvään rauhaan. Rauha on niin syvää ja kaiken imevää, että *sadhaka* ei voi lopettaa ennen kuin se on jatkuvaa ja pysyvää. Todellinen *sadhana* alkaa ja hänen sisäinen opastajansa ohjaa häntä kunnes se tila saavutetaan. ”Palkkioni koostuu pysyvästä, katkeamattomasta armostasi. Älä luovu siitä” sanoo guru palvojalle *Kaivalya Navanitassa*. Tämä on päättymätön Ramana-Tietoisuus.

Totuus on niin yksinkertainen, että sitä on vaikea käsittää. Sri Bhagavan sanoi, ”Kuka ei tiedä, että hän on olemassa? Jokainen on Itsensä oivaltanut, hän ei vain tiedä”. Kuka uskoisi, että Itse-oivallus on niin yksinkertaista tapahtuma? Ei yksityiskohtaisia riittejä ja rituaaleja, ei *asanaa* ja

pranayamaa, ei riitelyä ja väittelyä, käännä ainoastaan mieli lähteeseensä. Ego ei lisääny, ei kyllästy vaan yksinkertaisesti liukenee tässä prosessissa. Toden totta, Ramanan opetus on vaikeaa sekasorron vaivaamalle, *samskaraan* sitoutuneelle mielelle; vain he, jotka ovat jo kuluttaneet ne loppuun, voivat ymmärtää sen. Mutta hengellisessä maailmassa intensiteetti otetaan huomioon eikä lukumäärät ja vain muutamat ovat kelvollisia ikuisesti loistavalle *gurullemme*.

Sri Bhagavan sanoo, ”Ego on kaikessa puhtaudessaan kokemus kahden tason tai kahden ajatuksen väleissä... Oivalla tämä väli kolmen tilan (valveillaolon, unen ja syväunen) tutkimisen ohjaimella käsityksellä. Juuri kuten valkokangas elokuvateatterissa, Itse on ikuisesti läsnä, riippumatta siitä mitä ilmiön aika tai kuva ovat. Mutta me emme ymmärrä, sillä meidän näköalamme on ulkoinen, ei sisäinen. Kiinnität liikaa huomiota ruumiiseen. Syväunessa ei ollut maailmaa, ei egoa eikä huolia. Jokin herää tästä onnellisesta tilasta ja sanoo 'minä'. Tälle egolle maailma ilmestyy. Me erehdymme etsimään väärästä paikasta”. Hänen maltillisuutensa ruumiistaan kohtaan viimeisen sairautensa aikana, ”Missä on kipua jos mieltä ei ole olemassa?” – on sama välinpitämättömyys, joka hänellä oli läpi elämänsä. *Sat-Chit-Ananda* Itse ja ruumis ilman välittävää ego-itseä ja ilman *samskaroiden* heijastavaa välinettä – sellainen on Ramana *Chaitayna Guru*.

Ramana poistaa sekaannuksen *manolayan* ja *manonasan* välillä, *kevala nirvikalpan* ja *saha-ja nirvikalpa samadhin* välillä. Se väärä ajatus, että ihmisestä tulee pölkky tai kivi viisauden heräämisen jälkeen, tyrmätään ehdottomasti. ”Jos jokainen suorittaa *sadhanaa*, kuka auraa pellot ja kylvää siemenet?” on se pelko, joka ahdistaa niin monia ja pitää heidät erossa etsinnästä. ”Fyysinen ruumis tekee kaiken sen työn, jota varten se on tullut ja ruumis on *prarabdhan* sitoma, ei mieleme”, hän vakuuttaa meille. Ja sitten Sri Bhagavan, opetuksensa ja keskellämme *samadhissa* elämisen keinoin, on esittänyt erinomaisen esimerkin siitä kuin *jnani* elää ja toimii tuntematta sen taakkaa. ”Onko ketään, joka ajattelee sitä?” oli hänen vastauksensa palvojalle, joka pyysi häntä parantamaan itsensä. Iäti myötätuntoisen *gurun*, Ramanan esimerkki täydellisestä korkeimmalle voimalle antautujasta.

Syvällinen *mouna*, joka täytti hänen pyhän läsnäolonsa, ei vaikuttanut ja inspiroinut ainoastaan jokaista, joka tuli hänen lumouksensa piiriin, vaan veti ympäri maailmaa kypsiä sieluja tähän hengelliseen keskukseen. Ja se jatkaa sellaisten kelvollisten vetämistä kuin magneetti. Ymmärtääköseen tällaisen hiljaisuuden, se täytyy kokea. Tällä hillittömästi papattavalla, luennoivalla ja saarnavalla aikakaudella kuka olisi saattanut kuvitella *mounan* vaikutusta ihmisen mieleen? Minkä muutoksen on saanut aikaan se rauha, joka on lähtöisin hänen syväisestä *mounastaan*, kääntämällä lukemattomien palvojien mielet lähteeseensä? ”Armon korkein muoto on hiljaisuus. Se on myös korkein *upadesa*”, sanoi iäti onnellinen *Guru* Ramana.

Ramanan Itse sisältää kaiken ja siunaa kaikkia. Jokainen yrityksemme palvoa häntä on kuin palvoisi öljylampulla aurinkoa. Hän lohdutti palvojiaan, ”En mene pois, mihin voisit mennä? Olen täällä”. Niin olemme aina Arunachala Ramanan jalkojen juuressa. Tälle armon henkilöitymälle, syvälle rauhalle, ikuiselle *Satgurulle*, syvällinen kunnioituksemme ja eteesi heittäytymisemme.

EI VIELÄ MUUTOSTA

Prof. G.V. Subbaramayya

Kun häneltä kysyttiin mitä muutoksia hän kävi läpi sen jälkeen kun oli tullut Arunachalaan, Sri Bhagavan vastasi, ”Olen iäti sama. Minussa ei ole sen paremmin *sankalpa* (tahtoa) kuin muutostakaan. Siihen saakka kunnes saavuin Mangolehtoon pysyin muuttumattomana, silmät suljettuina. Myöhemmin avasin silmäni ja aloin toimia aktiivisesti. Muutoin ei minussa ole mitään muutosta.”

”Mutta Bhagavan,” sanoi eräs, ”me huomaamme tiessä monia ulkoisia muutoksia”.

”Kyllä”, hän vastasi, ”tämä johtuu siitä että te näette minut tänä ruumiina. Niin kauan kuin te samaistatte itsenne ruumiiseen, ette voi nähdä minua ruumiittomana olemisena”.

The Mountain Path, Tammikuu 1966

ARUNACHALAN VIISAS

Ratna Navaratna

Ikuisuuden valo, *Para Sivam*, tuonpuoleisuus yhdistää *Sat-Chit-Anandan* läsnäolon, Sivan muodottoman muodon, joka välttää Brahman ja Vishnun etsinnän. Sen loistoon vedettiin kuusitoistavuotias nuorukainen, Venkataraman. Isän kutsuun vastasi välittömästi Matrubhuteswaran poika.

Hän oli harjoittanut hiukan *sadhanaa*. Hän ei antanut lupauksia, mutta lupaukset tehtiin hänelle. Nuorukainen ei jättänyt kotiaan löytääkseen onnea eikä hän etsinyt ratkaisua elämän kärsimyksiin kuten teki prinssi Siddhartha. Alagu-Sundaramin poika aloitti kotimatkan *Sakti* linnoituksesta, Madurai Meenakshista, Isän, Arunachala Sivan, Puhtaan Tietoisuuden ikuisen liekin pysyvään asuntoon. Pyhimys Pattinathar laulaa itsestään saman kokemuksen näin:

Minä taapersin armollisen Äidin jalanjäljissä,

Kunnes lopulta minut johdettiin Isän luo!

Äiti, en enää muistanut.

Autuus oli minun. Tämä on *Nishtai* toden totta!

Oi Kanchi Ekambaranatha!

Viisikymmentäneljä vuotta poika liikkui kuin Arunachala Sivan säkenöivä hymy. Hän seiso puuna tällä kirkkauden vuorella. Kuten viisas Trisanku, joka on ikuistettu *Taittreya Upanishadin Sikshavalliin*, hän kertoo:

Olen elämän Puu, kirkkaus,

Vuoren kasvava loisto;

Olen sen ikuinen tuki ja suopeus,

Säteilevän auringon kirkkaus. Minun aarteeni ovat

Valoisa viisaus ja kuolemattomuuden nektari.

Täydellisen vetäytymisen tuottaman kirvelevän ajanjakson jälkeen, nuori *swami* oli ikivanhan tutkimuksen, ”Kuka minä olen?” (*Naan Yaar?*), avulla uuden ihmisrodun alkuna, ilmaisten hengellisen etsinnän persoonalliselle ja sosiaaliselle sukupolvelle. Tämä Itsetutkimuksen tekniikka avasi ihmisen sisäisen tietoisuuden hiljentämällä mielen. Pyhimys Tayumanayar kuvasi näin tätä Tietoisuuden tasoa ylistäessään *mouna gurua*, ”*Chintai yara nil*, eli vapautuaksesi ajatusten kahleista, ole hiljaa”.

Ihmiset tulivat hänen luokseen valaistumisen ja rauhan vuoksi. Heitä tuli kaikilta elämäniloilta sisäisen kehityksen kaikilta tasoilta. Ja hän oli kaikkien heidän saatavilla. He tulivat lohtua saamaan, elämään kyllästyneinä ja loppuun palaneina, jotkut toiveikkaina ja jotkut sattumalta. Hän rauhoitti heidät helposti myötätuntoisella katseellaan ja veti heidät hellästi irti hyllyvästä harhastaan sisäiseen pyhäkköön, jossa sydän hallitsee hillityn mielen läsnä ollessa. Valaistuneelta *munilta* he

oppivat ”että yksi rajoittamaton voima yksin on vastuussa kaikista ilmiöistä, jotka näemme ja niiden näkemisen tapahtumasta”. He julistivat hänet aikakautemme Dakshinamurthiksi, *Jnana Guruksi*.

Kysely ”Kuka minä olen?” johtaa Itsen suoraan oivallukseen – Siva, Siva. *Saivauskon* sydänasiana on tunnistaa ikuinen ei peitettynä vaan paljaana tilapäisen toimesta ja pitää ääretöntä kämmenellä, nähdä Yksi syntymätön jokaisessa syntymässä ja Yksi kuolematon jokaisessa kuolemassa. ”Ota selvää kuka olet äläkä enää mieti kuolevaisen olemassaolosi traagista lyhyyttä tai kaikkien näkemiesi ja tuntemiesi asioiden katoavaisuutta”, on Bhagavanin määräys. Hänen armonsa loisteessa päivää paistatellen hänen nuorten ja vanhojen, oppineiden ja oppimattomien, lehmien ja riikinkukkojen vankka perhe elää ja kasvaa kuin Se, joka on vastuussa heistä kaikista. Minä olen se joka Minä olen, todellisen Olemisen-Tietoisuuden kokemus, lepää syvälle upotettuna jokaisessa, hengittäen ikuisuuden hengitystä, kuiskien rauhan musiikkia, väristen voimaa kohdata elämän haasteet.

Todellinen tietoisuus on Ääretön Silmä

Joka ei näe toista, ei kaksinaisuutta,

Ei hyvää ja pahaa, objektia ja subjektia,

Aikaa, tilaa tai teon siementä ja hedelmää.

Näin tapahtui, että Ramana Maharshi muodosti ja ilmaisi Arunachalan uuden sanoman. Hän ei ikävöinyt. Intohimot eivät häntä heiluttaneet. Hän ei hetkeksikään unohtanut Itseä. Hän levitti joka hetki Itse-antamisen luonnollista hyvettä. Walt Whitmanin sanoin:

En koskaan kysy haavoittuneelta ihmiseltä miltä hänestä tuntuu;

Itsestäni tulee haavoittunut ihminen.

... ..

Ymmärrän sankareiden suuria sydämiä,

Nykyhetken ja kaikkien aikojen rohkeutta.

Minä olen ihminen, minä kärsin, olin siellä.

Älkäämme unohtako, että olemuksemme lähteen jatkuva mietiskeleminen kehottaa rakastavaan ystävällisyyteen ja hyvän tahdon säteilemiseen kaikkiin suuntiin ja kohti kaikkia elämänmuotoja. Bhagavanin Itsetutkimuksen *sadhana* parantaa meistä kuurouden ihmisyyden vielä surullista musiikkia kohtaan, antaa meille rohkeutta kohdata maailman valtavan tuskan, suojaa meitä taipumukselta olla itsekeskeisiä, tylyjä ja huonotuulisia. Tiedä kuka olet. Palaja lähteeseen. Kaivaudu olemukseksi syvyysiin. Pyhimys Karaikal Ammaiyar, tässä hienossa runossaan, *Atputha Tiruvandadissa*, paljasti Korkeimman Sivan majesteettisuuden, täydellisen tietoisuuden:

Tuntija on Hän, objekti tunnettu.

Hän, tietäminen myös Hän.

Objekti, subjekti, koko maailmankaikkeus.

Hän yksin ainoa Todellisuus.

Bhagavanin kokemus, että hän on Puhdas Tietoisuus, vapautti kaiken täyttävän rakkauden ja voiman lähteen. Vanha mietiskelyhalli jatkaa tänä päivänä keskeisenä voimakanavana olemistaan, lähettäen Mestarin rakkautta ja viisautta. Matrubhuteswaran temppelin sanctum ja Bhagavanin *Samadhi mantapam* värähtelevät dynaamisen voiman keskuksina niin että jokainen, joka mietiskelee tai palvoo niissä, poimii spontaanisti *Sat-Chit-Anandamin* autuuden.

Sanatana dharman ohjeet säätelevät *sadhanan* monipuolisia voimia, joilla saavuttaa Itseoi-

valluksen päämäärä, sellaisia kuin opiskelu, *dhayana*, *tapas* ja *bhakti*. Kuitenkin tällä jakautuneen persoonallisuuden aikakaudella näyttää kaikkein luonnollisimmalta, että Itsen tiede tulisi oppia opiskelulla ja kokeilulla mielen laboratoriossa. *Jnana margan* ja *vicharan* menetelmät ovat ihmis-kunnalle kaikkein sopivimmat tänä päivänä. Bhagavan on moderni *Upanishadilainen* näkijä, osoittaen kohti Arunachalaa *Satyasya Satyamin* symbolina, puhtaana Minä Olen, joka loistaa hiljaisuudessa, Itse-säteilevänä.

Hän joka, egonsa menneenä, tuntee läpikotaisin
MINÄN, ensimmäisen persoonan, subjektin riippumattoman,
Yhdistettynä 'OLEN' kanssa, olemisen predikaatin,
Hän todellakin ja hän yksin on todellinen tuntija.¹⁸

18 *Guru Vachaka Kovai*, säe 137.

JOITAIN MUISTIKUVIA BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHISTA

C.R. Pattabhi Raman

Ensimmäinen kohtaamisen Sri Ramana Maharshin kanssa oli 1930-luvun alkupuolella, jolloin palasin opiskelujeni jälkeen Englannista. Matkustin nuoren Travancoren Maharajan mukana Tiruvannamalaihin. Maharshi istui pienessä rakennuksessa. Hän oli, kuten tavallisesti, sama rauhallinen, autuaallinen itsensä hyvänlaatuinen ilme kasvoillaan. Hän puhui sujuvasti tamilia, malayalamia, englantia ja muita kieliä. Kun Maharaja kysyi häneltä, mikä oli ensimmäinen askel kohti *atma vicharaa*, hän sanoi, että se tosiseikka, että hän oli tullut Tiruvannamalaihin, oli itsessään ensimmäinen askel hänelle.

Seuraava merkittävä tapahtuma, kun menin Tiruvannamalaihin, oli muutamaa päivää ennen Maharshin ruumiillista kuolemaa. Olin yhdessä ystäväni kanssa isäni, Dr. C.P. Ramaswamin Iyer mukana. Suunnilleen yhdeksän aikoihin illalla saavuimme Ashramiin. Meidät otti vastaan viisas, jolta oli poistettu syöpämäinen kasvain vasemmasta kädestä. Sri Bhagavan lepäsi sohvalla lisärakennuksessa, Ashramista erillään. Muutamaa otsalla helmeilevää hikikarpaloa lukuun ottamatta mikään hänen kasvoillaan ei osoittanut, että hän oli sairas tai että hän olisi kärsinyt kivusta. Hän todisti ilman epäilyä, ettei kipu tai suru vaikuttanut oivaltaneeseen sieluun. Velloren johtava siviilikirurgi ilmaisi suuren yllätyksen, että viisas ei halunnut edes puudutusta leikkauksen ajaksi ja oli silti valmis kestämään kivun ja šokin. Sri Ramana Maharshi sanoi muutaman sanan isälleni ja teimme lähtöä. Tulimme pääashramiin ja valmistauduimme syömään. Isäni sanoi juuri silloin, ettei hän halunnut ruokaa ja tahtoisi hieman maitoa. Samalla hetkellä apulainen juoksi luoksemme mukanaan viesti Bhagavanilta, ”Vanhempi henkilö tahtoo sanoa, että hän haluaa vain maitoa. Antakaa hänelle myös joitain hedelmiä.” Se oli ihmeellistä, sillä Maharshi oli lähes puolen vakomitan (100 m) päässä eikä ole voinut kuulla mitä isäni juuri sanoi.

Maharshi oli monessa suhteessa ainutlaatuinen. Kuten *puranoiden* Sri Dattatreyaalla, hänellä ei itsellään ollut *guru*a. Hänen kasvoillaan saattoi nähdä ilon purkauksen, kun Vedoja ja Upanishadeja lausuttiin Ashramissa. Hänen tiedon polkunsa ei ollut jäykkä tai muodollinen. Hän oli myös Korkeimman Arunachalan suurenmoinen *bhakta* ikuisen valon muodossa.

Sri Ramana ei pyrkinyt luomaan mitään uutta kulttia vaan osoitti suoran tien Itseoivallukseen. Hän opetti *jivanmuktana* (vapautuneena sieluna), ollen *Tat tvam asin* (*Chandogya Upanishadin* 'Sinä olet Se') esimerkkinä. Kuten *Srimad Bhagavatamin* Suka Brahman, hänelle oli luoneenomaista *samatva* (samanlaisuus ilossa ja surussa ja vapaana kaksinaisuudesta).

Hänen muutamia kirjoituksensa tamiliksi, kuten *Ulladu Narpadu* (Todellisuuden Neljäkymmentä Säettä), on käännetty useille kielille. Ne esittelevät suppeassa muodossa Intian muinaisten näkijöiden ilmaiseman totuuden. Hänen opetuksensa ovat universaaleja, koko ihmiskunnalle ja palvojat kaikkialta maailmasta tuntevat hänen läsnäolonsa – sellainen on hänen *chaitanyansa* eli magneettisuutensa.

Hän viittasi usein *Yoga Vasisthan* säkeisiin, joissa Viisas Vashista neuvoi nuorta Sri Ramaa

täyttämään tehtävänsä *avatara purushana*, koko ajan Itsessä pysyen. Itseoivalluksen aate ei ole kuvitteellinen vaan elämän lopullinen päämäärä. Vakaa pysyminen Itsessä, yhdessä, ikuisessa Totuudessa, mitä hyvänsä ihminen tekeekin, on hyvin kuvattu Viisas Vashistan toimesta:

Lujasti vakiintuneena näkyyn, joka loistaa esiin

Kaikista haluista luopumisessa, ja juurtuneena

Omaan Olemukseesi *jivanmuktana*,

Toimi leikkisästi maailmassa, Oi Raghava.

Hänen näkemisensä ihmisenä ja hänen sanojensa kuuleminen on meille valtavan hyvä onni ja kaikkein arvostetuin muisto.

BHAGAVAN SRI RAMANAN ÄÄNETÖN VIHKIMYS

Maha Krishna Swami

Vuonna 1938 minut vietiin Bhagavanin luo. Hänen kasvonsa säteilivät loputonta rakkautta ja tyyneyttä. Heittäydyin hänen jalkoihinsa ja silloin hän sanoi minulle, ”Näyttää, että sinut on kutsuttu”. Tämän tervehdysten jälkeen hänestä tuli syvyyksiin imeytynyt. Ketään tai mitään katselematta hän tunkeutui syvimpään Itseeni. Yhtäkkiä, hän kääntyi minua kohti, katseella, joka saavutti sanoin kuvaamattoman voiman, herätti minussa hiljaisuuden, syvän rauhan ja valtavan myötätunnon maailmankaikkeuden kaikkia olioita kohtaan. Siitä päivästä eteenpäin tiesin että Bhagavan ei ollut tavallinen mestari vaan Universaalinen *Satguru*.

Sitten aloin virittää itseni hänen *upadesaansa*, jonka huomasin voimistavan ja keskittävän itseäni kaikin tavoin. Tiesin, että se, mitä pystyin imemään vihkimisen valosta, voisi johtua omista ponnisteluistani. Minun olisi kehityttävä enemmän ja enemmän hallitsemaan ajatuksiani, viilentämään mieleni vastaanottamalla Bhagavanin säteilemää hienovaraista värähtelyä.

Eräänä päivänä hän kertoi minulle, ”Hiljaisuus on kaikkein vahvin voima siirtää opetusta mestarilta adeptille. Äänetön ääni on puhdasta opetusta. Se on hengellinen äänemme puhumassa sisimmässä olemuksessamme. Itsetutkimus on ainoa tiemme, jolla eliminoida hengellinen tietämättömyytemme, joka on laajalle levinnyt. Itsetutkimus saa aikaan jumalaisen tietoisuuden, universaalien totuuden ja valon, joka ohjaa maailmankaikkeutta. Kaikki tämä on tiedettävä, tunnettava, eletävä ja oivallettava. Oivaltaaksemme tämän totuuden, meidän on eliminoidava ajatteleva mieli, liuotettava se Universaalissa Itsessä”.

Unohtaa ego ja löytää universaali Olento, ei niin että yksi olento löytää toisen vaan Itsetutkimuksen avulla tämä Olento löytää itsensä, on Bhagavanin opettama suora polku. Harjoitettuaan Itsetutkimusta jonkin aikaa ihminen herää nykyisestä tietoisuudestaan korkeimpaan tietoisuuteen, johon ruumiin kuolema ei koskaan vaikuta. Bhagavan kehotti, ”Ponnistus on tarpeen ihmisen siirtämiseksi syvemmälle ja syvemmälle Itsetutkimuksessa, ei asian filosofointi. Vakaa päätös on tarpeen kokemuksen saavuttamiseksi, ei yrittämällä löytää se tietyllä hetkellä. Tätä on tehtävä kunnes ego on hävinnyt ja vain Itse jää jäljelle.”

Itse on ikuinen, ystävällinen ja rajaton rakkaus, ainoa todellisuus. Se loistaa kuin aurinko ja paljastaa itsensä heti kun virheellinen ajatus on tuhattu eikä jälkiä jää jäljelle, sillä tämä ajatus on syynä valheellisten muotojen ilmenemiselle. Rinnan oikealle puolelle kaivautumalla oppilas etenee hiljaisuuden tilaan. Ajatukset katoavat ja tietoisuuden tila, 'Minä olen se joka Minä olen' ilmestyy.

Bhagavan puhui hyvin vähän ja osoitti maailmalle kuinka paljon voidaan siirtää hiljaisuuden avulla. Tällä seesteisen hyväntahtoisuuden asenteella hän rauhoitti kaikki helposti, poistaen kaiken kriittisyyden ja ympäröiden kaikki kaikkein puhtaimmalla universaalilla rakkaudella. Hän tunsu ehdottoman varmasti, että kaikki saatavilla oleva tieto on yksinkertaisesti yhdistettävissä hänen pyhään läsnäolonsa, sillä olen tavoittanut sen tiedon, että hän on linkki muodottomaan Olemassa-oloon.

MITÄ OLEN RAMANA MAHARSHILLE VELKAA

Douglas E. Harding

Vaikka asuin Intiassa vuodesta 1937 vuoteen 1945 en saanut, valitettavasti, nähdä Ramana Maharshia. Tosiasiassa tiesin hänestä noihin aikoihin tuskin mitään. Sen jälkeen, kuitenkin, hänestä on tullut yksi elämäni suurimmista vaikuttajista. Tahtoisin tässä artikkelissa ilmoittaa, sydämellisellä kiitollisuudella, mitä olen hänelle velkaa.

Mutta aluksi minun täytyy tuoda esiin elämänkerta, lyhyesti, millainen oli elämäntilanteeni, kun tulin ensi kerran tietoisiksi Arthur Osbornen kirjojen kautta Maharshista. Olin jo havainnut Kuka minä olin. Vuonna 1943, kun olin vielä Intiassa, olin huomannut täällä kaikkien ja kaiken puutteen. Tämän näyn johtamana olin joitakin vuosia kyselty, kasvavalla intensiteetillä, todellista luonnettani. Pääasiallisesti tämä tutkimus oli ottanut pikkutarkan läntisen investoinnin muodon, jolloin arvioin tutkijoita eri suunnilta – ympärilläni olevasta normaalista kansasta alas ängströmin fyysikan yksikköihin ja ylös astronomian valovuosiin. Selvästikin, mitä tutkijani (sisältäen itseni seisomassa sivussa itsestäni) saivat minut ymmärtämään riippui heidän etäisyydestään tänne, kuinka kaukana he sattuivat olemaan. Kaukaisuudesta he näkivät tämän paikan ikään kuin eräänlaisena jumalallisena ruumiina; keskietäisyydeltä he havaitsivat ihmisruumiin; lyhyemmältä etäisyydeltä (kun sopivasti tutkittiin mikroskoopeilla jne.) he havaitsivat alempia kehitysasteita – soluja, molekyyliä, atomeja, partikkeleita... Tietyissä mielessä minä olin kaikkea tätä ja enemmän. Kuinka ihmeellistä, kuinka ällistytävää! Mutta se vain alleviivasi muttei tehnyt mitään vastaukselle, tosiasialle, kysymykselle: mikä lepää juuri täällä, kaikkien näiden ruumiillisten muotojen, näiden uskonnollisten vaikutelmieni keskellä? Mikä on se todellisuus, jossa nämä moninaiset näkymät ovat pelkkiä ilmiöitä? Näyttää erittäin epätodennäköiseltä että tutkija pystyisi koskaan yltämään aaltojen perimmäisiin partikkeleihin, perusaineeseen, vaan voisi ainoastaan jatkaa paljastamista, kerros kerrokselta, tämän iäti saavuttamattoman kasvualustan asteittaista tuloksetonta tutkimista. Kuitenkin tämä kasvualusta, jos mikään, olin minä ja siksi ehdottoman kiehtova. Olin jumissa. Kuinka tunkeutua tähän Tunteemattoman keskukseen, joka uhmaa niiden kaikkein älykkäimpien tutkijoiden ideoita, jotka ovat varustautuneet terävänäköisimmillä instrumenteilla.

Sitten tajusin äkkiä kuinka typerä tämä kysymys oli. Kuinka voisin olla heidän tunnistettavissaan; kuinka voisin olla itselleni tunnistamaton? Mitä ulkopuoliset tekevät minulle on heidän hommaansa; mitä minä, sisäpuolinen, teen itselleni on minun hommaani. He ovat eksperttejä siinä miltä vaikutan heistä x-matkan etäisyydeltä; minä olen ekspertti siinä miltä vaikutan itsestäni nollamatkan etäisyydeltä. Minun täytyy vain terästää katsettani kohti tätä Todistajaa, tässä! Se mitä silloin näin oli ja on selvin, yksinkertaisin, kaikkein suorin ja ilmeisin ja epäilyksettömin kaikista havainnoista – nimittäin Tila tässä, tahraton, rajaton, itsevalaiseva, elävästi tietoisena itselle saman aikaisesti Ei-minään¹⁹ ja Säiliönä ja kaikkien asioiden Lähteenä.

Vuosina, jolloin suoritin tätä tutkimusta, minulla oli sitä aamiaiseksi, päivälliseksi ja iltateeksi. Minä imin sen itseeni, elin sen kanssa, tutustuin siihen, kehitin joitakin sen lukemattomista sovellutuksista ja johtopäätöksistä. Ja yritin kaikin mahdollisin keinoin, mitä löysin ja keksin, jakaa

¹⁹ as (No-thing) ”ei mikään, ei mitään”!

iloni muiden kanssa. Kuinka surkeasti epäonnistuin! Jotkut ihmiset kiinnostuivat, jopa itse sangen vaaraton omituinen henkilö jos nyt en täysin hullu. Mutta mitä sillä oli väliä? Hyväksyntää tielle, joka johtaa pois sieltä, joka lepää täällä – tämä oli yhtä hyödytön kuin se oli puutteellista. Kaiken kaikkiaan tunnustan, että tunsin usein itseni turhautuneeksi, yksinäiseksi ja (hyvin usein) masentuneeksi. Ei, että olisin koskaan epäillyt aktiivisuutta jonka näin itseni olevan täällä ehkä ehdottomasti kyseenalaistanut omaa järkeilyäni. Maailman järkeily oli se, jonka kyseenalaistin! Jatkoin parhaan kykyni mukaan, hyvin paljon omillani.

Ja sitten vuonna 1958 aloin vakavasti lukea muinaisia Zenmestareita – enkä tuntenut enää yksinäisyyttä. Tässä olivat ystävät, jotka kuvailivat sitä, joka oli epäilyksettä oma kokemus itsestäni tyhjiytenä. Oi mikä ilo! Ja tämä iloisen joukon hartioilla tuli Maharshi itse.

Miksi, kysyin itseltäni, hänestä tuli itselleni niin tärkeä? Miksi hän on silti minulle mahtava? Mistä erityisesti minun oli häntä kiitettävä?

Ensinnä, minun on kiitettävä häntä tukemisen lahjasta, toden totta arvokkaasta lahjasta. Ei sen vahvistamisesta mitä näen (vain minä pystyn näkemään mikä on täällä); ei hänen avustaan (täällä on apu kaikille); ei ystävyydestä eikä edes rakkaudesta (ellei joku voi olla ystävä itsensä kanssa). Minun on vaikeaa sanoa mitään sen tuen luonteesta, jonka hän minulle antoi, kun tarvitsin sitä ennen. Ehkä minun tulisi kutsua sitä – hänen *darshanakseen*. Kuitenkin, siitä alkaen omistautumiseni 'Yhdelle, joka minä olen'²⁰ oli täydellistä. Ei enää aaltoilua, ei ajoittaista masennusta, ei muita kiinnostuksen kohteita kuin Tämä.

Toiseksi, minun on kirjattava kiitokseni Maharshin painotukselle Itseoivalluksen iäti läsnä olevasta saatavuudesta, luonnollisuudesta, päivänselvyydestä. Minulle on useasti kerrottu ja olen lukenut, että Valaistuminen on kaikilta tasoiltaan harvinaisin ja kaukaisin ja kaikkein vaikein – käytännössä mahdoton – ja täällä oli suuri viisas kertomassa meille, että päinvastoin se oli kaikkein helppoin. Sellainen, todellakin, oli oma kokemukseni ja minua eivät koskaan ole pelottaneet ne uskonnolliset henkilöt, jotka olivat perusteellisia kertoessaan minulle, etten voinut nähdä sitä minkä näin. Sitä vastoin minulle oli virkistävää huomata, että Maharshi ei koskaan lähettänyt etsijöitä pois antamalla ohjeita työskennellä vapautumisen hyväksi jonain kaukaisena päivänä. Se ei ole, hän korosti, mikään kiiluva palkinto luovutettavaksi tulevaisuudessa jonkinlaisten suoritusten tähden: se ei ole ansaittavissa vähä vähältä vaan havaittava nyt, juuri sellaisena kuin on. Toiset viisaat, tietysti, ovat stressaantuneet tämän saatavuudesta, mutta Maharshi on täällä totisesti kaikista heistä selkein, kaikkein tinkimättömin. Kuinka ihanaa kuulla hänen sanovan, itse asiassa, että Itseen verrattuna kaikki muut asiat ovat hämäriä, enemmän tai vähemmän näkymättömiä, haihtuvia, mahdottomia tavoittaa: vain Näkijän voi nähdä selvästi.

Minä epäilen, että se johtui tästä uudistuneesta varmuudesta – Maharshin painotuksesta Itseoivalluksen nykyisestä saatavuudesta – että minulle tuli lopultakin mahdolliseksi jakaa tämä oivalus ystävän kanssa ja sitten useiden ja nyt monien. Tänään en hyväksy sitä, että etsijät voivat epäonnistua näkemään Puutteensa. En enää kysele heiltä voivatko he nähdä tämän vaan mitä se heille merkitsee. Minun tehtäväni on kiinnittää huomio Ilmeiseen, heidän arvioida sitä. On totta, että niiden monien keskuudessa, jotka näkevät, vain muutama antautuu Sille, jonka näkevät. Tämä ei ole kuitenkaan tarinan loppu ja joka tapauksessa sanat 'muutama' ja 'moni' ovat käyttökelvottomia tässä. Ongelma Tämän jakamisesta muiden kanssa ei koskaan ollut ongelma. Kenenkä muiden? – kuten Maharshi sanoisi.

Joka johtaa minut kolmanteen velkaan hänelle. Kiitan häntä hänen tinkimättömästä asenteestaan ihmisten ongelmiin. Hänelle kaikki ongelmat, jotka vaivasivat ihmisiä, supistuvat vain yhdeksi ongelmaksi – väärinymmärretty henkilöllisyys. Vastaus ongelmaan on nähdä Kenellä se on. Sen omalla tasolla se on ratkaisematon. Ja niin sen täytyy olla. Ei ole olemassa suurempaa järjettömyyt-

20 (to the One-I-am)

tä, keskeisempää ja haitallisempaa typeryyttä kuin kuvitella olevansa lähellä keskusta, joka näyttää ikään kuin etäiseltä. Ajatella olevansa ihmisolento täällä on niin syvään istutettu sairaus, että se pohjustaa ja tuottaa kaikki hänen vastoinkäymisensä. Paranna vain tämä perustauti – väärinymmärretty henkilöllisyys – ja kaikki on juuri niin kuin sen tulisi olla. En tunne ketään Viisasta, joka menee suuremmin taudin juureen ja kieltäytyy johdonmukaisesti hoitamasta sen oireita. **KUKA MINÄ OLEN?** on ainoa varteenotettava kysymys. Ja, mitä onnekkaimmin, se on ainoa kysymys, johon voidaan vastata ilman epärointiä tai epäilyksen varjoa, varmasti.

Yhteenvedona, sitten, kiitän Ramana Maharshia yli kaiken väsymättömyydestä esittää tätä kysymysten kysymystä, sen osoittamisesta kuinka yksinkertainen vastaus on ja elinikäisestä omistautumisesta tälle yksinkertaiselle vastaukselle. Mutta loppujen lopuksi kaikki puhe tästä yhden antamisesta ja toisen ottamisesta on epätodellista. Käsite, että oli tietoisuus, joka oli yhtyneenä ruumiiseen Tiruvannamalaissa ja että oli toinen tietoisuus yhtyneenä ruumiiseen Nactonissa Englannissa ja paljon muita tietoisuuksia yhtyneinä muihin ruumiisiin käsittäen koko maailmankaikkeuden – tämä on suuri virhe, jota Maharshi ei koskaan sallinut. Tietoisuus on jakautumaton.

* * *

Kirjanoppineen Arvo

'Vishnu'

Joitakin hyvin oppineita sanskritin tutkijoita istui vanhassa hallissa ja keskusteli Upanishadien ja muiden pyhien tekstien osista Bhagavanin kanssa. Bhagavan antoi heille sopivia selityksiä ja se oli muistamisen ja ihailamisen arvoinen näky! Samanaikaisesti tunsin aidosti sydämessäni, 'Oi, kuinka suurenmoisia nämä ihmiset ovat ja kuinka onnekkaita ollessaan niin oppineita ja omatessaan niin syvän ymmärryksen ja kykeneviä keskustelemaan Bhagavanimme kanssa. Mitä minä olen verrattuna heihin, nolla hengellisessä opiskelussa?' Tunsin itseni surkeaksi. *Panditeiden* lähdettyä Bhagavan kääntyi puoleeni ja sanoi, "Mitä?", katsoen minua silmiin ja opiskelun ajatuksiani. Sitten, antamatta minulle mahdollisuutta selittää, hän jatkoi, "Tämä on vain ulkokuori! Kaikesta tästä kirjoista oppimisesta ja kyvystä toistaa muistista pyhiä tekstejä ei ehdottomasti ole mitään hyötyä. Tietääksesi Totuuden, sinun ei tarvitse läpikäydä kaikkea tätä opiskelun kidutusta. Lukematta sinä saavutat Totuuden. OLLA ÄÄNETÖN, se on Totuus, OLLA HILJAA, se on Jumala."

Sitten hän kääntyi hyvin armollisesti puoleeni uudestaan ja hänen sävyssään ja asenteessaan oli välitön muutos. Hän kysyi minulta, "Ajatko partaasi?" Tämän äkillisen muutoksen hämmentämänä vastasin vavisten, että kyllä ajoin.

"Ah, ajaessasi partaasi käytät peiliä, eikö totta? Katsot peiliin ja sitten ajelet kasvojasi; sinä et ajele kuvaasi peilissä. Samalla lailla kaikki pyhät tekstit on tarkoitettu näyttämään sinulle tien oivallukseen. Niiden tarkoitus on opastaa käytännön toteuttamiseen ja saavuttamiseen. Pelkkä kirjojen opiskelu ja keskustelut ovat verrattavissa mieheen, joka ajaa partaa peilikuvalta". Siitä päivästä eteenpäin huonommuuden tunne, jota olin tuntenut, hävisi kerta kaikkiaan.

MITÄ HÄN MINULLE MERKITSEE?

Wolter A. Keers

Miettiessäni toimituksen ehdottamaa artikkelia kysyn itseltäni – Mitä Bhagavan on merkinnyt minulle ja mitä hän edelleen merkitsee minulle? Ja huomasin, että on mahdotonta antaa siistiä vastausta tähän kysymykseen.

Ensimmäinen asia, ehkä, on se, että hän avasi sydämeni. Välittömästi kun näin hänet, jo kaukaa, hän oli se, jota olin etsinyt. Mutta kun sanon, että tämä Tämä oli säteilevä, kaikenläpäisevä, kaikenkaatava rakkaus, valaisten minua salamoinnin voimalla, tiedän että vain he, joilla oli sama kokemus, tietävät mitä tarkoitan. Kaikille muille kaikki tämä on sanahelinää, parhaimmillaan luoden kuvan jostakin erittäin upeasta.

No, Sri Ramana Maharshi oli Käsittämätön ja siksi Sanoinkuvaamaton.

Kirjallisuudessa ympäri maailmaa ihminen löytää upeita kuvauksia kärsimyksestä. Mutta kuka voi kuvailla onnea? Onni on tila ilman egoa ja siksi ilman jotakuta siinä kuvailemaan tai edes muistamaan sitä. Se, mitä muistamme, on sen iltarusko, sen heijastus tunteissa ja ruumiissa, ei hetki, jolloin olimme paikalla onnena itsenään, pelkkänä onnena.

Ramana Maharshi ei ole hauras, vanha, kuoleva ruumis, jonka näin lepäävän sohvalla vaan Käsittämätön, egottomuus, puhdas loiste, ja ruumis, olimmepa kuinka paljon tahansa rakastuneita sen ulkonäköön, oli pelkästään kuin kimalteleva timantti heijastaen valoa, joka hän todella oli.

En ymmärtänyt kaikkea tätä, kun saavuin ensi kerran. Minulle hän oli jonkinlainen jumalainen henkilö ja olin taipuvainen vertaamaan häntä Jeesukseen ja Buddhaan. Mutta Jeesus tai Buddha olivat päässäni olevia kuvia, muotoutuneina sen uskon pohjalle, jossa olin kasvanut ja myöhemmin kuultujen ja luettujen kertomusten pohjalle. Ja Sri Ramana Maharshi, ensimmäisestä hänen näkemisensä hetkestä saakka, oli kaikkea muuta kuin kuva päässäni. Hän oli pommi, räjäyttäen siihenastisen elämäni myytin muutamassa sekunnissa, sanaakaan sanomatta. Hänen kuuluisa, jollekin, yleisesti tunnettu kysymyksensä, ”Kuka Minä Olen?” sai välittömästi uuden värin. Olen kotona mietiskellyt useita vuosia sitä ja sillä oli siitä johtuen ympärillään jonkinlainen mystinen, jooginen ja filosofinen kehä. Nyt se kääntyi muotoon, ”Kuka oikein luulet olevasi, jotta olisit niin tärkeä viljelemään täynnä ongelmia ja kysymyksiä olevan puutarhaa?” Ja tämä ei ollut tie halveksia 'itseäni', egoani, kuten sitä tavallisesti kutsutaan vedalaisissa piireissä – vaan kysymys otti tämän muodon täydelleen hämmennyksessä ympäristössä, kuinka poika, kerro minulle, kuinka olet niin itsesi hämännyt, että ajattelet että sinulla tai egollasi ei ollut mitään merkitystä? Sen näkemisen sijaan, että ego on pelkkää typeryyttä tai uskoa fantasiassa, olet sitä vaalimassa ja jopa kehittämässä sitä ruokkimalla sitä tärkeillä kysymyksillä ja ongelmilla. Sinun elämäsi oli tähän päivään saakka johtunut uskosta johonkin täydellisen kuvitteelliseen.

Jälleen, tässä ei ollut mukana mitään tuomitsemista – se oli etsintää, jokin paljastui minulle, yhtäkkiä, ja jätti minut täydellisen hämmennyksen valtaan. Ehkä tämä oli se, joka käynnisti sen. Hänen pelkkä läsnäolonsa paljasti minulle kuinka täydellinen typerys olin siihen asti ollut ja että se oli rakkaus, joka sen paljasti, ei kritisoiiva 'isä tietää paremmin'-asenne, jonka tunnemme liiankin hyvin.

Pimeyteni paljastui pelkästä valon kanssa vastakkain joutumisesta – valon, joka ei tuominnut minua tai tahtonut muuttaa minua vaan hyväksyi minut ja rakasti minua täysin ja ehdoitta; valo, kuten myöhemmin ymmärsin, joka näki minut ainoastaan valona.

Se, mitä en ymmärtänyt silloin, oli, että tämä vastakkainasettelu veti minut väistämättä takaisin, niin sanotusti, rakkauteen, joka itse olin. Nähdä ”itsensä” kummajaisena lisättynä ongelmilla, että minut oli viety tämän ”itseni” takaiseen asemaan, siihen yhteen Tietoisuuteen, joka kaikilla olennoilla on yhteinen ja ulkopuolelle sen, joka ei ole mitään. Tässä vastakkainasettelussa tämä ”itse” ei ollut enää ”minä”, jona olin elänyt niin kauan, vaan utelias objekti, pieni valonpyörre valon valtameressä.

Olen kuvaillut ”seikkailujani” Bhagavanin kanssa muualla.²¹ Kuinka eräällä hetkellä kapi-
noin, saaden selville, että tämä kaikenvoittava autuus ja loiste jätti minut samalla hetkellä, kun jätin Ashramin alueet ja kuinka hän silloin murtautui läpi sisempien vallieni; kuinka, koska hänen seurassaan olemiseni oli epäonnekseni kestänyt alle kaksi kuukautta, koska hänen ruumiinsa oli hiljalleen putoamassa kuin kellastunut lehti puusta, ei kaikkiin ongelmiini ja kysymyksiini ollut vastattu ja ratkaistu; kuinka, hyvin pian hänen ”lähtönsä” jälkeen sain hänen *darshaninsa* ja hän piti minua ihmisenä, erittäin kunnianarvoisa ja ylevä, jonka seuraavien vuosieni kuluessa salli olla hänen lähellään kunnes hän saattaisi sanoa, että hänen työnsä minun hyväkseni oli täytetty.

Toisin sanoen vain kolme, neljä vuotta myöhemmin se täysi vaikutus, jonka hänen hiljaisuutensa paljasti minulle, tuli minulle selväksi ja ”omakseni”. Ehkä tämä viimeinen sana ja sen lainausmerkit ovat merkinä ongelmasta. Bhagavan ei koskaan antanut kenellekään mahdollisuutta uskoa, että sinä, henkilönä, voisit oivaltaa totuuden. Keskipiiva, keskipiste *sadhanassa*, jota hän ehdotti useimmille meistä, oli kehoitus tutkia sitä joka esittää kysymykset, kuka tuli katsomaan häntä, kuka halusi oivaltaa, kuka tunsu itsensä ylpeäksi, surkeaksi tai vihaiseksi, kuka tahtoi tai karttoi, jne.

Kuulin äskettäin ”oivaltaneen henkilön” (sellaista asiaa ei ole) sanovan yhdelle oppilaistaan, ”On olemassa vain yksi kysymys – se on kysymys 'Kuka minä olen?'”. Mutta me tulemme monine, monine kysymyksinemme, kuten uskoinemme, että olemme henkilöitä, jotka ovat synnyttäneet useita muita uskoja, sellaisia kuten uskon, että jos oivallamme totuuden, käyttäydymme tietyllä tavalla, että meidän pitäisi tai ei pitäisi syödä tai juoda tiettyjä aineita, että rakkaus on esine, jonka yksi henkilö voi antaa toiselle tai vastaanottaa toiselta, jne. Kaikki sellaiset kysymykset on ratkaistu samalla hetkellä, kun kysymys ”Kuka minä olen?” on ratkaistu, kun valo, joka olemme ja olemme aina olleet, on äkisti tunnistettu kaikissa käsitteissä, ei niissä, joita tavallisesti kutsumme nimellä 'hyvä' sen paremmin kuin niissä, joita tavallisesti kutsumme nimellä 'paha'; käsitteissä, joita tavallisesti kutsumme nimellä 'maailma' ja käsitteissä, joita tavallisesti kutsumme nimellä 'ego'. Itseoivallusta ei koskaan löydy yrityksestä muuttaa henkilöä, egoa, joka emme ole. Se valkenee hetkellä, jolloin se on tehty mahdolliseksi ja se on, kun oivalletaan täysin se tosiseikka, että 'minä en ole ego eikä minulla ole ego'. Minä olen Se käsittämätön jokin, jossa kaikki asiat, sisältäen ajatuksen, että 'minä olen henkilö' syntyvät ja joka jää jäljelle sen jälkeen, kun sellaiset koetut ajatukset tai tunteet tai aistittavat käsitteet ovat liuenneet siihen.

Sri Bhagavan kysyi kerran joltakin, ”Kuinka tiedät ette ole oivaltanut?” Jos mietit sitä, huomaat että tämä kysymys on kuin maanjäristys. Kuka sanoo todellakin niin? Se on henkilö, pelkkä ajattelutapa, joka sanoo ettei ole oivaltanut. Kuinka ajattelutapa tai itse asiassa yleensä mikään ajatus tietää, että minä olen? Päällisin puolin se tuntuu erittäin nöyrältä ja on tietenkin hyvin hyväksyttävää sanoa, ”Voi minua kurjaa, en ole oivaltanut, ei, ei, kaukana siitä”. Todellisuudessa on hulluutta uskoa, että ajattelu voi koskaan tietää että 'minä olen'. Se on ylimielisyyttä, ajattelun turhamaisuutta kuvitella käsittämätöntä ja omata siitä käsityksiä.

Niinpä, miettiessään syvästi tätä kysymystä ihminen ei voi taaskaan tulla muuhun ratkaisuun

21 *The Mountain Path*, Tammikuu 1977.

kuin Sri Bhagavanin meille kertomaan paljaaseen ja alastomaan totuuteen, kun hän sanoi, ”Itse on aina oivallettuna”.

Jos haluat tietoa Britanniasta, et mene Turkin lähetystöön ja jos haluat tietoa Turkista, et mene Britannian lähetystöön. Mutta Itsetutkimuksen tapauksessa teemme niin koko ajan. Me kysymme ei-Itselfä Itsestä ja tutkimme Absoluutin käsitettä tajuamatta, että Absoluutti on käsittämätön. Turkkilainen on saattanut vierailta Britanniassa ja joku Britanniasta on saattanut asua Turkissa, mutta ajattelua ja ajatuksettomuutta ei koskaan voi saattaa yhteen mieli- tai kielikuvassa. Niinpä Itseoivallus ei johdu muuttuneesta ajattelusta ja ajattelun pyhemmästä käyttäytymisestä vaan sen oivaltamisesta, että mitään tietoa ei ole saatavilla ruumiilla ja aisteilla havaitsemalla eikä sen avulla mitä ajattelu sanoo tai mitä tunteemme kertovat meille: Itse on aina Itse, mitä hyvänsä kepposia ruumis, aistit tai mieli saattavat tehdä. Itseoivallus tapahtuu, kun lopetamme havaitun kyselemisen ja alamme kuunnella Itseä. Kuinka? Sillä on selvää, että Itsestä, Absoluuttisesta Todellisuudesta ei koskaan voi tulla kohdetta, jota voisimme kuunnella. Niinpä suora Itsen mietiskely ei tule kysymyseenkään.

Mutta me voimme esimerkiksi kohdistaa huomiomme siihen, joka jää jäljelle sen jälkeen, kun ajatukset, tunteet ja aistikokemukset ovat kadonneet. Vain tätä, joka on aina täällä, kutsutaan nimellä 'Minä'. Ajatukset ja tunteet ja havainnot jättävät meidät yhtä nopeasti kuin ovat tulleet. Siksi emme koskaan voi olla mitään havaittavaa. Me olemme se mikä jää jäljelle, kun mitään ei havaita eli Olemassaolo, joka olemme ja jossa kaikki havainnot syntyvät.

Mitä tapahtuu harjoituksessa on se, että kun tietoisuus kohdistetaan Itseen, se liukenee Itseen ja tietoisuus tulee tietoiseksi itsestään.

Mutta on olennaista, tavalla tai toisella, että vastaus kysymykseen 'Kuka minä olen?' nähdään selvästi kaikilla tasoilla: lukemattomia ovat ne *joogit* jotka, kohdistuen huomion tietoisuuteen, menivät monenlaisiin *samadheihin* ja tulivat ulos yhtä tietämättöminä kuin aiemmin – ja jopa vielä tietämättömämpinä. Tämä johtuu siitä, että se ei ole osoittanut heille, että 'minä', henkilö, ei ole mitään muuta kuin ajatus, kuva, joka ilmenee Tietoisuudessa kuin aalto vedessä tai ilmavirta taivaalla. Kun aalto ja virtaus ovat kadonneet, vesi jää jäljelle, ilma jää jäljelle, täysin liikkumatta, täysin luonnollisena. Vesi on edelleen H₂O:ta ja taivas taivasta.

Joogille, joka ei ole nähnyt tätä, usko takertuu kiinni siihen, että 'minä', henkilö, olin *samadhissa* ja tämä on ehkä paljon vaarallisempi kuin muut taikauskot kuten 'olen tietämätön ihminen'. Monet ihmiset, jopa aikamme kuuluisimpien hengellisten johtajien joukosta, jämähtivät siihen Intiassa niin kuin lännessä. He puhuvat kasvavansa yhä suuremmiksi, saavuttavansa yhä korkeampia tasoja, omaavansa yhä puhtaampaa rakkautta, jne. ja kadottavat täysin ytimen, että mikä tahansa, joka voi muuttua, koetaan jonakin ja että emme koskaan voi määritellä rajattomaksi sitä, joka havaitaan meissä. He puhuvat nauttivansa Jumalan rakkaudesta kykenemättä näkemään, että rakkaudessa ei ole 'minää' nauttimassa mitään ja että rakkaus on todellinen luontomme; että siellä me olemme paikalla rakkautena, emme 'minänä', joka rakastaa.

Näyttää niin ilmeiseltä, niin selvältä, että 'minä rakastan' ja valitettavasti 'minä vihaan' myös ajoittain. Kysymys 'Kuka minä olen?' auttaa meitä pääsemään irti aina-niin-ilmeisestä. Kun me kohtaamme tämän kysymyksen, eräänä päivänä ansa vapauttaa meidät. Mutta kohdata meidän se täytyy.

Sinä synnyt egona uudestaan äärettömiä kertoja joka päivä, mutta sinussa ei ole todellisuutta ja pysyvyyttä ja tarvitaan vain puhelimen sointi pyyhkäisemään pois minä-ajatuksen tai minä-tunteen; ja todellakin, todellisuudessa sinua ei ole olemassa muuna kuin ”kuvitteellisena kuvana” omassa päässäsi; todellisuudessa et ole koskaan syntynyt... ja kaiken sen ymmärtäminen vaatii rohkeutta ja paljon, vain koska se menee täysin järjen ja hyväksytyjen totuuksien ja kunnioitusten vastaisesti. Mutta se, mitä Sri Ramana Maharshi, sädehtivä Mestari, tarkoittaa, on murha! Se, mitä hän

haluaa, on sinun kuolemasi ruumiina ja mielenä. Hän tai hänen sanansa levittävät kaiken sen täydellistä katoamista, jota kutsut 'minäksi' ja kaikilla tasoilla. Se, mitä me nyt kutsumme ”minun ruumiini” on näkökulma, jonka täytyy poistua. Sellaista asiaa ei ole. Sen, mitä me nyt kutsumme ”minun ajatukseni, tunteeni”, täytyy poistua. Ei ole sellaisia asioita kuin 'minä' ja 'minun'. Ja kun 'minän' harha poistuu, se, mitä nyt kutsumme ruumiiksi, nähdään ei-olemassa olevana ellei mielikuvituksessa; se, mitä me nyt kutsumme ”minun mieleni” osoittautuu olevan ei-olemassa oleva ellei mielikuvituksessa. Kenen mielikuvitusta? 'Minä' on osa kuvitelmaa juuri kuten uneksija on osa unta. Kun uni katoaa, niin uneksijakin katoaa.

Joogit yleensä tekevät erehdyksen, kun he yrittävät tappaa ajatukset torjumalla ne ja kokoaamalla ne päähän sillä hetkellä kun ne ilmestyvät. Heille ajatus on vihollinen ja hyvin todellinen, jota vastaan täytyy taistella. Toisille, yhtä onnettomille ihmisille, 'minä olen tämä ruumis' on sellainen este ja sellainen onnettomuuden tila, että he tappavat ruumiin. Se, mitä sellaiset hämääntyneet ihmiset epäonnistuvat näkemään, on se, että todellinen kuolema, jota he hakevat, on ajatusten 'minä olen tämä ruumis' ja 'minä olen tämä mieli' katoaminen. Kun ajatusta ei nähdä minään muuna kuin tietoisuutena tai selkeytenä, pienenä valopyörteenä, ajatus katoaa ja valo jää jäljelle. Tämä on se todellinen kuolema, jota haemme ja palaaminen todelliseen elämään nyt.

Kun on huomattu, että jokainen havainto, aistillinen tai mentaalinen, ei ole mitään muuta kuin liikettä tietoisuudessa, valossa, silloin tästä hetkestä eteenpäin jokainen havainto laulaa tämän Selkeyden laulua aivan kuten ihminen voi nähdä aaltoilun meren lauluna.

Niistä sadasta ihmisestä, jotka tulevat vierailemaan Ashramissa ja *gurujen* luona, yhdeksänkymmentäyhdeksän tulee hakemaan ruokaa kuvitteellisille egoilleen. Siksi niin monet huijarit onnistuvat johtamaan harhaan useita tuhansia hyväaikeisia ihmisiä. Sellaiset huijarit ojentavat älyllistä ruokaa ja jopa kaikkein aidoimpia tekstejä ja miellyttäviä atmosfäärejä tunteille ja vastineeksi he nöyrästi hyväksyvät dollareita.

Mutta Sri Ramana Maharshi ei ole koskaan antanut minulle mitään. Kun saavuin, tuntien itseni kurjaksi ihmiseksi saamaan apua, hän paljasti minulle, että olin enemmän kuin miljonääri ja kaikkien asioiden lähde. Eikä Sri Ramana Maharshi ole vaatinut minulta mitään – edes rakkautta tai kunnioitusta. Hänen pelkkä läsnäolonsa oli se, joka paljasti ja vapautti minussa sellaisen, jota ei voi sanoa kuvata kuten rakkautta tai kunnioitusta; se meni syvemmälle kuin syvin tunne. Minun tapaamiseni hänen kanssaan ei ollut millään tavoin antamisen tai vastaanottamisen tapahtuma vaikka pitkään luulin niin (hän oli antanut minulle rakkautensa ja minä olin antanut hänelle sydämeni). Se oli harhan ja totuuden alaston, säteilevä vastakkainasettelu, jossa vastakkainasettelu ja harha eivät voineet pysyä pystyssä. Se pyyhittiin pois, ei siksi että Hän tahtoi. Hän ei halunnut mitään ja hyväksyi minut sellaisena kuin olin. Hän ei tahtonut muuttaa minua vaan hän näki minut sellaisena kuin todella olin – valonpyörteenä valon valtameressä.

Ehkä se oli säteilevä varmuus, joka hän oli, joka murtautui läpi pelkojeni ja halujeni ja teki minut kykeneväksi päästämään irti halusta, joka kehitti kuvitteellista 'minua'. Merkitseekö sinulle jotain kun sanon, että se, mitä hän merkitsi tai merkitsee minulle, on pelkkä tosiasia, että hän oli mitä hän oli ja on mitä hän on? Tämä varmuus sai minut kohtaamaan ja myöhemmin oivaltamaan iättömän, ajattoman, käsittämättömän tosiasian, niin äärettömän yksinkertaisen – ”Minä olen se joka minä olen” – Käsittämättömän.

Hyvän matkaa yli puolet filmirullasta nimeltä 'elämäni' on esitetty. Tiedätkö kuinka monia on odottamassa – mutta mitä sillä on väliä? Toistaiseksi filmi on esittänyt parhaan ja huonoimman; se on esittänyt kohtauksia väkivallasta, kuolemasta, sodasta, sokeasta julmuudesta, surusta ja täydellisestä epätoivosta. Se on esittänyt myös kohtauksia herkkyydestä, haltioitumisista, äkillisistä tiedon väläyksistä kun, yhtäkkiä hetken, valkokangas pysyy valkoisena ja minä olen siellä koko ajan, sivustakatsoja hetki sitten, jonkinlainen ”avaruudellisuus” nyt.

Täällä istun, temppelein varjossa, selkä sen seinää vasten.

Vastapäätä: loistava valo.

Hänen takanaan: hiekkaa, kookospalmu. Apina kävelee hänen takanaan, vain muutaman metrin päässä, sen pentu takertuu tiukasti äitinsä alle ja katselee kummissaan hänen suuntaansa turvallisuudesta, suojatusta paikastaan. Oravat pinkovat ylös ja alas palmuissa. Avustaja heiluttaa viuhkaa, suojatakseen häntä kuumuudelta.

Hiljaisuus.

Joku lähestyy, heittäytyy hänen eteensä ja ojentaa nipun suitsuketikkuja yhdelle apulaisista, joka sytyttää ne. Tuoksun aalto ajahtuu läpi hiljaisuuden.

Mitä hän minulle merkitsee? Mitä kaikki tämä merkitsee minulle?

Kysymyksestä on nyt tullut järjetön, todella.

Katselen häntä. Hän tekee sen selväksi, että minä olen tämä hiljaisuus.

Hiljaisuus, joka hän on, hiljaisuus, joka minä olen, on asioiden merkitys. Löytäkseen sen, ihmiset tekevät mitä hyvänsä, toivoen, että se tekee heidät onnellisiksi ja johtaa heidät tähän hiljaisuuteen, joka on täydellinen tasapaino, syvä käsittämätön rauha, kaiken täyttymys, kaiken ilon juuri, jossa mikään halu ei voi selvitä.

Minä olen kaikkien asioiden merkitys, valkokankaalla esitettyjen kuvien takana oleva hiljaisuus. He kaikki osoittavat yhtä asiaa – että minä olen heidän katsojansa ja että heidän merkityksensä on peräisin minusta. Niin kauan kuin on olemassa uskoa, että 'minä olen henkilö', heidän merkityksensä on pelko ja halu, nautinto ja kipu, jatkuva rakkauden etsintä. Sillä hetkellä kun paljastuu, että minä olen kaikki, merkitys muuttuu. Rakkaus ei etsi rakkautta. Se havaitsee sen kaikkialla. Tätä sisältä merkitystä, ei ajatusta eikä tunnetta, voidaan yhä kutsua rakkaudeksi. Tämä on se, mitä ihmiset ovat – rakkaus, etsimässä itseään, valopyörre valon valtameressä.

Syvä, uneton syväuni on pimeä, tummansininen hiljaisuus, rauha, josta kaikki asiat ilmestyvät, valvetila, uni. Nämä tilat ovat ne, joita kutsumme 'kaikiksi asioiksi'. Heti kun tämä nähdään, valvetila – maailma – on rauha muodossa. Kun muoto liukenee, rauha jää jäljelle. Mutta ei 'minästä' puhuttaessa. Minä on osa tiloja. Kun tilat katoavat, se, mikä me todella olemme, jää jäljelle, nimen, minä, muodon, niiden maailmankaikkeuksien lähde, jota me kutsumme valvetilaksi tai uneksi.

Hän kutsui sitä nimellä Minä-Minä, saadakseen meidät ymmärtämään.

Sillä ei ole nimeä, sillä Siinä, ei ole ketään sitä nimeämään.

Sanat voivat antaa vain vihjeen. Kuten – *Minä olen se joka Minä olen.*

Loput on Hiljaisuutta.

1947 – TIRUVANNAMALAI – 1977

Henri Hartung

Jotta juhlin tätä Ramana Maharshin satavuotissyntymäpäivää, haluaisin muistella elämäni kahta hetkeä, ensimmäisen ollessa määrätty, toisen vahvistettu,²² sen merkitystä – ne ovat kaksi vierailua Tiruvannamalaissa, kolmenkymmenen vuoden välein.

Hindulaisen teorian mukaisesti ihmisen elämä jakautuu neljään ajanjaksoon, joista ensimmäinen oleskeluni viittasi opiskeluvaiheen – *brahmacharinin* – loppumiseen; toinen oli lisääntynyt hengellinen syvyys ja myös jakaminen kaikkien niiden kanssa, jotka yrittävät toteuttaa itsensä – *vanaprasthan* – jossain etäisessä paikassa. Esimerkiksi metsässä vaimonsa kanssa. Näiden kahden ajanjakson väliin jää sosiaalisen perhe-elämän jakso – *grahastha*. Mikä merkki *Kaliyugan* eli pimeän aikakauden todella synkän loppuosan aikana, mahdollisuus liittyä sellaiseen suositukseen – Sri Ramana Maharshiin! Mikä siunaus on vastaanottaa hänen todistuksensa hyöty, viisaan miehen *darshan*, kehittyäkseen tiellä kohti omaa toteuttamista.

On elokuu 1947. Olen Bhagavanin luona. Pitkä tie, joka johtaa näille muutamalle rakennukselle, joita kutsutaan Ashramiksi, muuttui minulle yhtäkkiä valtatieksi itsensä löytämiseen. Kyllä, se, mikä on määrätty tapahtumaan, tapahtuu. Ensimmäinen tapaaminen Lyonissa, tasan kymmenen vuotta aiemmin, Olivier de Carfortin kanssa avasi minulle suuresti hengellisyyden ovea sikäli kuin poisti minua sekä kuolleesta uskonnosta että teoreettisesta sivistyksestä. Etsintä koettiin Rene Guenon, metafysiikan, siksi hinduismin ja oman muuttumisen paljastamisena. Tämä ei ole kaava; elämäni muuttuu, tekemällä huomioita läpi sodan myrskyn tämän rauhan ja selkeyden sanoman perusteellisen opiskelun avulla. Niinpä opin, kun samanaikaisesti oli mukana taisteluissa, että vuonna 1939 siellä jäi henkiin perinteisen viisauden aito edustaja, Ramana Maharshi. Useiden sellaisten episodien jälkeen, jotka viittasivat konfliktien loppumiseen Euroopassa, minut lähetettiin vielä, nuoruuden kiihkolla, kaukoitään yhdistämällä ajallinen tehtäväni ja hengellinen matkani.

Siellä seurasi uusi tapaaminen, mutta nyt Bombayssa, *Brahminin* kanssa, joka kertoo minulle hämmästelemättä, ikään kuin se oli ollut jokapäiväinen uutinen ja ennen kuin tervehti minua, ”Odotin teitä, minun on saatettava teidät Maharshin luo”.

Sitä seurasi kahden päivän ja yön junamatka. Samalla kun ihailin Intian maaseutua ja erityisesti äänekkäitä ja värikkäitä kohtauksia, joita sattui pysähdysten aikana, yritin arvioida itseäni. Lopulta keräsin kokoon kymmenkunta kysymystä, jotka olivat itselleni olennaisia – maanpäällä oleminen merkitys, mitä tapahtuu kuoleman jälkeen? Miksi? Kuinka?... Juuri Madrasin jälkeen, keskellä toista yötä ystäväni herätti minut. Juna oli pysähtynyt pikkuruiselle asemalle nimeltä Villupuram ja me astuimme alas. Ystäväni pyysi minua nousemaan toiseen junaan klo 7.00 aamulla ja poistumaan siitä kolmannella asemalla. Siinä kaikki. En muista nukkuneeni kovin paljoa. Kaikki tapahtui kuin suunnitellusti. Luin kolmannen aseman nimen – Tiruvannamalai. Asetuin epämurkkaan asentoon pienten kärryjen taakse, joita veti kaksi pitkäsarvista härkää ja jota ajoi kuski ilman näkyvää vaivaa. Hän ei kysynyt minulta mihin olin menossa; se oli selvää, siellä oli vain yksi mahdollinen päämäärä

22 Konfirmoitu.

– Ashram. Me kohtasimme monia muita kärryjä, joiden kaksi valtavaa pyörää, paljon niitä vetäviä härkiä korkeampia, pyörivät hitaasti ikävästi kihnuttaen. Aikaisesta aamusta huolimatta ihmisjoukot kävelivät ja on hämmästyttävää nähdä jatkuvasti, ettei kukaan koe vaivaa naapuristaan vaikka tie on kapea sekä ihmisille että ajoneuvoille. Minä tärisen ja värisen eläinten jalkoihin sidottujen pienten kellojen kilinästä ja vedän sisään maasta nousevaa punaista pölyä. Oikealla puolellani nousee pyhä vuori Arunachala. Se näyttää valtavalta, mutta tosiasiasa se seisoo vain muutama sata metriä tasangon yläpuolella. Yhtäkkiä myös tien oikealla puolella ilmestyy puinen kaari, joka esittää oviaukkoa, nostettuna kahden valkoisen pylvään varaan. Lisäksi valkoiset kirjaimet muodostavat sanat Sri Ramanasramam. Tämän kirjoituksen yläpuolelle, keskelle kaartaa, on piirretty hinduismin kaikkein pyhin merkki, OM. Kaikki on kaikissa, pyhien kirjoitusten yksinkertainen lause sisältää koko opin. Tästä syystä sanotaan, että Brahman on OM, samanaikaisesti menneisyydessä, nykyisyydessä, tulevaisuudessa, valvetilassa, unitilassa ja syväuudessa, mietiskelyn ja toteuttamisen korkein tuki.

Menen portista. Kaikki on hiljaista, joitakin miehiä ja naisia tulee ja menee; eräs heistä tulee luokseni ja kutsuu minua juomaan kahvia. Kun kysyn häneltä olisiko minun mahdollista tavata Maharshi, hän hymyilee ja viittaa hieman kädellään. Hänen vieressään, hetkeksi pysähtyneenä, nojaten pitkään puiseen sauvaan, hän on täällä hiljaa ja hymyilee. Olen äänetön. Seuraavan kymmenen päivän aikana jaan Ashramin rituaalisen elämän istuen tuntikausia Ramanan edessä bambutolppien kannattelemassa kookoslehtikatkoisessa mietiskelyhallissa, jota yhteisön jäsenet kutsuvat *pandaliksi*, samoin kuin ruokalassa. Mutta poislähtöpäivääni mennessä kaikkiin esittämiini kysymyksiin on annettu tarkka vastaus.

Esitän nämä viittaukset, sillä ne kuvaavat hyvin tätä Bhagavanin läsnäolon toimintaa. Joskus hänen itsensä kirjoittamalla muutamalla sanalla, joskus vastauksilla kysymyksiin, joskus jaettujen palvelutöiden kautta, erityisesti keittiössä, useimmiten ääneti; näin kehittyi poikkeuksellisen hengen todellisuuden todella hienojakoinen siirto. Minun on toistettava sanaa: Ramana on Todistaja. Viimeiseen päiväänsä saakka hän tekee mahdolliseksi vierailijoilleen viereisestä kaupungista, kaukaisesta maasta, jalan ja rahattomana tai loistavilla autoilla, palvelijoille tai pääministereille, nähdä hänet, jopa puhua hänelle, kumartua, ei missään tapauksessa ”ruumispölkyn”, kuten häntä kutsuttiin, edessä vaan jumalaisen todellisuuden elävän inkarnaation edessä, joka on jokaisessa ihmisessä. Hän on täällä, keskellämme, esittämättä koskaan minkäänlaista kunnianhimoa tai ylpeyden hiukkas-ta, yhtä ”itsekeskeistä” ilmentymää, joka säestää ihmissuhteita. Selvästikään hänellä ei ole sitä eikä tätä, hän ”on”. Rakkauden ja rauhan hymy, katse. Katsetta, jonka minä tunnen samalla kun kirjoitan näitä rivejä, sanat voivat vain vähätellä. Todistus sisäisestä totuudesta ulkoisen metelin aikana; melun ja raivon ympäröimästä hiljaisuudesta, rauhasta keskellä katastrofeja ja julmuuksia ja niin monia sotia, todistus elävästä hengestä, joka kohtaa niin monia kuolleen älykkyyden muotoja.

Elokuussa 1977, kolmekymmentä vuotta sen tapaamisen jälkeen, joka muutti elämäni, olen jälleen Tiruvannamalaissa vaimoni kanssa. Pyhiinvaellusmatka, joka kulkee sieluni syvyyskseen aivan kuten tapahtui kolmekymmentä vuotta sitten. Maharshi, *Samadhi*, Arunachala. Kuka on läsnä näillä korkeilla tahoilla, joissa minä voin ilman suurta ponnistusta tulla toimeen sen kanssa, joka, minussa, on todellisempi kuin minä itse?

Ja mitä rajallisia kykyjä minulla on käytettävissäni kuvailemaan sitä mitä on ympärilläni? Eikö minun yhtä hyvin pitäisi, jotta ilmaisisin tämän kertomuksen, imeä inspiraationi Saarnaajan huomautuksesta, ”Aika on olla vaiti ja aika puhua” tai yhdestä Bhagavanin puheista, ”Kaikki tulee ajallaan”.

Sylvie ja minä vierailimme Ashramissa, joka pysyy joka suhteessa samanlaisena kuin se on aina ollut. Kirjasto, kaksi toimistoa, joissa vastuuhenkilöt valvovat vierailijoiden järjestämistä ja riittien ja laulujen päivittäistä juhlaa, Ashramin aikakauslehdin, *The Mountain Pathin* huone, vastaanottohuoneet, keittiö, jossa lakkaamaton harmoninen aktiivisuus on keskittynyt isojen hiiliuunien

ja ruokailuhuoneen ympärille. Toisella puolella polkua, joka johtaa Ashramin sisäänkäynniltä vuoren juurelle, seisoo temppeli, jonka päässä on lampi, joka tosiasiaassa on suuri neliön muotoinen säiliö, jonka jokaisella sivulla on kiviportaati, joilla apinat hyppelevät ylös ja alas. Keskellä on muistomerkki, joka kantaa Etelä-Intian arkkitehtuurin tunnusmerkkiä, joka on merkinä Maharshin äidin lepopaikasta ja vierellään erittäin suuri halli, johon on sijoitettu Bhagavanin *Samadhi*.

Hänen elämänsä kautta, joka alkoi joulukuun 30. 1879, hänen selitystensä kautta, jotka palvelevat kuin sementti tukien meidän henkilökohtaista kasvuamme, hänen sanomansa yleismaailmallisuuden kautta, joka kohdistetaan samoin sekä itä- että länsimaisille ihmisille, mutta myös hänen katseensa, hymynsä, hiljaisuutensa kautta Ramana Maharshi on pyhien ja viisaiden miesten viimeinen lenkki, jonka alkuperä on ajan tuolla puolen, jonka vaikutus antaa elämällemme merkityksen, harmonian käyttäytymiseemme ja rauhan sydämeemme. Hän ilmestyy ihmistilan todellisen lopullisen ratkaisun todistajana ja niin asettaa heidät luontevasti heille kuuluville paikoilleen, joita aikalaisytemme yhä uskovat voivansa luokitella arvoina. On tullut aika hankkia tämän suosituksen toimivalta, joka kuvailee innokkaan henkilön muuttumista, joka ei ole löytänyt merkitystä elämälleen rauhallisena henkilönä, suuntautuneena oleelliseen. Kyllä, olla, kuten aina, jopa nykyään.

* * *

Ego

Ira

Ego, oman selviytymisensä epätoivossa, menee niin pitkälle, että tekee jopa itsensä käsitteestä (ideasta rajallisena, ruumiillisena henkilönä) ajattelun kohteen, luoden näin harhan, että se on havaittu.

Tultuaan näin petetyksi etsijä saattaa viettää eliniän tarkkailemalla ja opiskelemalla vangittua aarrettaan. Mutta hänen täytyy lopulta kysyä, 'Kuka on hän, jolla on niin ihailtavasti ymmärtävä ego?'

Näin hän tulee näkemään kuinka hänen vangittu egonsa on vain syötti, ja todellinen syyllinen on yhä olemassa, jopa vahvistuneena, uudella näkymättömyydellä.

RAMANA: AMANA JA SUMANA

Ra. Ganapati

Oliko Ramana ainoastaan *amana*, mieletön? Eikö hän ilmennyt meidän ihmisenäöllemme mielistä parhaana ja kaikkein kauneimpana? Eikö korkein Parasakti ilmaise tämän *Parabrahman* kautta hyvän, jalon, hyveellisen ja rakastavan mielen ehdottoman kerman? Hänen Itsensä ylittäessä *dharman*, eikö hänen jokainen toimensa ja jokainen sanansa ilmaise *dharmaa*? Jos Rama, joka todisti *atmanam manusham manye* (pidän itseäni vain ihmisenä), oli esimerkkinä ihmisen kaikista jaloista ominaisuuksista *Tretayugakaudella*, Ramana on hän, joka oli aina täynnä Atman-Tietoisuutta ilman merkkiäkään samaistumisesta inhimilliseen pukuunsa, joka antoi täydellisen ihmisen muodon *Kaliyugakaudella*. Miksi ei kirjoiteta *Ramanayanaa* tästä *Sumanasta*?

Jos taivaana – *dahara antarakasa* – hän on sanojen tuolla puolen, jos hyveiden merenä – *sakala guna sagara* – hän on sanoinkuvaamaton. Hänen taivaan kaltainen hiljaisuutensa hiljentää suomme ja mielemme. Hänen valtamerellisen musiikkinsa vaihtelevat aallot, jonka eri *swarasit* on viritettynä hyvyyden *adhara srutinilla*, myös tukkii ja hiljentää surkeat sanamme ja ajatuksemme. *Amana* tai *sumana*, kumpanakin hän on *anirvachaniya* – sanoinkuvaamaton; se oli Sankaran sana *mayasta*. Oudosti, tämä on myös omiaan kuvaamaan viisasta, joka oli täysin vailla *mayan* vaikutusta. Toiset viisaat säilyttivät pienen häivän *mayaa* opettaakseen meitä. Jopa muiden opettamisen motiivi oli poissa Ramanasta.

Muistellessamme häntä, Ramanan *smaranamassa*, me koemme *Amanan* rauhan ja *Sumanan* rakkauden – ja nautimme kuulumattoman melodian suloisuudesta.

AINUTLAATUINEN MESSIAS PUHUU HILJAISUUDEN AVULLA

S. Ramakrishna

Pelko lamauttaa erään, joka yrittää sitoa pientä kunnianosoitusseppelettä Arunachalan kunnioitetulle viisaalle, Ramana Maharshille, hänen satavuotissyntymäpäivänsä tilaisuudessa.

Muistot siitä kuinka Sri Ramana ojensi hartaita seuraajiaan, kun he suunnittelivat juhlia hänen syntymäpäiväänsä ensi kerran vuonna 1912, palasivat mieleeni läpituokevana varoituksena ja ankarana rangaistuksena:

Syntymäpäivänään tulisi ainakin surra syntymistään tähän maailmaan (*samsaraan*). Sen ylittäminen ja juhliminen on toisaalta kuin iloitsisi ruumiin²³ koristelemisesta. Etsiä Itseään ja sulautua Itseen – se on viisautta.

Te, tämän syntymäpäivän juhlimisen halun sijaan, etsikää ensin mistä synnyitte. Se todellakin on hänen syntymäpäivänsä, kun hän menee siihen, joka ylittää sekä syntymän että kuoleman, Ikuiseen olemassaoloon.

Silti, kunnioituksen osoituksena seuraajiensa tunteita kohtaan, hän ei estänyt heitä juhlimasta hänen *jayantiaan* vuosi toisensa jälkeen. Mutta hänelle itselleen tämä juhla oli kuin merkityksentöntä lipiatusta siinä tyyneyden ja hiljaisuuden valtameressä, joka hän oli.

Tällaisessa tilanteessa Sri Raman on täytynyt ottaa huomioon kaksi näkökulmaa, jotka liittyivät juhlintaan. Mikä oli hänen todellinen syntymäpäivänsä? Eikö se ollut se päivä, kun hän oli täysin ja todella vakiintunut *Brahma Stithiin* – mielentyyneyden tilaan, jota niin kaunopuheisesti selitetään *Bhagavad Gitan* toisessa luvussa? Hänen kaltaisensa on suojassa kaikilta harhoilta. Mutta joukossa oli myös kiihkeästi anovia seuraajia, jotka pyysivät saada käyttää hänen saapumistaan hyödykseen vahvistaakseen itsessään kaikkea, jonka he olivat oppineet hänen jalkojensa juuresta ja antanut heille kiinnekohdan maailmaan. He tahtoivat myös avata väylän määrätietoisesta elämän siunauksien jakamisesta veljilleen kaikkialla Intiassa ja maailmassa.

Sri Ramana pystyi saamaan helposti selville tarkoituksen vilpittömyyden ja ponnistuksen epäitsekkyuden. Hänen asenteensa oli totisesti sellainen kuin *Bhagavad Gitan jnanin*, joka osallistui maailman tapahtumiin viisaasti, mutta täydellä alistumisella ja puolueettomuudella.

Tämä tuo meidät lopullisen päämäärän kysymyksen eteen, jota Sri Ramana aina opetti – Itsetiedon, Identiteetin päämäärä, jonka hän oli todella kokenut ja saavuttanut. Hänelle oli olemassa ei-kaksinainen *Brahman* eikä mitään muuta. Tämän ei-kaksinaisen *Brahmanin* transsendentaalinen²⁴ kokemus voidaan saavuttaa vain itseen jatkuvasti kohdistuvan ja tunkeutuvan tutkimuksen avulla – ”Kuka minä olen?” Itsetutkimus, siksi, on keino, jota hän opetti tämän päämäärän saavuttamiseksi.

Useat kaskut, eri näkemysten selvitykset ja kysymykset ja vastaukset, jotka täplittivät Sri Raman elämää, paljastavat epäilyksettä syyn hänen sinnikkäälle toistamiselleen Itsetutkimuksen tarpeellisuudesta. Joskus kysymykset, jotka eivät näennäisesti liittyneet pääaiheeseen, toivat hänestä

²³ Kuolleen.

²⁴ Yliluonnollinen.

esiin ohjeita koskien Itsetutkimusta.

Tämä ihmisen henkilöllisyyden todellisen luonteen etsintä, maanpäällisen ihmiselämän merkityksen ja tarkoituksen pohtiminen, sen ”Kuolemattomuuden Tunteen”, jonka lahjakkaat ihmiset saavuttavat silloin tällöin, lähteen etsintä, on jatkunut ammoisista ajoista lähtien.

Ehkä aiempina kausina tämä etsintä kohdistui ulospäin, mutta hyvin pian ihminen käänsi katseensa sisäänpäin ja etsi vastausta, ei Luonnon syvyyksistä tai etäisyyksistä, vaan sydämensä sisimmistä lokeroista. Meillä *Upanishadeissa* nuori etsijä Nachiketas kääntää rohkeasti silmänsä sisäänpäin ja pyytää kuoleman Jumalalta vastausta ikuiseseen kysymykseen, ”Kuka minä olen?” Sri Ramanan elämän ja sanoman olennaisin osa on myös sama – hellittämätön pyrkimys ”Itsetietoon”.

Sri Ramana ei koskaan tietoisesti tehnyt mitään tehdäkseen vaikutuksen ja raivatakseen itselleen paikkaa historian aikakirjoissa. Hän vierasti kaikkea julkisuuden ja imagon rakentamista. Hän ei koskaan järjestänyt keskustelutilaisuuksia, vielä vähemmän poistui luentomatkoille. Kun ihmiset saapuivat hänen luokseen ja esittivät kysymyksiä, hän vastasi heille omalla yksinkertaisella tavallaan vailla paavillista juhlavuutta. Totta, hän kirjoitti muutamia rivejä, vastauksena etsijöiden rukouksiin, mutta niitä on vain muutama vaikka ne ovat hyvin arvokkaita. Unessa tai valveilla, hän oli niin täysin imeytynyt kuolemattoman Itsen autuuteen, ettei huomioinut kuolevaa, ohimenevää itseään. Hän oli täysin syrjään vetäytynyt ja onnistuneesti häivyttänyt itsensä.

Sri Ramana ei löytänyt uutta kulttia tai uutta uskontoa. Hän ei vaatinut minkään *margan*, rituaalin tai toimintamuodon noudattamista. Hän ei antanut yhtään uutta suuntaa tai vaikuttanut mihinkään uudistukseen nykyisen sisällä. Mutta hän osoitti uuden polun kaikkien uskontojen kannattajille – egon poistamisen ja Itsen löytämisen suoran polun, Itsetutkimuksen.

Himalajan vuoriston ikiaikaiset lumet ovat rikastuttaneet alapuolella olevia peltoja ravitsevilla vesillä vuosituhansien ajan ja tulevat jatkamaan edelleen niin. Yhtä lailla, Herran pysyvän julistuksen ikuisessa vahvistuksessa *Gitassa*, aikakaudesta toiseen, milloin tahansa hengellisyyden vedet tuntuvat ehtyvän, *rishit* ja *munit* ovat laskeutuneet tälle meidän *punyabhummillemme* ja saaneet hengellisyyden vuoroveden nousemaan korkealle ja kastelleen ihmisen olemassaolon alavia alueita uudelleen ja uudelleen. Sri Ramana kuuluu epäilyksettä näiden kuolemattomien Pyhimysten²⁵ joukkoon.

Outoja ovat ne tiet, joilla viisaat ja pyhät pitävät hengellisyyden virrat jatkuvasti valumassa. Jotkut viettävät pysyvästi aktiivista elämää, samalla kun taas toiset vetäytyvät äänettömyyteen ja jonkin pyhän paikan hiljaisuuteen. Siellä, kuin dynamo, tuottavat voimaa, joka muuttaa ihmisiä lyijystä kullaksi. Pintapuoliselle silmälle hyvinvointi ja loisto saattavat miellyttää, mutta kaikkien niiden takana on olemassa ehtymättömän voiman, loiston ja vahvuuden, tyyneyden ja hiljaisuuden laaja aitta – *akshayapatra*.

Vedat itse tuovat esiin, että äänen kaikkein voimallisim muoto on äänettömyys. Vain silloin, kun se muutetaan alemmalle tasolle, siitä tulee äänellistä puhetta. Näin oli Sri Ramanalla. Tämä on hänen ainutlaatuisuuttaan. Hänen pienilukuisten lausuntojensa alla lepää viisauden syvyys näkemisen ja kuulemisen tuolla puolen.

Maharshi Sri Ramana on tyyneyden ja myötätunnon symboli. Hän säilyy tuleville sukupolville *Advaita Vedantan* elävänä ruumiillistumana, täydellisen *jivanmuktan* ihanteena.

Muutama päivä ennen ruumiista vapautumistaan Maharshi julisti, ”He sanovat, että kuolen, mutta tulen olemaan elävämpi kuin ennen”.

Ei ole epäilystäkään, etteikö tämä sanoma, jota tämä Messias opettaa hiljaisuuden avulla, tule suloisemmaksi ja kaikuu yhä suuremmalla voimalla, kun ajan ikuinen pyörä – *kalachakra* – pyörii eteenpäin.

25 *Godmen*.

Korkein kunnianosoitus sellaiselle suuruudelle on hiljaisuus.
Hiljaisuus on kultaa.²⁶

²⁶ *Silence is golden.*

SRI RAMANAN LAPSUUS MADURAISSA

N.R. Krishnamurti Aiyer

Heidän isänsä Sundaram Iyerin kuoltua Tiruchuzhissa, pojat Nagasami ja Venkataraman (myöhemmin tunnettiin nimellä Ramana Maharshi) kasvoivat isänpuoleisen setänsä Subbierin luona Choppakka Naickan Streetillä (nykyisin tunnetaan nimellä Ramana Mandiram) Maduraissa. Veljekset, jotka olivat vahvoja ja innokkaita urheilumiehiä aiemmassa nuoruudessaan, keräsivät ympärilleen joukon nuoria opiskeluystäviä, joiden joukossa M.S. Venkataraman, Suppiah Thevar ja Narayanasami olivat kaikkein merkittävimmät. Kaikki kolme kuolivat ennen Maharshia. Artikkelin kirjoittaja tunsi nämä henkilöt kolmekymppisinä ja pystyi kokoamaan seuraavat kuvaukset heidän henkilökohtaisista suhteistaan Ramanaan.

Seuraavan kuvauksen antoi M.S. Venkataraman, joka oli virkailijana District Board Health Departmentissa Maduraissa.

M.S. Venkataraman oli silloin noin 10-vuotias, liian nuori osallistumaan joukon ulkoisiin seikkailuihin. Kuitenkin hän oli aktiivisesti heidän kanssaan. Hänen perheensä jäsenet olivat vuokranneet talon yhdessä Subbierin perheen kanssa. Joka yö, kun koko talo oli sikeässä unessa, Nagasami ja Ramana, joiden vuoteet olivat talon takakulmassa, saattoivat tarkoituksellisesti pöyhiä tyy-nynsä ja peittää ne peitteillä niin että näyttäisi, että he yhä nukuivat vuoteissa. Pienen Venkataramanin tehtävänä oli salvata talon ovi, kun veljekset menivät ulos noin klo 23.00 ja päästää heidät sisään heidän palatessaan noin klo 4.00.

Kääntäkäämme nyt huomiomme Suppiah Thevariin. Siihen aikaan kun kirjoittaja näki Suppiah Thevarin, tämä työskenteli polttopuuvarikolla. Hän hoiti viileiden aamujen ja iltojen aikana liikuntakoulua, jossa nuoret miehet harjoittelivat *silambamia*, jossa Thevar oli taitava. *Silambam* on eräänlainen taistelusuava, noin puolitoista metrin erittäin kova bambukeppi, jota pyöritetään niin että pyörittäjä voi tyrmätä jokaisen vastustajan, joka tulee liian lähelle. Keppi oli sekä puolustuksen että hyökkäyksen väline. Myös ruumiin ja lihasten voimaa kehitettiin koulussa fyysisillä harjoituksilla. Suppiah Thevar oli mestari tällä alalla.

Seuraava kuvaus on saatu Suppiah Thevarilta, joka itse oli aktiivisesti osallisena noissa toimituksissa.

Aktiviteettien paikka, etukäteen hyvin laitettu, saattoi olla joko Vaigain jokipenkki tai Kanmoi Pillaiyarpaliam (sadevesiallas) lähellä Aruppukottai-tietä Madurain ulkopuolella. Jokainen ryhmän jäsen voisi, ohittaessaan Ramanan talon, jättää kiven oviaskelmalle. Nagami ja Ramana, ryhmän johtajina, saattoivat lähteä viimeisinä talosta tarkastettuaan kivistä, että ystävät olivat menneet kohtauspaikkaan. Harvoin kukaan jäi saapumatta. Ramanalla ja hänen pelikaverinsa viettivät iloista aikaa pelatessaan pelejä Vaigaijoen hiekkapenkoilla tai harrastaessaan uimakilpailuja Pillaiyarpaliamin altaassa. He voivat sitten palata riittävän ajoissa vuoteisiinsa herättämättä pienintäkään epäilystä siitä, että olivat olleet pois kotoa.

Seuraava kuvaus on saatu Narayanasamilta. Kun kirjoittaja tapasi hänet, hän oli kirjastonhoitajana Madurain kaupungintalolla, joka tunnetaan nimellä Victoria Edward halli.

Tavallisesti talon terassi ja pieni huone, joissa nuorukainen Venkataraman teki ”Itsetutkimustaan”, olivat tyhjiä ja harvoin pohjakerroksen perheiden käytössä. Täällä nuorukaiset pelasivat. Yhtä niistä peleistä, joita he pelasivat, he kutsuivat 'heittopalloksi'. Nuori Ramana saattoi kiertää ruumiinsa eräänlaiseksi palloksi ja nuorten oppilasjoukko saattoi heittää häntä pelaajalta toiselle. Joskus ihmispallo kaatui, kun pelaaja ei saanut sitä kiinni. Kaikesta tästä heittämisestä ja putoamista huolimatta oli ihme, ettei hänen ihoonsa tullut pienintäkään naarmua, puhumattakaan nyrjähdyksistä tai luunmurtumista!

Narayanasami sanoi, että hän näki usein ystävänsä istuvan pitkiä aikoja hiljaa ensimmäisen kerroksen pienessä huoneessa. Narayanasami kysyi Ramanalta voisiko myös hän tehdä samoin. Ramana pyysi ystävänsä viivyttelämättä kyyristymään lattialle jalat ristissä (osittaisessa *padmasana*-asennossa) ja painoi lyijykynällä pistettä hänen kulmakarvojensa välissä. Narayanasami menetti ruumiin ja maailman tunteen ja istui hiljaa transsissa yli puoli tuntia. Kun hän palasi itseensä, hän näki Ramanan istuvan hymyjen peittämin kasvoin. Narayanasami sanoi, että hän epäonnistui kun yritti itse toistaa kokemusta.

* * *

Bhagavanin opetus Amerikassa

Dennis Hartel

Me nuoret kannattajat lännessä, kamppailen ja henkeämme haukkoen tällä maailman myrskyävällä merellä, emme ole löytäneet vain puhdasta ilmaa vaan veneen kantamaan meidät kuolemattomuuden ja totuuden rantaan, Bhagavan Sri Ramana Maharshin elämässä ja opetuksissa.

Tallentaa sinne, minkä me ajattelemme olevan HÄNEN Ashramansa läntisellä pallonpuoliskolla, omistaa elämämme Ashraman ihanteelle, ja saada lämmintä ystävällisyyttä ja apua heiltä, joilla ei ole muuta ihannetta, ei muuta päämäärää kuin oivaltaa totuus niin kuin Bhagavanin sen opetti, on meille suurin armon lahja, jossa löydämme loppumattoman inspiraation ja ilon runsauden.

Mitä enempää meillä olisi tehtävää kuin pyrkiä kaikella lujudellamme ja voimallamme oivaltamaan Mestariimme opetusten totuus. Vasta sitten voimme olla hänen armonsa vastaanottajien arvoisia. Vasta sitten meitä voidaan kutsua Bhagavan Sri Ramana Maharshin todellisiksi seuraajiksi.

BHAGAVAN RAMANA – SVARAAT (ITSEN SUVEREENISUUS)

K. Sivaraj ja puoliso Vimala Sivaraj

Jos Sri Bhagavan Ramakrishna ohjasi Intian hengellistä kehitystä viime vuosisadalla, Sri Ramana Maharshi auttoi keskittymään lujasti ihmisen hengelliseen identtisyteen ja *sanatan dharman* ikuiseen totuuteen. Hänen ilmestymisensä *jnanina* oli ajallisesti tarkoitettu erityisesti 1900-luvun miehelle, jolle on muodostunut pakkomielteeksi tieteellinen ja tekninen kehitys ja hänen ahne materialisminsa.

Saavutettuaan *atmanusandhanan* kypsässä kuudentoista vuoden iässä, isätön poika, joka kehittyi setänsä talossa, etsi Arunachaleswaran, ja hän eli ylevällä *vairagyalla* pyhän riikinkukon vuoren päällä ja ympäristössä vuodesta 1896 *Maha Nirvanaansa* saakka huhtikuussa 1950. Voimasta ja *Brahmisesta* autuudesta syntyneestä äärettömästä myötätunnosta johtuen hän paljasti totuuden jäljittelemättömällä tavalla kaikille seuraajilleen. Hänen hyvin aktiivinen, avoin ja loistava elämänsä oli *Upanishadien* totuuden kauas kantava ilmestys. Hän pukeutui vain lannevaatteeseen, mutta oli suvereeni mestari (*svaraata*).

Todistaen ruumiin ja mielen muutoksia,

Katselematta mitään muuta kuin sisäistä Itseään,

Kantamatta huolta ulommasta tai sisemmästä ja keskivälistä,

Siunattu todellakin on hän lannevaatteessa.²⁷

Hänen opetustensa ydin koostuu siitä tosiasiasta, että loistavan Itsen (eli Puhtaan Tietoisuuden eli *Isvaran*), joka me todella olemme ja *jadan* (tiedostamattoman) ruumiin väliin ilmestyy väärä 'minä' eli ego-itse, muodoton kuin aave; meidän ruumiin rajoittama itsemme tepastelee *naman ja rupan* maailmassa. Tämä ego-itse on huijari ja sillä on vain häilyvä todellisuus ja joka tutkittaessa katoaa. Tämän aaveen eliminointi, aaveen, joka on kaikkien harhojen aiheuttaja, on kaikkien uskontojen päämäärä. Kun pieni 'minä' heikkenee ja 'kuolee' ja 'Minä-Minä' virtaa esiin ja seisoo paljastettuna, se on *poornam* eli yltäkylläisyys, ikuisuus ja täydellisyys. Olla 'Minä-Minä' on ihmiselämän tavoite ja päämäärä.

Ramana muistutti jatkuvasti, että Itseoivallus eli *jnana* on meidän todellinen luontomme. Oivallus on seurausta vain siitä, että epätodellisesta luovutaan sen epätodellisuuden vuoksi. Ei ole mitään uutta etsittävää tai saavutettavaa. Sinä olet aina Itse. *Jiva, jagat ja Isvara* – kaikki nämä kolme (keskinäisiltä suhteiltaan, joka on ollut kaikkien uskontojen ytimenä) eivät ole olemassa 'Minästä' erillään. Etsi todellinen Itsesi ja tulet tietämään totuuden. Sille uteliaalle, joka kyseli häneltä Jumalasta, hän saattoi sanoa, ”Jätä Jumala rauhaan. Oletko itse olemassa vai et? Ota selvää kuka sinä olet”.

Bhagavan korosti jatkuvasti, että Itsetutkimuksen (*Atma Vichara*) menetelmä on ainut suora ja pettämätön menetelmä oivaltaa ehdoton, absoluuttinen Olemassaolo, joka yksin on. Kaikki muunlaiset *sadhanat* edellyttävät mielen säilyttämistä työkaluna *sadhanan* harjoittamiseksi ja ilman

²⁷ *Kaupina Panchakam.*

mieltä niitä ei voi harjoittaa. Jos *sadhana* itse omaa rajoitteiden olemassaolon, kuinka se voi auttaa ihmistä ylittämään ne? Ego voi ottaa erilaisia ja hienompia muotoja omien harjoitustensa eri tasoilla, sillä lukemattomia ovat *mayan* verhon sävyt, mutta se ei koskaan itse tuhoudu. Kun kuningas Janaka huudahti, ”Nyt olen löytänyt varkaan, joka on turmellut minua kaiken aikaa; hän on käynyt kauppa summanmutikassa”, hän todella viittasi egoon eli mieleen.

Yritys tuhota ego tai mieli muun *sadhanan* kuin *Atma Vicharan* avulla on aivan kuin varkaan muuttamista poliisiksi ottamaan kiinni varkaan, joka hän itse on. *Atma Vichara* yksin voi paljastaa totuuden, ettei sen paremmin egoa kuin mieltäkään ole olemassa ja tehdä ihmisen kykeneväksi oivaltamaan puhtaan muuttumattoman Olemassaolon. Kyllä, myös *vicharassa* käytetään pientä osaa mieltä tutkimiseen, mutta se on kuin keppi, jota käytetään hautarovion kohentamiseen joka aikaa myöten kuluu loppuun tuleessa. Itseoivalluksen jälkeen ei jää jäljelle mitään tiedettävää, koska se on puhdasta autuutta, se on kaikki.

Ihminen etsii jatkuvasti onnea, mutta ei tajua, että se tulee sisältä päin. Se mitä edellytetään, on poistaa kärsimyksen syy, joka ei ole ulkopuolisessa maailmassa vaan egona meissä. Ensiksi me määrittelemme itsellemme rajoitteita ja teemme sitten turhia ponnisteluja ylittääksemme ne. Mitä onnea voimme saavuttaa itsemme ulkopuolella olevista asioista? Kun saamme sen, kuinka kauan se kestää?

Bhagavan oli täydellinen *guru*, joka ei tehnyt eroa kahden eri seuraajan välillä. Monet ovat itse kokeneet häneltä yhden katseen, joka on kulkenut heidän egonsa monien peitteiden ja karstojen läpi ja ovat tunteneet säteilevän Läsnaolon olemuksensa ytimessä. Hänen katseensa oli niin voimakas, että se jauhoi etsijän sisikuntaa yli etsijän oma ymmärryksen. Hiljaisuus, hän saattoi sanoa, on paljon voimakkaampaa kuin sanotut sanat. Ja kuten Dakshinamurthi ihmishahmossa, hän saattoi yhdellä silmäyksellä poistaa seuraajiensa epäilyt.

Sydämen kahleet ovat katkenneet, kaikki epäilykset hävinneet ja hänen työnsä sulaneet pois, kun se, joka on ylhäinen ja alhainen, nähdään.

Sellainen on hänen armonsa välitön seuraus, joka vuotaa ikuisesti. Bhagavan sanoo, ”Mitä sillä on väliä vaikka joku on sadan tai tuhannen kilometsin päässä?; **SE TOIMII**” Aurinko säteilee aina loistettaan. Miksi meidän pitäisi nähdä pimeyttä? Ainut, mitä meidän tulisi tehdä on kääntyä oikeaan suuntaan.

Bhagavan ei koskaan pyytänyt ketään karttamaan maailmaa tai luopumaan perhevelvollisuksistaan, koska todellinen *sannyasa* on mielessä eikä asujen tai ruumiin paikan vaihdoissa. Mieli yksin on orjuuden ja vapautumisen syynä. Itseoivallus ei ole mitään, jonka jotkut harvat löytävät kaukaisessa tulevaisuudessa; se on kaikkien *sadhanoiden* päämäärä ja ihmisen väistämätön kohtalo. Se on aivan käsillä, ei vaan tässä ja nyt, vilpittömälle etsijälle.

Samalla kun elämme tällä maapallolla me oivallamme sen;

Oivaltaen Hänet näin, etsijästä tulee kuolematon täällä;

Hän oivaltaa Brahmanin täällä; silloin kuolevasta

Tulee kuolematon ja saavuttaa Brahmanin täällä.²⁸

Bhagavad Gitassa kaikkia ihmiselämän Aspekteja ja pyrkimyksiä on kuvailtu lyhyesti ja selkiytetty useita vaikeaselkoisia. Loppujen lopuksi; maailmankaikkeus ei ole mitään muuta kuin mieli ja mieli ei ole mitään muuta kuin Sydän. Näin Maailmankaikkeuden täydellinen tarina kulminoituu Sydämeen.

Tämä on *Hridaya Vidya*, joka voidaan oppia *Atma Vicharan* uutena menetelmänä. Epäilyksettä sellaiseen Itsetutkimuksen menetelmään viitattiin vanhemmissa teksteissä, mutta sen käyttä-

²⁸ *Brihadaranyaka Upanishad*.

mistä *upadhien* tai erillisyyden tunteen poistamiseksi ja Olemuksen Keskuksen saavuttamiseksi Bhagavan opetti koko elämänsä ajan yhdistettynä hänen armonsa vuodatukseen herättääkseen seuraajillaan todellisen kokemuksen.

Hän on yksi Jumala piilotettuna kaikkiin olentoihin ja tunkeutuen kaikkiin olioihin; Hän on itse kaikkien luontokappaleiden sisällä, kaikkien tekojen säätäjä, asuja kaikissa olennoissa, todistaja, tietäjä, Yksin, Yksi, joka on vailla kaikkia ominaisuuksia.²⁹

Hän ei erotellut kasteja ja uskontunnustuksia eikä hän pitänyt eläimiä ja lintuja ihmistä huonompina; eikä hän tehnyt eroa eri uskontojen välillä. Puhdas Itse, joka hän oli, hänen *samadrishtin*-sa on esimerkkinä *Gitassa*:

Itsen tuntija katselee tasa-arvon silmällä oppinutta ja nöyrää *Brahmanaa*, lehmää, elefanttia, koiraa ja kastitonta.

Hänellä oli tapana arvostella äitinsä ulkoisen puhtauden vaatimusta ja saastumisen ajatuksia; omassa elämässään monet hänen apulaisensa (kuinka onnekkaita he toden totta olivat) olivat niin sanottuja koskettamattomia³⁰ ja hän kohteli heitä tasa-arvoisesti. Hänen opetuksensa ylittivät ihmisten asettamat nimelliset rajat. Hän vakuutti jokaiselle, että heidän uskontonsa, jos se oikein ymmärretään, veisi heidän varmasti päämäärään.

Jnani on kiistatta pysyvässä Puhtaan Tietoisuuden tilassa, *jagrat-sushuptin* tilassa ja hänen mielensä on kuin kuu keskipäivän taivaalla tai kuin poltettu köysi, nähtävä muoto, mutta todellisuudessa ei mitään.

Niin varhain kuin vuonna 1902, vastatessaan Sri Sivaprakasam Pillain kysymykseen, Sri Bhagavan kuvaili Itsen luonnetta selkeästi ja asiantuntevasti:

Itse on sitä, kun ei ehdottomasti ole 'minä'-ajatusta. Sitä kutsutaan hiljaisuudeksi. Itse itsessään on maailma; Itse itsessään on 'minä'; Itse itsessään on Jumala; kaikki on Sivaa, Itseä.

Laajan vedalaisen kirjallisuutemme ydinosa säilytetään tässä Bhagavanin yksinkertaisessa ja suorassa *sutrassa*. Hän on muualla kuvaillut kuinka, kun joku etenee *Atma Vicharan* mukaisesti, hurja ajatusprosessi hiljalleen rauhoittuu ja hän saavuttaa Tietoisuuden rauhallisen laajuuden, joka on Itsen alue.³¹ Se ei ole tyhjyyttä; se on täyteyttä tai äärettömyyttä, väräjävän Hiljaisuuden tila, jossa kaikki asiat ovat niin sanotusti helmiä pujotettuna lankaan.³²

Vanha mietiskelyhalli, jossa Bhagavan piti *Chitsabhansa*, on paljon pyhempi kuin aiemmin ja hänen armonsa on aina vilpittömien etsijöiden saatavilla. Se on avoin kaikille vierailta tässä äärettömän rauhan ja kunnian pyhätössä ja avoin kastautua hänen väräjävään armoonsa. Kuin koiperhonen, joka etsii valoa ja joutuu sen polttamaksi, me voimme menettää samaistumisemme egoon ja näkyvään maailmaan ja hänestä erillään olemisen tunteeseen.

Tässä laajassa kosmisessa pyörässä, jossa kaikki oliot elävät ja lepäävät sielu liikkuu sinne tänne niin kauan kuin se ajattelee olevansa Pyörittäjästä erillään. Mutta kun se on Hänen siunaamansa, se saavuttaa kuolemattomuuden.³³

Bhagavan, te sallitte kaikkien seurata hänelle parhaiten sopivaa polkua, sillä te tiedätte aivan

29 *Svetasvatara Upanishad*.

30 Kastittomat.

31 Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa, s. 256.

32 *Bhagavad Gita*, 7-7.

33 *Svetasvatara Upanishad*

hyvin, että jokainen saavuttaa lopulta teidät, kaikki joet virtaavat lopulta mereen.

* * *

”Voiko ihminen koskaan ymmärtää Jumalan teitä? Minä yhä ajattelen Jumalaa joskus hyvänä ja joskus pahana. Hän on pettänyt meidät suuren harhansa avulla. Joskus Hän herättää meidät ja joskus pitää meidät tietämättöminä. Eräänä hetkenä tietämättömyys katoaa ja toisena se peittää mieleemme. Jos heität tiilenpalan rakkasammaleen peittämään lampeen, näet vilahduksen vedestä. Mutta muutamaa hetkeä myöhemmin sammal tulee tanssien takaisin ja peittää veden. Ihminen on tietoinen nautinnosta ja kivusta, syntymästä ja kuolemasta, taudista ja surusta niin kauan kuin hän samaistuu ruumiiseen. Kaikki nämä kuuluvat vain ruumiiseen, eivätkä sieluun... Saavutettuaan Itsetiedon hän katselee nautintoa ja kipua, syntymää ja kuolemaa unena”.

– Sri Ramakrishna

RAMANA MAHARSHI VEDALAISENA NÄKIJÄNÄ

Patrick Lebail

Tammikuun 1968 *Mountain Path* sisälsi prof. Abinash Chandra Bosen kirjoituksen otsikolla ”*Vedalaiset Hymnit*”. Se oli ja pysyy äärimmäisen mielenkiintoisena. Tahtoisin tässä painottaa kuinka merkityksellinen se oli hänen kirjoituksenaan esittämään *vedalaisen* sinfonian muutamia sointuja Sri Bhagavanin opetusten säestyksellä.

Vedan tieto ja *vedalaisuuden* polku ei todellakaan ole edellytys ymmärtää, rakastaa ja harjoittaa – jokainen omaa tietään ja omien edellytystensä mukaisesti – näitä opetuksia. Ne ovat luonteeltaan universaaleja ja vetoavat jokaiseen hengelliseen etsijään olipa hänen paikallinen kulttuurinsa mikä hyvänsä. Sri Ramana oli täysin perillä hindulaisen ajattelun vivahteikkuudesta ja otti ne käyttöön, kun hän puhui hinduille (ja ei-hinduille, joilla oli tietoa hindulaisesta *dharmasta*). Hän ei tarvinnut niitä ilmaistessaan syviä, pohjimmaisia totuuksia. Sen seurauksena länsimaisten on melko helppo tallata polkua, jonka hän niin selvästi hahmotteli. Sri Bhagavanin sanat täyttivät sekä älymme että sydämemme syvimät tarpeet. Se on kuitenkin tosiasia, että Sri Bhagavan oli hindu ja hänen oma kokemuksensa, kuten hän sen selitti, oli sen muinaisen hindulaisen kokemuksen löytäminen. Ilman pienintäkään epäilystä nämä löydöt soittavat jokaisen ihmisen kelloja, olipa hän hindu tai ei. Se todistaa silti kuinka palkitsevaa on ymmärtää kuinka muinaisia he ovat ja kuinka paljon heidän syvällisyytensä kantaa ajattoman ilmoituksen leimaa.

Tarkasti ottaen Veda tarkoittaa näitä *vedalaisten* hymnien kokoelmia, jotka prof. Bose kirjoitti. Se selittää syvällistä ja monenkirjavaa *vedalaista* ajattelua, joka syntyy totuuden *vedalaisesta* näkemyksestä. Se oli näkijöiden, *rishien* linjan lahja. Nämä muinaiset ajattelijat ja mystikot ovat tulkinneet arvoitusta, jonka maailma esittää terävä-älyisille mielille. Heidän mukaansa maailman-kaikkeutta ohjaa yleinen harmonia, jota saa alkunsa universaalista laista, joka itse taas juurtuu perimmäiseen totuuteen. Jumalat, loistavat, ovat sen suojelijoita. Nämä samat Jumalat ovat ihmisen ystäviä ja auttajia. Yritys kehittää jumalaisia mahtavuuksia voimassa, ilossa ja oikeudenmukaisuudessa oli kaikille ihmisille oikea polku. Jumalat ja ihmiset vaihtoivat voimaa ja ruokaa rituaalien avulla. Jumalat olivat yhden nimettömän, perimmäisen jumaluuden energisiä puolia, ”Sen Yhden”, jonka *rishit* olivat nähneet, ymmärtäneet ja josta laulaneet.

Kuinka jostakin tuli *rishi*? Juuri kuten joku esimerkiksi syntyy halliten musiikkia, toinen syntyy kyvyllä ”nähdä”; joku on lisäksi sitoutunut suurella omistautumisella vakavaan, askeettiseen harjoitukseen. *Rishi* oli askeetikko ja omasi korkean luku- ja kirjoitustaidon (*vedalainen* kieli on paljon monimutkaisempi kuin klassinen sanskrit ja monet *vedalaiset* runot ovat hienoja). Hän oli ihmisten opettaja ja silta ihmisten ja jumalien välillä. Näin *rishien* joukko oli ihmiskunnan *vedainen* jalokivi, *homo sapiensin* korkeampi laji, täysin omistautunut totuudelle ja ihmisen palvelemiselle.

Tämä laji kehittyi vuosituhansia jatkuneen olemassaolonsa aikana, kun Intian kansa aikuistui primitiivisestä nuoruudestaan. Nämä *vedalaiset* kokoelmat (*samhitat*) ovat pysyvä todistus tämän nuoruudesta, sen mielen selkeydestä ja sen herkkyyden tuoreudesta. Vedan viimeisimmät tekstit ovat *Upanishadit*. Niiden aikaan *vedalaisen* hengen rohkea liike oli hieman hiljennyt. *Vedalainen* ylenpalttisuus oli ohittanut *rishit*. Ne kaivautuivat syvemmälle entisten löytöjensä syvimpiin merkityksiin. Tämän teki mahdolliseksi hindulaisen kulttuurin muuttumattomuus, joka oli usein leimattu

pysähtyneeksi ja tukahtuneeksi. Erittäin hienovaraiset tutkimukset ottavat kuitenkin aikaa; ne muotoutuvat toisiaan seuraavien sukupolvien kuluessa. Ne voivat puhjeta kukkaan vain vakaassa kulttuurissa. Ihmismieli kykenee paremmin miettimään ääretöntä jos tietää että huominen tulee olemaan samanlainen kuin tämä päivä. Samalla tavalla Luonto opettaa meille, että iso puu vaatii paljon aikaa kehittyäkseen täyteen kokoonsa eikä tule saavuttamaan sitä jos sen juuristoa häiritsee tukahduttava maa.

*Upanishadis*et *rishit* mietiskelivät ”Sitä Yhtä”. He tutkivat, tämän yhtenäisen näyn sisällä, ajattoman, muuttumattoman, ei-kaksinaisen todellisuuden paljastamista, todellisuuden, joka olisi koko maailmankaikkeuden, Jumalten ja ihmisten sisin totuus ja kasvualusta. Todellisuus, *Brahman*, oli oma itse, *atman*, jokaiselle olennolle. Tämän todellisuuden selkeä kokemus, että oli oma itse ja kaikki muut, oli vapautus eksistentiaalisesta orjuudesta. Rituaali oli hyvä, mutta ei-olennainen.

Vedalaiset näkijät ovat jo nähneet, että heidän puheensa kuullaan tulevina aikoina; tämä ilmoitettu ennuste on osoittautunut todeksi; *Upanishadien rishit* eivät enää puhuneet *vedalaisille* ihmisille, Intialle, vaan jokaiselle ihmiselle kaikkina aikoina ja kaikissa paikoissa. Jos on olemassa marsilaisia, *Atman ja Brahman* ovat heillä samat kuin maan asukkailla, aivan kuten fysiikan lait ovat yhteiset.

Mahabharatamin varhaisimmat osat ovat muotoutuneet ehkä viimeisen *Upanishadisen* kauden aikana. Teksteissä tavataan usein *Rishejä*. Maineikas tekijä, Vyasa, on yksi sen päähenkilöistä ja itse hyvin korkea-arvoinen *rishi*. Useat kappaleet osoittavat meille, että *rishit* harjoittivat ankaraa itsekuria. He johtivat perinteistä palvontaa siitä lähtien kun Jumalat ottivat heidän paikkansa maailman rakenteessa. Uskonto oli oikean elämän luonnollinen elementti. *Rishit* seurustelivat ihmisten kanssa elävinä esimerkkeinä ja opettajina. Heidän kunniansa oli siinä että he tutkivat Vedaa. He nauttivat täydestä sisäisestä rauhasta. Totuus oli heidän pyhä lupauksensa. Mietiskely oli heidän todellinen luonteensa. *Rishien* tapana oli lievittää jokaisen olennon kärsimyksiä puheilla ja teoilla.

Nyt, tuhansia vuosia myöhemmin tulee Ramana. Eikö hän ole tämän lajin jäsen, myös todiste, ettei se ole hävinnyt ja että ihmiskunta yhä kykenee tuottamaan *rishejä*, suuria tai pieniä, joiden joukosta hän kutoo yhden suurimmista? *Maha-Rishin*, Maharshin, kuten Ganapathi Muni näki sen niin selkeästi vuoden 1907 lopussa.

Jokainen, joka on opiskellut *Upanishadeja* ja mahdollisesti niiden perustaa, Vedoja, myöntää, että Sri Bhagavan opetusten ydin on täsmälleen se, mikä sijaitsee näiden muinaisten opetusten sydämessä. Itsen (*atman*) tiedon ylemmyys; tarvitsee sisäistä kuria (*tapasta*), mutta maallisista tehtävistä luopuminen ei ole tarpeen; vapautumiseen pyrkimiselle omistautumisen; jopa *bhakti... rishit* puhuivat tällaista kieltä ja elivät tämänkaltaista kokemusta. He selittivät sitä hyvin vanhoissa teoksissa, jotka oli kirjoitettu arkaaisella sanskritilla, jota mikään käännös ei voi riittävästi tuoda esiin. He käyttivät samaistuksia ja symboleja, jotka ovat melko vieraita läntiselle kulttuurille ja joita vain hindulaiset oppineet voivat selvittää oikein. Vastakohtana Sri Bhagavanin ääni syntyy 1900-luvulla; hän käyttää Intian jokapäiväistä kieltä; me pystymme ymmärtämään jokaisen kuvan, jonka hän ottaa käyttöön. *Upanishadien* ja Vedan opiskelun arvo pysyy ennallaan. Mutta on kuitenkin paljon helpompaa istua Sri Bhagavanin jalkojen juuressa ja kuunnella hänen sanojaan; aivan samoin kuin me olisimme mielellämme istuneet jonkun muinaisen *rishin* jalkojen juuressa ja kuunnelleet hänen inspiroivaa puhettaan.

Yrittäessämme esittää Sri Bhagavanin ja *rishien* välistä samankaltaisuutta, kohtaamme kiinnostavan ongelman. Kukaan ei tiedä astuiko kukaan *rishi* suoraan tavallisesta miehuudesta *rishiyteen*, juuri kuten Sri Bhagavan teki vuonna 1896, kun hän hyppäsi elämän ja kuoleman yli, oivaltaen väläyksessä, että hän ei ollut eri kuin Korkein. *Mahabharatam* ei näytä tuntevan sellaista saavutusta. Sri Ramanan pyhä äiti oli painunut hänen mieleensä, hedelmöityksestä, korkean viisauden, joka puhkeaa äkillisenä kirkastumana, mystisenä merkinä, kömpelöstä teinistä täysinoppineeksi pyhimykseksi ja viisaaksi. Polvistukaamme sellaisen tapahtuman edessä, kunnioituksesta ja ihme-

tyksestä.

Itsekuri, *tapas*, perinteisessä mielessä, ei ollut Sri Ramanan polku. Hän eli hindulaisen askeetikon yksinkertaista elämää. Me huomaamme, että hän tuntui erityisen onnelliselta, kun hän pysyi hengissä kerjäämällä. Kurinalaisuus, *tapas*, oli hänen näkemyksensä mukaan henkisen omistautumisen sisäinen asenne. Hän opetti, että ylivoimaisesti paras *tapas* on suora perimmäisen ongelman tutkimus, ”Kuka minä olen?” (*Mahabharatassa*, *rishi* neuvoo mietiskelemään 'Kuka minä olen?' mukaisesti). Sri Bhagavan selitti, että ”yksipisteisyys on haluttu *tapas*”. Tämä on sekä loistava ohje että esimerkki *Upanishisesta* prosessista päästä asioiden ytimeen.

Nämä *rishit* olivat hartaita uskovaisia. Sri Ramanan tämä puoli ei tuntunut olevan länsimaisten kesken erityisen tunnettua. Me tiedämme, että Sri Bhagavan oli sydämessään Arunachala Shivan palvoja. Milloin tahansa sattui rakkautta täynnä oleva tapaus tai luettiin *bhaktin* kyllästämiä kohtia, näimme Bhagavanin usein joutuvan tunteiden valtaan.

Monet *vedalaiset* teemat ilmenivät hänen puheissaan. Ne lepäävät hindulaisen herkkyyden ytimessä, joka juontaa juurensa Vedasta. Nähdä ”Yksi monessa” oli suurenmoinen *vedalainen* ilmoitus. Kun Ramana sanoi, ”Palvojat, Jumala ja laulut ovat kaikki Itseä”, tämän huomautuksen sointi on syvää, aitoa *vedalaisuutta*. Sama ajatus, hieman mukailtuna (mutta saman asioiden juureen menemisen *Upanishisen* prosessin avulla), hänen ilmaisemanaan, ”Antaudu elävälle läsnä olevalle 'minälle’”.

Sri Bhagavan ei opiskellut Vedaa eikä käynyt läpi pitkiä itsekurijaksoja vaan hän oli Veda. Hänen puhtaan totuuden luontainen noudattaminen ja hänen näkemyksensä selkeys asetti hänet suurten *rishien* joukkoon, Intian iäti kunnioitettujen joukkoon ja ihmiskunnan ikuisiksi turvaajiksi. Se, mitä Sri Ramana kirjoitti, on *Upanishadia*.

”Valaiskoon hän henkeämme”, rukoilivat *Upanishadit* muinoin. Sri Bhagavanian ajatellen rukoilkaamme taas, ”Valaiskoon hän henkeämme”!

ARUNACHALA RAMANA

Dr. T.M.P. Mahadevan

Hyvin pieni talo suuren Minakshi-tempppelin eteläportilla vastaanotti eräänä päivänä matkustajan. Hänen tarkoituksenaan, hän ajatteli, oli tavata sukulaisiaan, mutta osoittautui, että hän oli tietämättään tullut sanansaattajana Arunachalasta. Sanomat, jotka olivat hänen välitettävinaan, olivat 16-vuotiaalle pojalle. ”Mistä olette tulossa?”, kysyi poika. ”Arunachalasta”, oli vastaus. Ikään kuin unesta heränneenä poika alkoi kysellä, ”Mitä! Arunachalasta! Missä se on?” Hänelle kerrottiin, että Arunachala oli pyhä vuori Tiruvannamalaissa. Näin oli Herra Arunachalan kutsu välitetty hänen ”Pojalleen”. Sana toimi kuin *mantra* nuoren Venkataramanin sielussa. Kun viikot vierivät, näytti ikään kuin hän olisi ulkoapäin katsoen unohtanut sukulaisen vierailun, mutta hiljalleen Arunachalan voima työskenteli hänen sisällään, johtaen hänet kirjaan, joka kuvasi kuudenkymmenenkolmen *sai-vapyhimyksen* elämää. Omistautuminen kumpusi hänen sydämeensä ja, noiden pyhien elämisten syvästi inspiroimana, hänen oli mentävä temppeliin ja seisottava pelonsekaisessa kunnioituksessa ja hengellisyyden kaipuussa pyhien kuvien edessä.

Sitten tuli se kohtalokas päivä, joka toi hänelle syvällisen kokemuksen, joka oli muuttava nuorukaisen täydeksi viisaaksi. Yllättävä, odottamaton kuoleman pelko tarttui häneen ja, kuin muinaisen traditiomme sankari, päätti hän kohdata sen kuten Nachiketas oli sen tehnyt. Ja samalla hetkellä kuoleman pelko katosi. Hänen rohkeutensa palkittiin rajattomalla kokemuksella, jossa elämän ja kuoleman välinen ero katoaa, jättäen jäljelle puhtaan Olemassaolon täysin paljaaksi kaikessa loistossaan.

Tämän kokemuksen jälkeen kuolema ei enää koskaan pelottanut häntä, mutta myös elämä perheen kanssa kotona menetti merkityksensä.

”Oi Arunachala! Kiskomalla minut ulos talostani (egosta), olet saanut minut menemään Sydänkotiin ja pikkuhiljaa Sinä olet näyttänyt minulle Sen itsensä Sinun kotinasi. (Sellainen on Sinun armosi)”. Näin on laulanut suuri viisas, muistelllessaan sen kokemuksen jälkeen mielensä tilaa, ylitystä Arunachalalle hyvin tunnetussa hymnissä nimeltä *Aksharamanamalai*. Niin koulussa kuin kotona huomattiin nuorukaisen muuttuneen ja hänen vanhemman veljensä nuhtelu kannusti nuorta Venkataramania jättämään niin kutsutun elämän mukavuuden kotona. Minne hän oli menossa? Hän muisti Tiruvannamalain, Arunachalan asuinpaikan. Tämä sukulaisen tuoma viesti Arunachalasta täytti lopulta nuoren viisaan tietoisuuden; hän oivalsi, että sukulaisen vierailu oli ollut kutsu hänen Isältään. Viestissä, jonka hän jätti jälkeensä, luki, ”Olen lähtenyt tästä paikasta etsimään Isääni Hänen käskynsä mukaisesti. Tämä on luettava vain hyvään yritykseen ryhtymiseksi. Siksi, älköön kukaan vaikeroiko tämän tapahtuman johdosta. Rahaa ei tule tuhлата tämän etsimiseen”. Selittäessään tätä myöhemmin elämässään, hän lauloi, ”Oi Arunachala! Sinä päivänä kun Sinä sanoit 'tule' ja minä Sinun armostasi menin yhteen Sinun kanssasi Sydämessä (sinä nimenomaisena päivänä) menetin yksilöllisen elämäni. Tämä on Sinun armoasi!”

Ulkoisesti hän tunsu Arunachalan ja itsensä suhteen kuin isän ja pojan suhteeksi, mutta sisäisesti identtisyudeksi (identtisyysuhteeksi). Paljon myöhemmin tämä ilmaistiin edellä mainitussa hymnissä, ”Oi Arunachala! Sinä revit irti niiden itsekkyyden juuret, jotka ajattelevat 'Minä olen toti-

sesti Arunachala!”³⁴

Hänen historiallinen matkansa ja perille saapumisensa merkittävät tapahtumat tunnetaan hyvin. Kohtalo pani alulle hänen *sannyasansa* sillä ilman että hän pyysi päättään ajeltavaksi paljaaksi kuten omistautumisessa oli tapana, joku tarjoutui tekemään sen. Luonto itse auttoi lähettämällä sadekuoron, josta tuli seremoniallinen kylpy.

Niin syventynyt oli nuori viisas ”sydämensä avoimen tilan” autuuteen, että ulkopuoliselle maailmalle hän näytti ikään kuin hiljaiselta ja sisäänvetäytyneeltä. Tosiasiassa ihmiset ajattelivat, että hän suoritti ankaria itsekureja olemalla puhumatta, syömättä, pelkästään meditoiden, jne. Mutta kuten hän huomautti myöhemmin, se ei ollut minkään *sankalpan* tulosta tai katumuksen lupaus. Ei vain ollut mitään halua puhua. Se oli sen kaltaisen nautinnon kokemista, jonka kaltainen on suurimmalle osalle ihmisistä tuntematonta. Hän oli sulautunut yhteen Isänsä kanssa. Jumala oli ottanut hänet haltuunsa ja hänen ruumiillisesta muodostaan tuli äärettömän armon välittäjä.

Kuinka sellainen voisi pysyä tuntemattomana? Mikään määrä hiljaisuutta ja yksinäisyyttä ei voinut estää palvoja tulemasta hänen luokseen siunausta ja ohjausta varten. Useimpia hänen arvokkaita, varhaisia opetuksiaan ei puhuttu vaan kirjoitettiin lapuille vastauksina hänen kiihkeille haki-joilleen hänen varhaisimpina päivinä Tiruvannamalaissa. Kahdelle eri palvojalle, jotka uskalsivat lähestyä nuorta viisasta, annettiin kaksi vastaussarjaa. Yksi oli Gamphiram Seshayya, kiihkeä *Ramabhakta*, joka oli kiinnostunut joogan harjoittamisesta. Hän oli aikuinen mies, joka toimi Tiruvannamalan kunnanvalvojana, kun taas *Guru* oli vain 21-vuotias poikanen. Yksi, jota hän muistutti, oli *Guru Dakshinamurti*, nuori opastaja, jota häntä vanhemmat oppilaat piirittivät. Meidän vuosisammamme jumalainen nuorukainen vastasi silkasta myötätunnosta palvojiensa hartaisiin rukouksiin kirjoittamalla varhaisimmat opetuksensa paperilapuille. Myöhemmin vastaukset koottiin yhteen ja niistä tuli kuuluisa *Vicara Sangraham* (Itsetutkimuksen käsikirja).

Äänettömältä nuorukaiselta vastaanotetun opetuksen perustana oli iättömän, ikuisen *Advaitan* opetus. Rajaton kokemus, johon hän oli sulautunut, oli ei-kaksinainen Itse ja tämän totuuden löytäminen on kaikkien toiveiden täyttymys. Kun mieli samaistuu ei-Itseen (ruumiiseen, aisteihin, ajatuksiin, jne.) syntyy orjuus ohikiitävään monimuotoisuuteen. Mutta kun tämä samaistuminen ymmärretään tutkimuksen ”Kuka minä olen?” avulla virheelliseksi, seuraa vapautuminen. Tämän Itsetutkimuksen viisas opetti suorana polkuna. Perinteisiin harjoituksiin kuten *pranayamaan*, *dhyanaan* ja *jnanaan* suuntautuneille siunatuille oppilaille annettiin loistavat ja selkeät selvitykset harjoitusten oikeasta tarkoituksesta. Oppilaat, jotka vertasivat hänen opetuksiaan pyhiin kirjoituksiin, saattoivat ilokseen huomata, että hänen opetuksensa oli täysin sama ja he saattoivat lukea hänelle tekstikohtia. Silloin hän saattoi joskus mainita totuuden vahvistukseksi sen, jonka hän itse oli havainnut omassa kokemuksessaan.

Sri Sivaprakasam Pillai oli toinen onnekas palvoja. Siihen aikaan hän oli työssä eteläisen Argotin verotoimiston tuloverojen osastolla. Hänellä oli filosofinen koulutus, silti, tämän filosofiamme korkeimman elävän ruumiillistuman hämmennyksiin saattamana, hän esitti täydellä nöyryydellä kysymyksiä hengellisistä asioista tälle nuorukaiselle, jolla ei ollut akateemista oppiarvoja uskolleen.

Tahtomatta vieläkään puhua, nuori Ramana suvaitsi vastata näihin kysymyksiin elehtimällä, ja kun niitä ei ymmärretty, hän saattoi kirjoittaa maahan tai liuskekivelle. Sri Pillai kirjoitti huolellisesti neljätoista kysymystä ja vastausta talteen ja tämä kokoelma on tullut tunnetuksi nimellä *Naan Yaar?* (Kuka minä olen?). Yhdessä 'Itsetutkimuksen' kanssa 'Kuka minä olen?' on vanhin Mestarin opetusten kokoelma, joka on koottu hänen omista sanoistaan. Myös tässä on pääteemana, joka kulkee läpi kysymysten ja vastausten, 'Itsetutkimus'. Tämä on esitetty selkeästi *Naan Yaarissa*. Jatkuvan tutkimuksen tulisi tehdä mieli kykeneväksi pysymään lähteessään, sallimatta sen vaellella pois ja häiriintyä itse luomansa ajatuslabyrintin vuoksi. Kaikki muut harjoitusmenetelmät, kuten hengi-

34 Vertaa: (Joh. 10:30): ”Minä ja Isä olemme yhtä.”

tyksen hallinta ja valittuun Jumalaan keskittynyt mietiskely, tulisi ymmärtää apumenetelminä. Ne ovat todella hyödyllisiä mielen saamiseksi hiljaiseksi ja yksipisteiseksi. Kuitenkin, kun mieli on saavuttanut kyvyn ylläpitää sellaista keskittymistä, Itsetutkimuksesta tulee suhteellisen helppoa. Jatkuvan tutkimuksen avulla ajatukset tuhoutuvat ja Itse oivalletaan. Jäljelle jää ehdoton todellisuus, jossa jopa 'minä'-ajatus on kadonnut. Yhdessä viidestä helmenkaltaisesta säikeestä, jotka on omistettu Arunachalalle ja jotka Bhagavan Ramana on koonnut, on kaunis kuvaus hänen omistautumistaan tälle ainutlaatuiselle pyhälle vuorelle yhdistettynä hänen opetuksiinsa ja kokemukseensa:

Hänestä, joka tutkii mistä ilmestyy 'minä'-ajatus, mielellä, joka on puhdas, sisäänpäin kääntynyt ja oivaltaa oman luontonsa, tulee rauhallinen, Oi Arunachala, Sinussa kuin joesta valtameressä.

Juhlikaamme Bhagavan Sri Ramana Maharshin satavuotissyntymäpäivää keskittymällä tähän loistavaan helmeen liittyäksemme häneen ei-erossaolon kokemuksessa.

* * *

Sri Bhagavanin sanoja

Kaksi kongressin vapaaehtoista kysyi seuraavat kysymykset:

Palvoja: Saatuaani viisautta armonne avulla, haluan opettaa ja levittää tietoa ympäri maailmaa.

Bhagavan: Tunne ensin Itsesi. Jos sen jälkeen maailma on olemassa, voit ajatella opettavasi sitä. Tuntematta itseäsi ensin, kuinka voit auttaa maailmaa? Se on saamaa kuin sokea opastaisi sokeaa.

P: Miksi, enkö voi hankkia Atman tietoa opiskelemalla *vedanta sastroja*, joissa sanotaan 'Minä olen Brahman'?

B: Atman tietoa ei ole *vedanta sastrassa*. Opiskele itseäsi saavuttaaksesi tiedon.

P: Kuinka opiskelen Itseä?

B: Mitään ei ole Itsestä erillään. Pysyminen Itsenä on Itsen opiskelua. Tämän sijasta jos ihminen oppii *sastroja*, silloin hän saa vain seppeleitä, hyviä aterioita, vaurautta, nimeä ja kunniaa, jotka ovat haittana tietoon.

P: Mutta me kärsimme yhä *samsarasta*.

B: Etsi kenellä *samsara on*.

MAHARSHI JA HÄNEN ÄITINSÄ

A.R.Natarajan

Uskontohistorioitsijat, kuten prof. D.S. Sarma, ovat epäroimättä todenneet, että Bhagavan Sri Ramana Maharshi on *jnana margan* suurenmoisin esimerkki Adi Sankaran jälkeen.

Joillakin on sellainen virheellinen kuvitelma, että *jnana*, joka edellyttää täydellistä samaistumattomuutta ruumis-mieli-yhdistelmään, merkitsee tunneherkkyyden puuttumista. Oletetaan, että yksittäiset ihmiset, esineet ja asiat näyttävät *jnaneista* pelkästään todisteilta, täydessä välinpitämättömyydessä heillä ei olisi normaaleja inhimillisiä tunteita omia sukulaisiaan ja muita kohtaan. Todellisuus on kuitenkin täysin päinvastainen ja vain *janit* voivat todella suoda häiriintymättömän rakkauden kaikille, sisältäen myös heidän omat verisukulaisensa.

Minusta näyttää, että paras tapa kuvailla tämän ilmaisun totuutta olisi katsoa lyhyesti suhteita, joita joillakin suurenmoisilla hengellisillä olennoilla oli heidän äiteihinsä ja käsitellä paljon yksityiskohtaisemmin Bhagavan Sri Ramanan suhdetta äitiinsä. Äidin esimerkkiä ei ole otettu vain koska *vedalaiset* kirjoitukset ylistävät äidin suurenmoisuutta Jumalallisuuden ruumiillistumana, vaan myös koska äitilapsisuhde on verraton omalla tavallaan.

On sanottu, että suuri Sankara oli luvannut äidilleen ottaessaan *sannyasan*, että hän palaisi ja olisi hänen vuoteensa vierellä jos tämä ajattelisi häntä kuolemansa aikaan. Hän ei ainoastaan ollut hänen sivullaan kuoleman aikaan vaan suoritti myös lopulliset hautajaismenot vastoin puhdasoppista kieltoa, ettei *sannyasa* saanut suorittaa näitä riittejä.

Sri Ramakrishna Paramahamsan elämässä on monia esimerkkejä siitä kuinka hän oli hellästi pitänyt huolta äidistään, Chandra Devistä. Kun hän meni pyhiinvaellusmatkalle Brindavaan, hän oli niin sen hengellisen ilmapiirin, jolla se paikka oli varustettu, vallassa, että hän tahtoi itse pysyä siellä. Hän jätti paikan hyvin vastentahtoisesti ottaessaan huomioon vanhan äitinsä joka, hänestä tuntui, saattaisi tulla laiminlyödyksi jos hän pysyisi kaukana Brindavassa.

Toinen esimerkki äitinsä hellästä huolenpidosta on myös mainitsemisen arvoinen. Yksi hänen veljistään, Rameswar, kuoli suhteellisen nuorena. Sri Ramakrishna pelkäsi, että tämä uutinen saattaisi murtaa hänen äitinsä sydämen. Siksi, sen sijaan että olisi kertonut uutisen äidilleen, hän meni välittömästi Kalin temppeliin ja rukoili Jumalaista Äitiä antamaan tarvittavan mielen lujouden ja viileyden hänen äidilleen niin että tämä pystyisi kantamaan suuren menetyksen.

Tullessamme Ramana Maharshin elämään me huomaamme erityisen kauniin ja hellän suhteen Ramana Maharshi ja Hänen äitinsä Alagammalin välillä. Näennäisesti huomataan suhteessa kolme eri tasoa, mutta todellisuudessa Sri Bhagavanin äitiään kohtaan tuntema rakkauden pohjavire sekä kunnioitus ja rakkaus, joka äidillä oli häntä kohtaan, ovat ilmiselviä.

Sri Bhagavanin elämäkerrasta huomaamme ensimmäisen tästä suhteesta kirjatun tapahtuman, kun hänen äitinsä meni Tiruvannamalaihin vuonna 1898 saadakseen hänet palaamaan kotiin. Nähdessään Sri Bhagavanin takkutukkaisena ja likaiseen lannevaatteeseen verhoutuneena, hänen äitinsä sydän vuoti verta ja hän yritti kaikin mahdollisin keinoin suostutella häntä takaisin kotiin.

Sri Ramana, joka harjoitti silloin *mounaa*, kirjoitti tamilin kielellä paperiarkille, ”Herra, olen kaikkialla, antaa kaiken toiminnan tulokset aikanaan. Se, mistä on määrätty, että se ei tapahdu, ei tapahdu kaikesta ponnistelusta huolimatta. Siksi paras menettelytapa on omata antautumisen asenne”.

Tietäen, että hänellä ei ollut mahdollisuutta palata, Sri Ramana ajatteli, että ainoa hänelle avoin pakotie oli antaa äidilleen asianmukainen neuvo.

Vuonna 1914, ollessaan palaamassa matkaltaan Venkataramanan pyhäköstä Tirupatista, hän viipyi jonkin aikaa Sri Raman seurassa Virupakshan luolassa Arunachalan vuorella, jossa hän sairastui lavantautiin. Tässä tilanteessa, kun äidin tila muuttui vakavaksi, Sri Bhagavan laati koskettavan runon tamilin kielellä Arunachalalle rukoillen äidilleen parantumista. Kaksi näistä säkeistä ovat alla:

Minun turvani Vuori, joka parantaa
Peräkkäisten syntymien sairaudet!
Oi Herra! On Sinun tehtäväsi
Parantaa äitini kuume.

Oi Jumala, joka lyö itsensä Kuoleman!
Minun sieluni turva! Suo Sinun armosi
Äidilleni ja suojaa hänet
Kuolemalta. Mitä on Kuolema jos tarkasti tutkitaan?

Tämä on ainut tunnettu esimerkki Sri Bhagavanin rukouksesta muuttaa tapahtumien suuntaa. On tarpeetonta sanoa, että Alagammal parantui.

Vuodesta 1916 vuoteen 1922 äiti oli Tiruvannamalaissa ja vietti elämänsä viimeiset vuodet Sri Raman kanssa. Tämä vuodet Sri Bhagavan käytti nopeuttaakseen hänen hengellistä kasvuaan ja tehdäkseen hänen sopivaksi vapautumista varten.

Niin syvää oli äidin rakkaus Sri Bhagavana kohtaan, että hän jopa kieltäytyi menemästä tyttärensä luokse lyhyelle käynnille, kun tytär oli rakentanut talon ja kutsunut hänet astumaan jalallaan sinne. Kerrotaan, että hän sanoi Sri Ramanalle, ”Vaikka heität kuolleen ruumiini näihin takkuihin puskiin, minun täytyy päättää tämä elämäni sinun käsivarsillesi”. Omalta osaltaan Sri Ramana käytti jokaista mahdollisuutta ohjatakseen äitiään hengellisellä polulla. Kuuluu *Appala Pattu (pappadin* laulu) on koottu hänen hengelliseksi kehittämiseksi.

19. päivänä toukokuuta 1922 äiti sairastui vakavasti ja Maharshi, tietäen, että oli hänen äitinsä aika mennä, istui hänen lähellään pitäen oikeata kättään hänen rintansa päällä ja vasenta hänen päänsä päällä. Suunnilleen kahdeksan aikoihin illalla Alagammal saavutti *Mahasamadin*. Kun joku sanoi, että hän on mennyt pois, Sri Ramana korjasi häntä suppealla huomautuksella, ”Ei mennyt pois, imeytyi”. Kun hän myöhemmin selitti mitä tapahtui niiden kymmenen, kahdentoista tunnin aikana, kun hänen kätensä olivat hänen äitinsä rinnan ja pään päällä, Maharshi sanoi:

Kuoleman hetkellä sisäiset taipumukset (*vasanat*) ja alitajunnan menneitten kokemusten muistot johtivat tulevaisuuden mahdollisuuksiin hyvin aktiivisesti. Näkymä toisensa jälkeen vierähti hänen edessään syvässä tietoisuudessa, kun ulkoiset aistit olivat poistuneet. Sielu kulki läpi kokemussarjojen, näin vailla tarvetta jälleensyntyä ja vaikuttaen Korkeimpaan Henkeen liittymiseen. Sielu oli lopulta riisuttu hienonhienoista kuoristaan ennen kuin se saavutti lopullisen Päämääränsä, vapautumisen Korkeimman Rauhan, josta ei ole enää paluuta tietä-

mättömyyteen.

Maharshi on jo kertonut, että *jnanassa* ei ole eroa miehen ja naisen välillä ja että elämänsä aikana vapautuneen naisen ruumista ei tulisi polttaa, sillä se on temppeli. Tämän mukaisesti hänet haudattiin Arunachalan eteläiselle rinteelle ja *lingam*, *Matrubhuteswara*, asennettiin *Samadhiin*. Muutaman kuukauden kuluttua Bhagavan muutti Skandasramamista *Samadhin* lähelle, jonne Sri Ramanasramam on kohonnut vuosien saatossa.

Vuonna 1949 Sri Bhagavanin palvojat rakensivat upean pyhätön äidin *Samadhin* ylle ja nyt Bhagavan Ramana Maharshin ja tämä äidin pyhätöt ovat vierekkäin, korostaen heidän ihanan suhteensa kauneutta.

MUISTONI SRI RAMANA MAHARSHISTA

Swami Chidbhavananda

Oli vuosi 1942, kun muutama meistä uskonnollisuuteen taipuvaisista opiskelijasta otti tehtäväkseen suorittaa pyhiinvaellusmatkan Madrasista Tiruvannamalaihin saadakseen Sri Ramana Maharshin *darshanin*. Ashram oli silloin alkuvaiheissaan. Majesteettinen henkilö istui ylempänä olevalla alustallaan ja oli selvää, että hän oli viisas, jota olimme tulleet katsomaan. Hänen ympärillään lattialla istui lukuisia palvojia, kaikki kiinteästi häntä katsellen ja löysimme paikkamme heidän keskeltään. Vallitsi täydellinen hiljaisuus. Ashramia johtava jumaluus oli tämän hiljaisuuden tuottaja – siitä sen täydellisyys. Tämä oli meille ennennäkemätön kokemus, mutta me suhtauduimme tähän miellyttävään ympäristöön suurella tyytyväisyydellä.

Siellä ei ollut sellaista kuin juuri saapuneen palvojan muodollista esittelyä. Niin kuin muutkin, me istuimme vaiti. Sri Ramana käänsi läpäisevän katseensa aika ajoin meihin. Me tunsimme itsemme korkeasti siunatuiksi hänen suojelemaan katseensa vuoksi. Satunnaisesti hän puhui sanan tai pari, jotka olivat aina olennaisia ja kohdistuivat pääkohtaan. Mutta hänen hiljaisuutensa oli paljon puhuvampi. Satunnainen hymy paljasti hänen autuutensa.

Vierailevat palvojat toivat usein karamellipaketteja tai joitain saman kaltaista ja tarjosivat niitä hänelle. Hän saattoi ottaa itselleen pienen palan paketista ja panna sen eteenpäin ympärilleen kokoontuneelle joukolle. Silloin ja siinä jaettiin koko erä.

Minulla oli syvällisempi henkilökohtainen kohtaaminen Maharshin kanssa vuonna 1928. Olin luopunut maailmasta vuonna 1923 ja liittynyt Ramakrishna Math'iin. Vuonna 1926 etenin *sannyasaksi*. Vuodesta 1926 vuoteen 1940 minä vastasin Sri Ramakrishna Ashramista Ootacamundissa. Tämän jakson aikana, kun matkustin Ootacamundin ja Madrasin väliä, käytin kaikki mahdolliset tilaisuudet mennäkseni Tiruvannamalaihin nähdäkseni Maharshin. En ollut erityisen halukas puhumaan paljoa hänen kanssaan; istuminen hänen läheisyydessään oli paljon tyydyttävämpää. Satunnaisesti hän puhui, mutta hänen hiljaisuutensa oli se, jota hain ja arvostin joka kerta kun menin hänen luokseen. Puhdistunut etsijä korjaa autuaan tyyneyden arvokkaan sadon, joka vallitsee hänen läsnäolossaan.

Maharshi piti hallussaan sohvaa Ashramin keskikokoisen hallin nurkassa. Tätä kulmaa lukuun ottamatta koko halli oli luovutettu vierailevan yleisön käyttöön ja jokainen saattoi mennä halliin milloin tahansa päivällä tai yöllä. Vierailevat palvojat saattoivat hiljaa ujuttautua sisään, istua hetken hiljaa mietiskellen ja poistua sitten huomaamattomasti. Eräänä päivänä antaumuksen polkua seuraava mies tuli sisään ja valitsi paikkansa hyvin läheltä viisasta. Hänen puheensa oli tunteiden värittämää. Hänen puheensa tulvi, ”Olen tehnyt pyhiinvaellusmatkoja ympäri maata. Olen säännöllisesti suorittanut hengellisiä harjoituksiani. Olen viettänyt monia unettomia öitä rukoillen. Tähän päivään saakka en ole saanut mitään armoa Herralta. Olen toivoton”. Hän itki sydäntä särkevästi, mutta Maharshi istui välinpitämättömänä. Lopulta kaikki hänen tukahdutetut tunteensa oli ammennettu tyhjiin ja silloin viisas sanoi vakaalla äänellä, ”Hassu mies. Hän itki – mitä siinä on nyyhkimistä? Sen sijaan että olisi rauhallisena Itsessä, hän vaeltelee jatkuvasti”. Tällä havainnolla oli opastava vaikutus. Hän näki, että hänen ongelmansa oli itse luotu ja hänen elämässään alkoi uusi luku.

Toisessa tilaisuudessa puhelias mies ilmestyi halliin. Hän valitsi istumapaikkansa läheltä viisasta ja esitti kursailematta kysymyksen, ”Bhagavan, mikä on näkemyksenne syntyvyyden säännöstelystä”? Vastausta ei kuulunut, niinpä mies selitti pitkään aiheen tärkeyttä. Saamatta edelleenkään vastausta, hän jatkoi edelleen kunnes ei voinut sanoa enempää ja vaipui sitten hiljaisuuteen. Hallissa vallitsi täysi hiljaisuus. Kesken tämän hiljaisuuden Maharshi kysyi, ”Tunnetko kuoleman säännöstelyä”? Vastausta ei kuulunut.

Eräänä päivänä Maharshille esitettiin, että mitään hengellistä ponnistelua ei voida suorittaa ilman *sadhanaa* tai kuria. Hetken kuluttua hän teki nämä huomautukset:

Mieli on se, joka sitoo ihmisen ja sama mieli on se, joka vapauttaa hänet. Mieli koostuu *sankalpasta* ja *vikalpasta* – halusta ja luonteenlaadusta. Halu ohjaa ja määrää luonteenlaatua. Halua on kahdenlaista – jaloa ja perustaa. Perushalut ovat himo ja ahneus. Jalot halut ohjaavat kohti valaistumista ja vapautumista. Perushalu saastuttaa ja peittää ymmärtämistä. *Sadhana* on helppoa pyrkijälle, joka on varustettu jaloilla haluilla. Rauhallisuus on hengellisen ponnistelun tunnusmerkki. Upota puhdistettu mieli Sydämeen. Silloin tehtävä on suoritettu. Tämä on kaiken hengellisen kurin olennaisin osa.

Erään vierailuni aikana istuin jonkin matkan päässä Maharshista. Hallissa oli useita palvojia ja vallitsi normaali hiljaisuus. Muistin hänen käskynsä, ”Upota puhdas mieli Sydämeen”, ja päätin harjoittaa sitä silloin. Vilkaisin häneen ja myös hän vilkaisi minua. Se, mitä sitten seurasi, oli sanoinkuvaamatonta. Hänen ruumiinsa näytti lasikuorelta, josta autuas kimallus virtasi ulos. Näin kuului yli puoli tuntia. Se oli ainutlaatuinen ja unohtumaton kokemus. Se vahvisti Sri Ramakrishnan lausunnon, hengellinen kokemus voidaan siirtää henkilöltä toiselle tavalla, jossa materiaalisista asioista luovutaan.

*Bharata Varsha*³⁵ on iäti hengellisyyden antaja ihmiskunnalle. Sri Ramana Maharshi on todellakin tämän maan todellinen hengellinen poika, joka spontaanisti ja persoonattomasti suihkutti siunauksen ihmiskunnalle.

35 Intia.

POLKU JA PÄÄMÄÄRÄ

Doris Williamson

Jokainen tapahtuma Bhagavanin elämässä oli merkityksenkäs. Hän opetuksensa, yksinkertainen ja suora, ei edellytä temppeliä tai seremonioita. Silti joidenkin ihmetykseksi Bhagavan valvoi henkilökohtaisesti kauniin pienen Matrubhuteswaran temppelin rakentamista. Pinnallisesti se tuntui olevan vasten hänen puhdasta *advistista* opetustaan.

Kaikki tiet johtavat Jumalaan. Bhagavanin opetus on äänetöntä, mutta hän ei kiellä polkua. Nämä Intian ihmeelliset jumalat ja jumalattaret symboloivat ja ruumiillistavat niitä ominaisuuksia, joita me tavoittelemme, ominaisuuksia, joita tarvitsemme omaan mietiskelyymme ja heräämiseemme; ne antavat jokaiselle *Ishta Devatan*. Jumaluudet täyttävät ihmisen puutteen – kunnes sielu lopulta pyrkii Dakshinamurthiin, määrätietoiseen antautumiseen Sivalle, jonka elävä ilmestys oli Ravana. Sitten hän rauhassa ja täydessä hiljaisuudessa tietää, että kaikki on Brahmania.

On olemassa yhtä monta polkua kuin on ihmisiäkin. Jokainen olento on osa Brahmania, niinpä jokainen polku on pohjimmiltaan yksilöllinen, kuitenkin on olemassa vain yksi polku, yksi Jumala. Heille, joilla on korvat kuulla, Bhagavan opettaa ei-polkua, joka luontaisesti sisältää itsessään kaikki polut. Bhagavan toi tutkijan johdonmukaisesti takaisin elävään keskukseen kysymällä, ”Kenellä on tämä ajatus, kuka esittää tämän kysymyksen?”

Joillekin meistä toinen mysteeri on Vuoren kutsu ja sen pyörimisen voima – ihminen kiertyy kohti keskusta lopulliseen imeytymiseen saakka. Mitä maagista siinä on, että Bhagavanin kaikkialle levittäytyvä armo on kanssamme aina ja kaikkialla, etsii käsiinsä jokaisen olennon ja on kuitenkin paljon voimakkaammin läsnä Arunachalassa kuin muualla? Mikä mysteeri veti Bhagavanin pyhälle Arunachalalle, mysteeri, joka niin voimallisesti säteilee rauhaa ja hiljaisuutta lähellään? Pyhän Vuoren mystinen hiljaisuus on se, joka hiljentää mielen, joka ei missään muualla voi olla niin äänetön. Bhagavan vedettiin vastustamattomasti tähän fyysiseen keskukseen hyvästä syystä. Koska miehen mieli muuttui vähemmän hienoksi, tulipatsas, joka oli liian kirkas maallisille silmille, ilmeni pelkkänä maana, kuten tekee ihmisen ruumis. Vuonna 1879 tuli ulkoisti itsensä jälleen kerran Siva-Arunachalan muodossa, houkutellakseen luokseen palvojansa kuin magneetti, ladatakseen ajattoman Vuoren. Hän Itse, joka antaa voimaa, hän lataa Vuoren, joka on hänen symbolinsa, pyhä Vuori, joka on tosi Itsemme.

Maailmassa on epäilemättä hengellisiä keskuksia, joista kaikkein voimakkain on Arunachala. Bhagavan tuli lataamaan voiman ja paljastamaan niiden silmät, jotka kykenivät näkemään. Kolme vuosikymmentä hänen poismenonsa jälkeen Bhagavanin läsnäolo on yhtä voimakas kuin aina. Todellisuus, puhdas valo, maallisille silmille näkymätön, näkyy jumalille valopylväänä ja lopulta ihmiselle pyhänä punaisena Vuorena, oli vilaus ihmisestä ja tunnettiin Ramanana.

Hänen opetuksensa kääntää minut kohti sisäistä *guru*a. Vain oivaltanut Olento voi olla todellinen *guru* – oppitunti noille vähemmän viisaille, jotka pyrkivät tai ottavat vapauden opettaa tai saarnata. Ulkoistetulla mielellä on vaikea kysyä ”Kuka minä olen?” Bhagavan kysyi tämän taas voimakkaan tietoisuuden tilassa, 'minän' havainnoidessa kuollutta esittävää ruumista. Se ei ole mielen

esittämä kysymys vaan todistajan, Ashramin atmosfääri auttaa minua olemaan se todistaja. Kuitenkin ”Minä olen täällä”, sanoi Bhagavan ja että täällä on maailmankaikkeus, ei ajan ja paikan rajoittama. Jopa Bhagavanista lukeminen tuo meidät kosketuksiin hänen todellisuutensa kanssa ja rakkaus pulppuaa sydämeen hänen kuvansa näkemisen johdosta.

Täysin elossa, vailla kiintymystä, kuinka hyvin hän osoittaa, että tämä on kiinnostava ja kaunis maailma, kun me näemme hänen arvostavan unta valaistuneesta tilastaan, epätodellista ja todellista yhtenä täydellisenä kokonaisuutena. Kaikki on *Brahmania*. Inspiroiduin hänen herkästä tarkkailustaan, hänen kiinnostuksestaan yksityiskohtiin. Koska hän hyväksyy henkilön juuri sellaisena kuin hän on, hän näkee vain jumaluuden ja näin paljastaa sen jumaluuden.

Siunattuja ovat Bhagavan Ramanan palvojat. Hän on meidän polkumme, joka on päämäärä. Hänen armonsa kautta me elämme maailmassa täytydessä, tietäen että olemme iäti hänen lootusjaljojensa juuressa ja että eräänä päivänä meidän verhomme katoaa ja me imeydymme Arunachalaan.

* * *

Bhagavan Ramana Maharshin Pysyvä Armo

B. Anjaneyulu

Oli vuosi 1948, kun menin Tiruvannamalaihin yhdessä äitini ja muiden sukulaisteni kanssa, sillä äitini veljenpoika, Sri Lakshmana Yogeerwara of Gudur, asui Ramanasramamissa mietiskellen siellä. Eräänä aamuna saapumisemme jälkeen me menimme Sri Bhagavanin halliin saadaksemme hänen pyhän *darshanansa*. Hallissa on suuri joukko palvojia. Oli noin klo 8.00 aamulla, kun Bhagavan saapui halliin lumoavan jumalainen hymy kasvoillaan. Jokainen hallissa nousi kunnioituksesta seisomaan ja siellä vallitsi täydellinen hiljaisuus.

Suuri ilo valtasi minut nähdessäni niin monta harrasta sielua ja olin jännittynyt nähdessäni Bhagavanin jumalallisen persoonallisuuden. Koskaan aiemmin en ollut kokenut sellaista syvällistä autuutta. Jotkin oudot voiman aallot pyyhkäisivät lävitseni ja katosin sanoinkuvaamattomaan ekstaasiin. Mieleni oli vapaana kaikista ajatuksista. Bhagavan yksin täytti olemukseni. En silloin tiennyt mitä se oli, koska olin vain 14-vuotias. Tämä oli ensimmäinen ja viimeinen Sri Bhagavanin *darshanani* ja ainut kerta, kun minulla oli sellainen harvinainen hengellinen kokemus. Hänen ääretön ja kaiken täyttävä armonsa on ollut kanssani elämäni kaikissa vaihteluissa.

UUDEN AIKAKAUDEN SANANSAATTAJA

Dr. Robert Fuchsberger

Olemme uuden aikakauden kynnyksellä. Vanhat arvot ovat menettäneet merkityksensä ja uudet tulevat pikkuhiljaa näkyviin näiden apokalyptisten aikojen utuiseen atmosfääriin. Koska me todistamme tätä valtavaa materiaalista, mentaalista ja hengellistä muutosta ja samanaikaista kärsimystä, jota koko ihmiskunta läpikäy, on paikallaan pysähtyä ja miettiä mitä hengellisiä aarteita olemme perineet menneisyydestä ja mitä uusia paljastuksia voimme odottaa tulevaisuudessa.

Kaikkein ilmeisimmät menneisyydestä tulevat hengelliset virtaukset ovat uskonto, joka muodossa tai toisessa on yhtä vanhaa kuin ihmiskunta. Uskonnon alueella kaikkien primitiivisimmästä muodosta kaikkein ylevimpään, voimme huomata luonnonvoimien kunnioituksen, jumalten ja jumalattarien palvonnan ja yhden Jumalan palvonnan. Me havaitsemme myös lähes kaikissa näissä tilanteissa salaisen ajatuksen yhdestä Pääjumalasta, Yhdestä ilman toista.

Tässä uskonto kohtaa ja sulautuu filosofiaan. Filosofia oli alun perin läheisessä yhteydessä uskontoon; vasta useiden vuosisatojen kuluttua se erotti itsensä uskonnosta ja kulkee omaa tietään. Filosofian historia osoittaa *Upanishadisen* korkean tiedon ja Uusplatonistisen ajattelun vaihtamisesta ihmisälyn voimaan ratkaista maailmankaikkeuden arvoitukset. Kantin ajoista lähtien järjkeily on istunut korkeimmalla pallilla filosofian kuningaskunnassa.

Nuorin hengellinen oppisuunta, psykologia, kansantajuisti viime vuosisadalla Freudin ja Jungin toimesta ihmisen psyyken tiedostamatonta osaa. Jung, jäljittäessään psyykeä sen arkkityypisiin juuriin, vertaa sopivasti ihmisen tietoisuutta pieneen saarekkeeseen suuressa tiedostamattomuuden valtameressä.

Kun me katselemme näiden oppisuuntien tarjoamia apuja modernille ihmiselle, havaitsemme todella synkän kuvan. Uskonto on vähenemässä ympäri maailmaa. Moderni ihminen, etsiessään tieteellisiä todisteita, on menettänyt uskonsa jumalallisiin voimiin sekä uskontoon, jossa mystisyys hupenee tai on täysin kuivunut ja muuttunut pelkäksi uskon ammatiksi, moraaliseksi opetuksiksi ja epäjumalanpalvonnaksi. Filosofialla on jopa vähemmän tarjottavaa. Sen modernissa muodossa, tieteenä, se ei sen paremmin tulkitse maailmankaikkeutta käsitteiden agropaattisella esityksellä kuin tunnusta avoimesti sitä, ettei tiede pysty selittämään olemassaolon peruskysymyksiä.

Tämä oli 1900-luvun hengellinen ilmapiiri, johon Bhagavan Sri Ramana Maharshi, Arunachalan Viisas, tuli täyttämään tehtävänsä maapallollamme. Hänen sanomansa, osin välitettynä ihmiskunnalle muutamilla kirjasilla, osin salaisesti, syvälliset vastaukset vierailijoiden kysymyksiin saavuttivat pian maailman kaikki kulmat. Mutta kaikkein tärkein osa hänen sanomaansa välittyi hiljaisuuden avulla, hengellisen voiman siirtymisen avulla ja tämä mahtava hiljaisuus on se, jolla yhä on suurin vaikutus koko maailmaan.

Bhagavan Sri Ramana Maharshin ruumiillisen elämän aikana joukoittain ihmisiä vieraili Tiruvannamalaisissa saadakseen hänen *darshanansa*. Osaa näistä vierailijoista houkutti hänen erikoinen persoonallisuutensa – joka oli ilmeistä kaikille – mutta he poistuivat ilman että hän olisi tehnyt heihin syvää vaikutusta vaikka he tunnustivatkin hänen suurenmoisuutensa. Toiset liikuttuivat paljon

syvemmin ja heistä tuli siinä ja silloin palvojia ja todellisia *bhaktoja*. Heille Maharshista tuli heidän turvansa paratiisi ja lopuksi elämäänsä he liittivät egonsa hänen jumaluuteensa. Pienenpieni vähemmistö vierailijoita tunnusti hänen jumalallisuutensa, mutta ymmärsi samalla myös hänen opetuksensa ja alkoi harrastaa Itsetutkimusta hänen neuvonsa mukaan.

Näin me huomaamme, että eri ihmiset, egon vaivaamine mielineen, näkivät Sri Bhagavanin eri tavoin. Se on luonnollista, koska Jumalainen, ollen aina suhteellisuuden tuolla puolen, omaksuu kuin väritön timantti monet puolet ihailijan silmän kyvyllä. Niinpä kuolevaiset näkevät Maharshin suurena persoonallisuutena, *rishinä, jivanmuktana, sadguruna, sthitaprajnana, avatarana*, jne.

Minä näen Sri Bhagavanin uuden aikakauden enteenä, pian saapuvien aikojen ilmoittajana. Tässä roolissa näen Sri Bhagavanin seisovan tulevan vuosituhannen kynnyksellä uuden hengellisen nousuveden profeettana. Seisomalla tällä kynnyksellä ja keskittymällä *Upanishadien* viisauteen, hän esittelee jälkipolville ikivanhan viisauden uudessa muodossa, joka on hyvin sovitettu nykyajan ihmisille.

Ja mikä on tämä sanoma? Se on Olemassaolon yhteyden opettamista, tämän Olemassaolon saavutettavuutta oman Itsen kautta ja käytännöllistä polkua sen oivaltamiseksi; *Atma Vicharaa*, tämän Itsen etsimistä. Tässä on koko Maharshin opetus pähkinänkuoressa. Se näyttää tosi helpolta ja on todellakin tänään liian helppo enemmistölle ihmiskunnan teoretisoivista älyköistä. Kuinka moni henkilö nykyään kykenee ymmärtämään opetusta, joka ei ole uskontoa eikä filosofiaa eikä edes psykologiaa, opetusta, joka ei tarvitse uskoa eikä apurahaa eikä psykologista oppia? Vielä tänäänkin heitä, jotka todella ymmärtävät Sri Bhagavanin opetuksen, joka on kaukana kaikkien oppien tuolla puolen ja harjoittavat sitä sen mukaisesti, on hyvin harvassa.

Mutta varmasti tulevaisuus tuottaa ihmisrodun, joka kykenee ymmärtämään ja käsittämään hänen sanomansa täydellisyydessään ja seuraamaan hänen osoittamaansa polkua. Sri Maharshin tehtävä ei varmasti pääty hänen ruumiillisen muotonsa kuolemaan vaan todellisuudessa se vasta alkoi. Hän itse sanoi, ”Te ajattelette, että minä kuolen, mutta tulen olemaan paljon elävämpi kuin koskaan”. Tämä lupaus vahvistettiin hänen *Mahasamadhinsa* hetkellä, kun kirkas tähti ilmestyi taivaalle ja ylitti öisen taivaankannen, valmistellen uutta hengellistä aikakautta.

KAVYAKANTHA: OPPIMISEN JA TAPAKSEN KOLOSSI

K. Natesan

Sri Kavyakantha Ganapati Muni (1878-1936), joka oli ainutlaatuinen olemalla yhtä aikaa oppinut, runoilija, patriootti, poliittinen ajattelija ja *tapasvi*, oli yksi aikansa kaikkein arvostetuimpia hahmoja. Useat sanskritin oppimisen haarat – Vedat, *Upanishadit*, *itihasiat*, *puranat*, *mantra sastaran*, *alankaran*, *ayurvedan*, filosofian, kieliopin, runouden ja astrologian – hän hallitsi elämässään melko pian. Hän pystyi puhumaan sujuvasti sanskritia ja kokoamaan runon ex tempore. *Panditien* kokoukseen, joka pidettiin vuonna 1900 Nadiassa, teki suuren vaikutuksen hänen runollinen voimansa ja erityisesti hänen taitonsa käyttää erikoisella kirjallisella tyyllillä toisen runoilijan aloittamaa säettä, niin että he antoivat hänelle nimen *Kavyakantha* (hän, jonka nielusta runous valuu spontaanisti).

Sanskritin runoilija jo kahdentoista ikäisenä, Kavyakantha oli myös syvästi vaikuttunut uskonnollisen kirjallisuuden lähteestä ja suuntautunut tiukkaan hengelliseen elämään jo 18-vuotiaana. Naimisiinmenonsa jälkeen hän suoritti vakavaa hengellistä harjoitusta vierailen tässä tarkoituksessa useissa pyhissä keskuksissa. Hänellä oli luja usko *mantra japaan* ja sen voimaan ratkaista kaikki ongelmat, mukaan lukien Intian itsenäistyminen. *Siva Panchakshari* oli hänen suosikkimantransa ja hän toisti sitä lukemattomia kertoja. Vuonna 1903 hän tuli Arunachalaan suorittamaan *tapasta*. Hän vieraili Sri Ramana Maharshin, joka silloin tunnettiin Brahmana Swamina, luona vuorella kahdesti ennen kuin otti vastaan opettajan työn Velloressa vuonna 1904. Organisointikyvyllään hän kokosi ryhmän opiskelijoita, joiden *mantra japa* loi riittävästi energiaa parantaa kansakunnan sairauksia ja edistää sen hyvinvointia. Tosiasiassa hänen vahva vakaumuksensa oli, kuten Swami Vivekanandalla, että kansallinen hyvinvointi tulisi asettaa henkilökohtaisen vapautumisen yläpuolelle. Pian hän luopui opettajan työstään Velloressa ja palasi Arunachalaan vuonna 1907. Vaikka oli älyllinen ja hengellinen jättiläinen, jolla oli ansioissaan mahtavia saavutuksia ja samoin kuin suuri joukko seuraajia, Kavyakantha tunsu yhä, että hänen elämänsä tarkoitus ei ollut täyttynyt. Hän muisti Brahmana Swamin, jonka oli aiemmin tavannut ja palasi taas hänen luokseen. Tämän tulisi antaa hänelle sisäinen rauha, joka häneltä yhä tuntui puuttuvan. Tällä tapaamisella oli syvä merkitys ei ainoastaan Kavyakanthalle vaan koko maailmalle, jotka saattoivat oppia sellaiselta ylevältä auktoriteetilta *swamin* todellisesta painoarvosta.

Kavyakantha tuli Virupakshan luolalle, jossa Brahmana Swami oleili ja heittäytyen hänen eteensä sanoi vapisevalla äänellä, ”Olen lukenut kaiken mitä tulee lukea. Jopa *Vedanta Sastrat* olen täysin ymmärtänyt. Olen harjoittanut *japaa* sydämessäni. Silti en ole tähän päivään mennessä ymmärtänyt mitä *tapas* on. Sen vuoksi olen etsinyt turvaa teidän jaloistanne. Pyydän, valaiskaa minulle *tapaksen* luonnetta”. Viidentoista minuutin ajan Sri Ramana katseli ääneti Kavyakanthaa. Sitten hän puhui:

Jos pitää silmällä mistä tämä 'minä'-käsite ilmestyy, mieli tulee imeytymään siihen. Se on *tapasta*. Jos toistetaan *mantraa* ja huomio kohdistetaan lähteeseen, joka *mantraäänien* tuottaa, mieli tulee imeytymään siihen. Se on *tapasta*.

Oppinut täyttyi ilosta ja ilmoitti, että *upadesa* oli alkuperäinen ja että Brahmana Swami oli

Maharshi ja häntä tulisi niin kutsua sen jälkeen. Hän antoi koko nimen Bhagavan Sri Ramana Maharshi Brahmana Swamille, jonka alkuperäinen nimi oli ollut Venkataraman (nimetty Tirupatin Herran mukaan). Kavyakantha oli nyt Sri Ramanan läheisin oppilas. Myös hänen oppilaansa tulivat Maharshin luo. He esittivät ja saivat selvityksen moniin epävarmoihin kohtiin. Hänen *Sri Ramana Gita*-nimisessä tallennuksessaan nämä kysymykset ja vastaukset (vuosien 1913 ja 1917 väliltä) on jaettu kahdeksaantoista kappaleeseen kuten *Bhagavad Gita* ja se on suuri inspiraation lähde. Hänen *Ramana Chatvarimsatinsa* on oppilaiden hyvin tuntema laulu ja sitä toistetaan päivittäin Bhagavanin pyhätössä. Kierreltyään lukuisissa paikoissa, hän asettui lopulta asumaan kylään lähelle Kharagpuria ja kuoli vuonna 1936. Hänen tapahtumarikas elämänsä kului kirjoittaen, tutkien, *tapasissa* ja oppilaitaan ohjaamalla.

Kavyakanthan lukumäärältään yli sataan nousevat teokset jakautuvat lukuisiin kategorioihin. Niissä on lauluja, *sutria* (aforismeja), selityksiä, Rig Vedan tutkimuksia, perustuslain malli Intialle, jopa kaunokirjallisuutta. *Uma Sahasram* laulaa tuhannessa säkeessä Jumalaisen Äidin ylistystä. Pari sataa säettä loppupäästä luotiin Sri Ramanan välittömässä läheisyydessä äärettömän lyhyessä ajassa, kun Kavyakanthalla oli neljä kiireistä miestä kirjoittamassa hänen saneluaan. *Indrani Saptasali*, *Chanti Trisati* ja *Gita Mala* ovat muut tärkeät teokset, joista viimeinen on ylistys jumalille Indra ja Agni. Hänen *sutristaan* erinomaisin on *Dasa Maha Vidya*, joka sovittaa yhteen *vedalaisia* ja *tantrisia* koulukuntia kymmenen kosmisen voiman asiassa. *Sahasranama* pujottaa yhteen Rid Vedasta poimitut Indran tuhat nimeä. Hänen rigvedalaiset selityksensä ovat tuoneet lukijoiden saataville vaikeaselkoisen asian tarvitseman selvennöksen. Hänen tutkimustyönsä *Mahabharatasta* käsittelee sen vedalaisen perustan kysymystä. *Satdarsanam* sanskritinkielisenä Sri Ramanan *Ulladu Narpadusta* ja selitykset hänen *Upadesa Saramistaan* ovat hyvin suosittuja Sri Ramanan oppilaiden joukossa.

Aivan kuin todistuksena hänen palavasta isänmaallisuudestaan seuraava on kopioitu hänen *Indrani Saptasatistaa*:

Oi Äiti! Olen turvautunut teidän jalkoihinne niin että maa voi menestyä, tämä maa kauan lyöty, särjetty ja itkevä.

Hukkukoon vihollisten dharma. Menestykööt maamme ystävät. Tämä ilahduttaisi sydäntäni. Oi Jumalainen Äiti! Haen turvaa jaloistanne.

Oi rakastettu Intia! Vainukoira mahtavien miestemme kannoilla. Me jopa pelkäämme antaa ulospääsyä suruillemme. He kumartavat Teiltä armoa. Turvautuvat teidän jalkoihinne.

* * *

Maaginen Ramana

(Kolme säkeistöä Muruganarin 'Suttaruttalista' prof. K. Swaminathanin kääntämänä)

Tietoisuus, jossa kirkkaasti loistaa
 Nämä monet henkilöiden, paikkojen, ajan muodot,
 Kaikki näennäisesti erilliset vaikka todella Yhdessä:
 Tähän samaan Tietoisuuteen hän muuntaa
 Tämän minun 'minäni'. Nyt, mitään ei tiedetä,
 Menneisyyteni tekemättä, olemassaoloni hänen,
 Minä pysyn, rauhallinen Autuus,

Koskettamatta minkään järkytyksen.
 Herra Siva-Venkatesa hän joka,
 Kuninkaiden kuningas, tuli valloittaen
 Ja teki minusta yksin hänen.

Mikä on tämä 'minä' joka ilmestyy sisältä?
 Vain ajatus joka, kuin kupla, leijailee
 Ylös Tietoisuuden levottomalle pinnalle.
 Unessa meri on hiljaa, ei kuplia ilmesty:
 Silloin myös sinä olet.
 Sinä et ole 'minä' joka ilmestyy ja sitten laskee,
 Sinä olet pohja-Tietoisuus Kaikissa,
 Ikuinen, luomaton Olemassaolon Valo.

Mikään muoto tai toiminta ei ole hänelle hänen omansa,
 Silti muoto ja toiminta kaikille olennoille annetaan:
 Tieto ja tietämättömyys, molemmat hänelle tuntemattomia,
 Jokainen ihmismieli hänestä yksin ilmestyy.
 Hän toi minut olemassaoloon ainoastaan ajattelemaan
 Häntä 'sinuna', minua ja minun 'sinuna'³⁶;
 Ja hän on jättänyt minut sanattomaksi, teottomaksi, alttiiksi,
 Avuttomaksi kuoleman partaalla.
 Vain suuri onni säilyy.

36 as 'yours' (*sinun ominasi*)

PRADAKSHINA

Charles Reeder

Katselin Coloradon vuorilla männyn neulastupsua. Elokuun auringossa ne loistivat oksassa kirkkaina ja puhtaina. Onko siitä tosiaan yksitoista vuotta kun ensi kerran tulimme Arunachalaan, Bhagavanin luo? Aika on kääntynyt kuin nuo tupsut auringossa emmekä voi enää löytää pistettä josta aloitimme. Ja tämä itsessään on onnea, loputonta pienten kivien kääntämistä hänen armonsä vilkkaassa virrassa.

On ihmeellistä, että Bhagavanin tutkimisen polku ei ole jotakin, joka antaa itsestään ehdottoman kuvauksen tai kartantekemisen, sillä se on itsen herättämistä jokaisessa meistä. Jos me suuntaamme kohti tietä tai Itseä objektina, me olemme olevinamme muukalaisia omassa kodissamme. Bhagavan yksin on se, joka tekee sen meille selväksi – me näemme sen niin selvästi hänen hymyssään – sillä kuka muu hän on kuin oma Itsemme? Ja se on hän, joka kertoo oppilailleen, että minne hyvänsä he menevät maailmassa tai sen yli, he jatkavat kiertämistään hänen ympärillään ja hänessä, joka on Arunachala.

Eikä siinä kaikki, sillä aika ja paikka itse tekevät ikuisesti tätä *pradakshinaa* lähteensä ympäri. Niinpä emme voi puhua jollain tavallisella tavalla Bhagavanin satavuotisjuhlasta, sillä hän ei ollut hän, joka vain ajoittain ilmestyy ja katoaa. Satavuotisjuhla itsessään tekee *pradakshinaa* hänen ympärillä; sininen taivas tekee sitä aivan samoin. Hän istuu mitä syvimmissä imeytymisessä sen keskellä, siunaten niitä jotka liikkuvat. *Pradakshina* itse on pelkkää hänen sisään- ja uloshengitystään, ilmentäen alkuperäistä olemisen mallia kaikille, jotka voivat sitä vastaanottaa.

Bhagavanin syntymästä ja kuolemasta puhuminen on tehdä *pradakshinaa* pienelle käsitykselle siitä kuka hän on, mutta tämä myös ratkeaa hänessä, sillä hän on kaikkein pienin olento samoin kuin suurenmoinen, joka ilmenee kaikkien maailman järjestelmien olemassaolona. Huolimatta siitä minkä polun valitsemme, me lopulta palvomme kaikkein pohjimmaista tunnetta, sitä alkupe-
räistä olemusta, joka asustaa jokaisen meidän sisällä. Se oli ja on Bhagavanin lahja maailmalle ilmentää tätä olemusta niin erehtymättömästi ja niin rakastettavasti. Tässä hänen satavuotisjuhlissaan ihmisolennot, eläimet ja vuoret, asukkaat kuudella alueella, tietoisesti tai tiedostamattaan liittyvät kaikki tämän äärettömän suurenmoisen olennon *pradakshinaan*.

* * *

Kuvainpalvonta

C.L. Narasimba Rao

Pehmeästi, pääsi levätessä vasemman kämmenesi päällä,
 Sinä katselet minua silmänurkistasi.
 Tunnen tunteen ryömivän kiireestä kantapäähän.
 Sinun hymysi, valkoiset hampaat kilpailevat valkean parran kanssa,
 Kasvot valaistut vilkaisulla ja hymyllä.
 Oletko vihainen minulle, kun asustelen näin ulkoisen muotosi luona?
 Mitä muuta voin tehdä kuin tuijottaa sitä
 Ikään kuin se olisit sinä?
 Ajatteletko sinä, että minun ruumiini on 'minä'?
 Kuinka voin nähdä valon
 Joka on kasvojesi loisteen takana?
 Kuinka voin nähdä Jumalan idolissa³⁷?
 Samalla kun itse olen idoli.
 Idoli voi palvoa vain idolia.
 Mutta jumala siinä idolissa kuohuttaa henkiin
 Jumalaa tässä.
Se sat nielaisee tämän ahamin.
Niinpä Sohamissa, minä Siinä
 Katoaa ja lakkaa olemasta.
 Silti Minä olen, Minä olen, sillä Minä

Olen nyt Sinä ja Sinä olet Se.

KUNNIANOSOITUS BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHILLE

Jack Dawson

Kunnioittavat tervehdykset Bhagavan Sri Ramanalle, iäti elävälle, iäti läsnä olevalle viisaalle, joka on sytyttävä tuli ympäri maailmaa!

On kulunut useita vuosia siitä, kun olin Sri Ramanasmamissa. Nyt alkoi todellinen työ, kun ymmärrys, joka oli siellä tarttunut, sopeutui hiljalleen elämiseen lännessä, kaikkine monimutkaisuuksineen. Työläät vuorikiipeilyvuodet, jaloin täällä, käsin siellä, monien metrien ylämäkiä ja usein pettymyksen tuottavia alamäkiä ja sitten nousu kohti huippua alkoi uudestaan. Henkeäsalpavina aikoina, yleisnäkymät esittelivät itseään, mutta nousu itsessään säilytti äärimmäisen, epätoivoisen merkityksensä.

Kun aika kului, jokin jatkoi puhumistaan, ikään kuin myötätuntoisella äänellä huipulta kaukaa yläpuolelta, ”Miksi kaikki tämä pinnistys? Kuka on se, joka kiipeää ylös tätä vuotta?” Aluksi annoin piupaut näille sanoille, jotka, samalla kun lohduttivat, olivat kuitenkin ymmärrykseni yläpuolella käytettäväksi mihinkään käytännölliseen. Jatkoin kiipeämistä, kamppailen kovemmin kuin koskaan, toivoen saavuttavani korkeimman huipun, toivoen myös mahdollisuutta poimia toisen sanan tältä hiljaiselta ääneltä, virkistävän kulauksen viileää vuoristovettä. Joskus syyllisyyden ja toivottomuuden tunteet ja vastaavat saattoivat lähes nielaista olemukseni, sammuttaa suurimman osan jäljelle jääneistä voimista kiivetä enempää. Ääni saattoi sanoa taas, ”Seis, rentoudu, pidä tauko. Ole tämän nousun todistajana”. Pikkuhiljaa sanat alkoivat olla järkeviä, jos eivät mistään muusta syystä niin siitä, että olin silloin loppuun kulunut. Kiipeäminen jatkui vaikka nyt jotenkin eri lailla. Yritykset paransivat hieman tilannetta. Sitten yllätyksekseni jalka- ja käsitarttumakohdat tulivat esiin kun niitä tarvittiin; alamäkeen liukumisia tapahtui, mutta takaisin paluu tapahtui lähes välittömästi, jättäen tuskin naarmuakkaan. Vuoren kauneus alkoi myös paljastaa itseään hohtavine kallioineen, lumoavine järvineen ja kukkivine niittyineen. ”Kuka sinä olet? Tule nyt sopivaksi Itselle, joka sinä olet ja tulet olemaan ikuisesti – se on juuri tässä ja nyt! Autuus saavutetaan vain Itsetutkimuksen kautta”. Täysin uudenlainen helpotus tuli ylleni. Itsetutkimuksen mahtavan jumalaisen asean heiluttaja, Ramana Maharshi, oli ottanut aseman – mahtavan, lempeän ja täysin järkevän aseman – egoa vastaan.

Ei yksin *sadhana* alkanut parantua vaan myös suhteet. Siinä missä aiemmin oli ollut kalvava tarve olla muiden mieleen, pelkkä tutkimuksen soveltaminen korvasi nämä ajatukset luonnollisella itsearvostuksella, tiedolla, että tämä todella on oikein ja että paras toimi, mihin ryhtyä nyt, oli tunnustaa hiljaa muut Itsenä ehdottomasti arvostuksen arvoisiksi. Sellaiset huolettavat ajatukset kuin, 'Kuinka toimin *sadhanassani*'? katosivat myös välittömästi. Vastaus tuli kysymyksen muodossa – 'Kuka minä olen?'

Mistä tuli tämä vuoren kaltainen viisas, Itsetiedon voimallisen lääkkeen hyväntahtoinen antaja, jota me hellästi kutsumme Bhagavaniksi? Se, että me saatoimme saada sellaisen Mestarin tällaisina aikoina, joka kykenee ohjaamaan miljoonia rauhaan, on lähes uskomatonta.

Loputtomat kiitokset Bhagavanille, armon suihkulähteelle!

SADHANA BHAGAVAN RAMANAN KANSSA

Ursulla Muller

Joulukuun 21. ja 22. päivän välisenä yönä Herra Itse puhui minulle:

Sinun sisimmässäsi minä täytän sanani;

Katso minä luon kaiken uudelleen.

Nämä sanat ilmestyivät autuaallisen hiljaisuuden rajattomasta syvyydestä ja kuihtuivat jälleen pois, jättäen jälkeensä mitättömän mutta rajattoman lakeuden. Nämä sanat toistuivat harvaksen läpi yön kunnes nuori päivä sarasti.

Siihen aikaan oli mietiskellyt noin kuusi vuotta Sri Ramanan opetusten mukaisesti. Joka tapauksessa ja erityisesti aluksi minusta tuntui etten ollut kypsä vastaanottamaan sellaista yhteydenottoa kaikkien Isältä ja ettei ollut ketään, jolle olisin uskaltanut puhua tästä uudesta hengellisestä kokemuksesta. Silti, huolimatta niiden päivien vaikeuksista, olin aina tietoinen Sri Ramanan armollisesta kädestä, jonka muinaisen tiedon loistava palautus oli saanut minut kulkemaan autuaallista polkua kohti Arunachala Sivaa. Näin kykenin aikaa myöten oivaltamaan, että Herra yksin on tekijä, sisä- ja ulkopuolella, samalla kun minun oli pysyttävä hiljaa sallien jumalaisen minussa kasvaa ja kurjan egon vähetä.

Sadhanani aikana Bhagavan Ramanan ohjaus oli aina läsnä. Hän oli esimerkiksi neuvonut minua lopettamaan tarpeettomien asioiden lukemisen, ilmeisen humoristiseen aikaan, kuten voi havaita seuraavasta tapauksesta.

Kerran mietiskeltyäni myöhään illalla, olin mennyt vuoteeseen. Parantaakseni englannin kielen taitoani, tapanani oli lukea muutama sivu englantia ennen nukkumista. Sinä iltana tarkoitukseni oli silmäillä lyhyesti Valittuja Paloja. Kuitenkin, koska olin väsynyt, en kyennyt lukemaan vaan tuijotin jotain tekstiä esitteessä ymmärtämättä sen sisältöä. Yhtäkkiä tunsin, että Bhagavan Ramana katseli olkani yli yllättävästi hymyilleen tekstiä, jota olin lukemassa. Vasta nyt havaitsin tuijottamani artikkelin otsakkeen, jota oli, *Saksan Kotirouvien Kuuluisat Reseptit*, aihe, jota en itse ollut tietoisesti valinnut hakemistosta. Nyt oli minun vuoroni nauraa itsekseni ja lopettaa virheellinen yritykseni sammuttamalla valot.

Taas Sri Ramanan rakastava opastus oli paikalla, kun otin vastaan uuden tehtävän ottamatta riittävän huolellisesti huomioon päivittäistä mietiskelyharjoitusta samoin kuin toimistotyön vaatimaa aikaa ja paloin fyysisesti ja hengellisesti loppuun. Aloitettuani *hathajoogan* joogakoulussa, Ramana Maharshi halusi minun jatkavan päivittäistä *hathajoogaani* väsymyksestäni huolimatta, kuten opin seuraavasta tapauksesta: Eräänä aikaisena aamuna, kun istuin matolla valmiina aloittamaan harjoitukseni, tuntien kuitenkin olevani väsynyt, huomasin yhtäkkiä olevani polvillani Sri Ramanan jaloissa ja koskettavani niitä otsallani täydellisellä antaumuksella. Tunsin välittömästi sydämessäni, että minun oli jatkettava säännöllisiä harjoituksiani ruumiini kunnosta välittämättä. Olen tiukasti seurannut Bhagavanin ohjeita tähän päivään asti ja olen nyt paljon parempi.

Kun olin myös väsynyt istumaan *padmasana* asennossa mietiskelyssä, Bhagavan opetti mi-

nulle, että vain hiljaisuus oli tärkeää eikä fyysinen asento, jota sen kanssa noudatetaan. Myöhemmin opin istumaan mukavasti lepotuolissa mietiskelyn aikana. Tämä on ollut suurena apuna jatkuvassa *sadhanassani* ja kumarrun kiitollisena Sri Ramanan jalkoihin.

Tunnet kaukaiselta Sinä kuin oma äiti.

Onko tämä sitten Sinun täysystävällisyyttä, Oi Arunachala?³⁸

Uusin kokemukseni Sri Ramanan loppumattomasta armosta on vain muutaman päivän ikäinen. Minun oli pysyttävä kotona äkillisen, vakavan vilustumisen vuoksi, tuntien itseni surkeaksi olettaessani, että *hathajoogani* harjoitus saattaisi olla liian keuhkoa. Kaksi, kolme päivää myöhemmin, yhä vuoteessa, satuin ottamaan käteeni vanhan *The Mountain Pathin* ja avasin sen sivulta 117, jossa silmäni iskeytyivät kappaleeseen ”Bhagavanin jalat ovat iäti pääsi yllä”. Autuuden aalto loiskahti läpi mieleni ja ruumiini, ja hieman myöhemmin saatoin ajatella jatkavani taas *sadhanaani*.

Olkoon Sri Ramanan armo meidän kaikkien kanssa!

* * *

Sri Bhagavanin sanoja

Raajarikon vammauttama Brahmin tuli ja valitti: ”Oi Bhagavan, olen kärsinyt syntymästäni saakka. Johtuuko se menneistä teoistani?”

Bhagavan sanoi:

Meidän on todettava, että se johtuu menneistä teoista. Sitten, jos joku kysyy mikä on noiden menneiden tekojen syynä, meidän on palattava niitä edeltäneisiin tekoihin ja jne. loputtomasti. *Karman* tai tekojen tutkimisen sijasta, miksei tutkita kenen *karmaa* se on? Jos me olemme ruumis, kysyköön sitten ruumis kysymyksen. Kun sanot, että sinä kärsit, se on sinun ajatuksesi. Onnellisuus on sinun luonnollinen tilasi. Se, mikä tulee ja menee, on egosi. Me ajattelemme olevamme kurjia, koska unohdamme pohjimmaisena luontomme, joka on Autuus. Jopa hallitsija, hyvinvoinnistaan ja voimastaan huolimatta, kärsii usein levottoman mielensä vuoksi. Viisas, joka ei tiedä mistä hänen seuraava ateriansa tulee, on ikuisesti onnellinen. Huomaa kuka nauttii Autuudesta.

38 *Marital Garland of Letters*, säe 6.

MIKSI RAMANA?

Kumari Sarada

”Elämä tulvii Teidän vakaiden ja loistavien silmienne vertaansa vailla olevasta armosta”. Valo, joka tulvii Sri Bhagavanin välkkyvistä silmistä, antaa merkityksen ja täyttymyksen elämillemme. Hänen rauhaisa läsnäolonsa vetää meidät hiljaisuuteen ja verhoaa päivittäisen elämämme jokaisen pienen yksityiskohdan. Olen saanut nauttia hänen yllättävästä armostaan, sillä vanhempani vedettiin Bhagavanin luo jo ennen syntymääni. Hänen rakastava armonsä ja lempeä hymynsä ratkaisi kaikki ongelmani, vastasi kaikkiin kysymyksiini ja selvitti kaiken hämmennyksen. Hänen läsnäolonsa, tunnen, on minulle monivuotisen ilon lähde. Mestariimme on valtameri ja siunattu kuten minä, olen innokas jakamaan autuuteni kaikkien kanssa. Tyydyttääkseni sellaiset skeptikot, joista tämä saattaa näyttää kuvitellulta kokemukselta ja innossani jakaa iloni, tahtoisin korostaa Bhagavanin Itsetutkimuksen menetelmän objektiivista ja universaalia soveltuvuutta, joka pysyy aina kaikkien ongelmien yksinkertaisimpana ratkaisuna. Sanon tämän siksi, että Sri Bhagavan opettama Itsetutkimus vaatii ainoastaan kiihkeää, valpasta ja vakaata oman henkilöisyytemme etsintää, minä-ajatuksen alkuperän tarkkailemista. Koska mieli on kimppu ajatuksia ja kaikki ajatukset pyörivät minä-ajatuksen ympärillä, tämän ajatuksen vahtiminen kääntää mielen takaisin alkulähteeseensä, Sydämeen, todelliseen henkilöisyyteen.

Itsetutkimuksen menetelmä on tieteellinen eikä vaadi sokeaa uskoa. Toisaalta puolletaan pysyvää tietoisuutta, valppautta ja innokkuutta, jatkuvaa kyselemistä. Ah! Vielä on tilaa kritisoinnille – se on aivan liian kuivaa ja älyllistä! Se on *hridaya vidyaa*, Sydämen tietoa. Joka on Itsetutkimuksen kautta tietoinen Sydämen valtavasta voimasta, kokee sen läsnäolon kaikessa toiminnassa niin että jopa tavanomainen aktiivisuus kuten sanomalehden lukeminen on toimintaa, joka tehdään täydellisessä imeytyneisyydessä ja spontaanisti. Jokainen toiminta on luonnollista – kuinka se sitten voi olla kuivaa ja älyllistä? Valppaus elämän jokaista hetkeä kohtaan ei ole älyllinen prosessi vaan olemisen ja elämisen tietoisuutta, joka vastaa täysin kaikkea luonnollisuutta ja näin kaikkein tarkoituksenmukaisimmin.

Menetelmä, jonka Sri Bhagavan on opettanut ja täydellisyys, jota se edellyttää, näyttää olevan liian yksinkertainen mielen hyväksyttäväksi. Ihmismieli, joka on vallannut monia tieteellisellä tutkimuksella monimutkaisia alueita, kieltäytyy hyväksymästä sitä tosiasiaa, että niin yksinkertaisessa asiassa lepää vastaus kaikkeen. Kun Kopernikus selitti planeettojen yksinkertaisemman järjestyksen, hänet poltettiin roviolla. Moni saattaa asettaa etusijalle monimutkaisia ja koukeroisia asioita, sillä mieli voi piehtaroida sellaisten tekniikoiden hallinnan iloissa.

Sri Maharshin opetus, niin helppona kuin se on, ei anna tilaa tällaisen mestaroinnin ylpeydelle. Silti menetelmä on mieltä houkuttava, sillä mieli on Itsetutkimuksen napa.

Bhagavan Ramanan opettama Itsetutkimus on suurenmoisin seikkailu, sillä se on seikkailu hengen maailmaan. Se sisältää tieteellisen seikkailun järkeillä analyysillä, tutustumisellaan, koska se tutustuu tutkijan olemuksen todelliseen luontoon. Ja se on taiteilijan seikkailu sen spontaanin tuotantoon. Mitä se luo? Se luo ja valaa elämää ja kauneutta olemassaolomme tavanomaisiin tapoihin. Se on kaikista menetelmistä yksinkertaisin mutta, ollessaan samalla seikkailuista suuren-

moisin, se ei salli meidän rypeä helppoudessa.

Miksi Ramana? Koska hänen elämänsä oli tämän menetelmän elämää, ei harjoitusta saarnaamisen vuoksi, ei psykologisena järkeilynä, vaan ilman oma-aloitteisuutta, Itsetutkimuksen kanssa yhteistä luonnollisuutta. Sanon luonnollisuutta, koska Itsetutkimus sisältää todellisen luontomme vakaan tietoisuuden.

SYNTYMÄPÄIVÄN JUHLINTA

Jean Dunn

Vuonna 1912 Bhagavan Sri Ramana Maharshi salli Vasudeva Sastrin pyynnöstä hänen oppilaidensa juhlia hänen syntymäpäiväänsä. Bhagavan kieltäytyi uppoutumasta meidän harhaamme ja, kuten kaikissa hänen toimissaan ja sanoissaan, hänen vastauksensa tässä tilanteessa palveli kuin opas tuodakseen meidät pois harhasta todellisuuteen:

Te, jotka tahdotte juhlia syntymäpäivää, etsikää ensin mistä teidän syntymänne on lähtöisin. Se on etsijän todellinen syntymäpäivä, kun hän astuu sisään sinne, mikä ylittää syntymän ja kuoleman – Ikuisen Olemassaoloon.

Omana syntymäpäivänään tulisi murehtia ainakin tähän maailmaan (*samsaraan*) tulemista. Siinä iloitseminen ja juhliminen on kuin ruumiissa iloitsemista ja ruumiin³⁹ kunnostamista. Etsiä omaa itseään ja imeytyä Itseen – se on viisautta.

Sri Bhagavanilla ei ollut mitään omia syitä mihinkään mitä hän teki. Kaikki oli meidän hyödyksemme. Sanalla 'meidän' tarkoitan kaikkia meitä, jotka olemme vedetyt häneen ja kaikkia heitä, jotka tulevaisuudessa vedetään häneen. Mitä hän opetti meille tällä säkeellä? Mitä se tarkoittaa, ”Etsikää ensin mistä olette lähtöisin?” Emmekö me kaikki ole tietoisia vanhemmistamme ja syntymämme päivämäärästä? Kyllä, mutta tämä on ruumiin syntymäpäivä ja vanhemmat ovat ruumiita, joista tämä ruumis on syntynyt. Olemmeko me ruumis? Jos tämä on totta, me varmasti kuolemme. Mitä Bhagavan silloin teki kun, kuusitoistavuotiaana nuorukaisena, kohtasi välittömän kuoleman muser-tavan varmuuden? Syvän tutkimuksen avulla hän havaitsi, että hän ei ollut ruumis, ettei ollut koskaan syntynyt ja ettei tulisi koskaan kuolemaan. Se oli hänen todellinen syntymäpäivänsä, kun hän ”astui sisään sinne, mikä ylittää syntymän ja kuoleman – Ikuisen Olemassaoloon”. Hän uudesti-syntyi hengellisenä Kuolemattomana. Se harha, että hän oli ruumis ajassa ja paikassa, kuoli. Me voimme vai kuvitella sitä tilaa, mutta Bhagavanin vuoksi me tiedämme, että meidän on mahdollista se saavuttaa. Todellisuudessa, kuten hän meille kertoo, ei ole mitään saavutettavaa, kyseenalaista harha ja se tulee katoamaan.

”Etsiä omaa itseään ja imeytyä Itseen, se on Viisautta”. Kuinka etsiä omaa itseään? Bhagavan on pyytänyt meitä toistuvasti tutkimaan joka tilanteessa, tapahtuipa mitä hyvänsä, ”kenelle tämä tapahtuu?” ”Kuka minä olen?”, pitämään huomiomme kiinnittyneenä tähän 'minään'. Asteittain mielemme menettää kiinnostuksensa maailman maagiseen näytelmään ja omasta itsestämme kasvaa vahvempi. Meillä on niin monia käsitteitä kaikesta – itsestämme, maailmasta, Jumalasta ja jopa Absoluutista. Nämä käsitteet olemme keränneet muilta ja tehneet niistä omiamme, näin ollen rajoittaneet itsemme. Kukaan muu ei estä meitä, me estämme itseämme harhan kahleilla. Mieli tyytyy yleensä sanoihin. Jos pystymme nimeämään asian, me uskomme tuntevamme sen; me jätämme etsimättä sanojen merkitystä. Bhagavan oli ehdoton siinä vaatimuksessaan, että meidän tulee poistaa vain harha; mitään ponnistusta ei vaadita oivaltamiseksi, koska se on jo olemassa. Jatkuvalle tutkimisella tietämättömyys katoaa. Tämä on viisautta. Meillä on valtava ilo ja suuri syy juhlia Sri Ra-

39 Kuolleen.

mana Maharshin syntymää, suuren viisaan, jonka läsnäolo opastaa meitä tietämättömyydestä viisauteen. Vaikka ruumis on kuollut, totuus, joka on Bhagavan, oma Itsemme, elää ikuisesti.

BHAGAVANIN ARMOT

Dr. S. Siva

Hän tuli elämäni kun olin teini-iässä. Vuonna 1938 tulin vanhempieni seurassa Ramanasramamiin. Muistan istuneeni vanhassa mietiskelyhallissa Bhagavanaia katsellen. Halli oli täynnä ihmisiä. Odotin levottomana päästäkseni ulos leikkimään riikinkukkojen kanssa ja vaeltelemaan Ashramin alueella.

Kotiin palattuani aloin palvoa Bhagavanaia Jumalana. Olin nähnyt omin silmin tämän Jumalan ja oli helpompaa havainnollistaa hänen muotonsa kuin Jumalaa muissa muodoissa.

Joitakin vuosia myöhemmin minut lähetettiin asumaan Bhagavanin hartaan palvojan kotiin. Hän oli loistava esimerkki todellisesta *bhaktasta* ja kaikki hänen ympärillään veti lähemmäs Bhagavanaia.

Kun Bhagavan luopui ruumiistaan, ajattelin hänen jättäneen meidän lopullisesti. Monet vuodet kulkivat ohitseni ennen kuin tunsin hänen läsnäolonsa taas kerran. Maalliset toimet käänsivät minut pois hänestä yhä uudestaan, mutta onnekaasti saatoin aina palata hänen lootusjalkojensa juureen. Kuin kadonnut laiva valtamerellä etsien majakkaa opastamaan sitä turvallisesti satamaan, minä saatoin etsiä häntä levottomina hetkinä ja antaa hänen kantaa minut turvaan.

Sitten, erään erityisen vaikean elämänjaksoni aikana, antauduin täydelleen hänelle. Ensimmäisen kerran aloin opiskella hänen opetuksiaan tosissaan. Kaikki epäilykseni ja ongelmani alkoivat häipyä. Vierailin Ashramissa jälleen kolmenkymmenen vuoden tauon jälkeen. Mikään ei ollut muuttunut; Bhagavanin läsnäolo tuntui kaikkialla. Olin vihdoinkin tullut kotiin.

KUTSU

I.S. Varghese

Jumalainen Kutsu tulee ihmiselle monissa muodoissa. Se saattaa johtua tuhoisasta tapaturmasta; se saattaa johtua hyvin merkityksettömän tahon huomioimisesta; se saattaa johtua 'hiljaisen äänen' kuulemisesta oman sydämen syvyyksistä; se saattaa johtua lähes mistä tahansa. Mutta päätekijä on se, että henkilö, jolle se tulee, oivaltaa sen erehtymättömästi Jumalaiseksi Kutsuksi.

Tämä liittyy läheisesti hindulaisen uskonnollisen ajattelun perusaksioomaan, että jokaista tai mitä tahansa voidaan palvella Mestarina (*Guruna*). Yleiskielessä tämä merkitsee juuri sitä, että voi oppia syvällisen hengellisen totuuden keneltä vain tai joka alueelta. Tämä on tosiasia, kuinka paljon hyvänsä jotkut ihmiset ovat yrittäneet edustaa totuutta rajaamalla sen itse suosimiinsa kirjoituksiin ja lähtökohtiin. Entinen Intia presidentti, nyt jo edesmennyt Dr. Radhakrisnan, kertoi hyvin osuvasti tämän tosiasian, kun hän kirjoitti, ”On seemiläisen rodun pysyvä harha, että tarvitaan tietty teologia vapauden saavuttamiseksi.” Tämä harha on ollut monen konfliktin ja julmuuden ja lukemattomien ihmisten hengen menetyksen syynä kautta historian. Sen, että *guru* voi olla kuka tai mikä hyvänsä, on Sri Ramana Maharshi erityisesti kertonut vastauksessaan Dilip Kumar Roylle, Sri Aurobindo Ashramin kuuluisalle laulajalle:

Mikä on *guru*? *Guru* on Jumala tai Itse...Hänen ei välttämättä tarvitse olla ihmismuodossa. Dattatreyalla oli kaksikymmentäneljä *guru*a – elementit jne. Se merkitsee, että jokainen muoto maailmassa saattoi olla hänen *gurunsa*.

Sri Ramana Maharshin tapauksessa hänellä ei ollut näkyvää *guru*a. Hänet perehdytti Jumala Itse. Kutsu tuli hänelle heinäkuussa 1896, kun hän oli kuusitoistavuotias poika. Se oli kuoleman kanssa yhteenoton muodossa, joka veti hänet sisäänpäin olemuksensa syvimpiin sopukoihin kunnes hän oivalsi, että hän oli *Atman* (Henki eli Itse) eikä ruumis tai mieli. Omien sanojensa mukaan hän tuli johtopäätökseen:

Niinpä minä olen Henki. Kaikki tämä ei ollut älyllisen voimistelun saavutusta vaan tuli kuin väläys eteeni näkyvänä kuin elävä totuus, jokin, jonka koin välittömästi, lähes ilman mitään todistetta. 'Minä' oli jotain todella todellista, ainut todellinen asia siinä tilassa ja kaikki tietoinen aktiivisuus, joka oli yhteydessä ruumiiseeni, keskittyi tähän. 'Minä' tai itse piti huomioni kiinnittyneenä valtavaan viehätysvoimaan. Kuolemanpelko katoasi heti ja iäksi. Imeytyminen Itseen on jatkunut siitä hetkestä tähän saakka.

Nuoren Ramanan vakaumus, että hän oli vastaanottanut kutsun, näkyy viestissä, jonka hän jätti sukulaisilleen ennen kuin jätti kotinsa mennäkseen Tiruvannamalaihin:

Minä lähden tästä paikasta etsiäkseni Isääni ja vastauksena hänen kutsuunsa. Tämä on hyveellinen yritys. Siksi kenenkään ei tule surra tämän johdosta tai tuhata rahaa jäljittääkseen tätä.

On olemassa koskettavia kaskuja Jumalaisesta Kutsusta, jotka ovat tulleet kuolevaisille, jotka näyttivät olleen kaikkien ihmisten normien mukaan melko sopimattomia. Meillä on Arunagiri-natharin tapaus, joka kutsuttiin, kun hän oli riehakas ja irstas nuori mies aina täynnä vahvaa juomaa

ja kirosanoja ja oli mieltynyt vieraillemaan oikullisten naisten luona. Eräänä päivänä hän halusi vieraille erään rakastajattarensa luona ja valitti siskolleen rahasta. Sisar oli niin ärtynyt ja inhonsa vallassa, että hän itki ahdistuksissaan, ”Minä tiedän miksi haluat rahaa. Jos olet niin naisen tarpeessa, ota minut”. Tämä lausahdus tunkeutui nuoren miehen sydämeen. Hänen synnillisen elämänsä valtavuus toi hänelle kodin. Suuren katumuksen vallassa hän ryntäsi pois vuodattaen solkenaan kyyneleitä ja meni suoraa päätä Arunachaleswaran temppeliin Tiruvannamalaihin. Hän kiipesi yhteen temppelin *gopurameista* ja heittäytyi sieltä alas lopettaakseen surkean elämänsä. Näkymätön Herra tuki häntä ja hän tuli hitaasti alas, ikään kuin hän olisi ollut höyhen ja laskeutui pehmeästi maahan. Jumalan armo musersi hänet. Hän käytti oman sisarensa sanoja, ”Herra! Tässä olen, ota minut”. Hänet toden totta kutsuttiin. Tänä päivänä hänen sielua sävähdyttävät hartaat laulunsa ja hänen elämäntarinansa liikuttaa sydämiä ja häntä arvostetaan *saivisena* Pyhimyksenä.

Muita sellaisia tapauksia on Etelä-Intian kahdentoista Alwarsin ja kuudenkymmenenkolmen Nayamarin (pyhimyksen) joukossa. Kristillisessä traditiossa meillä on Pyhä Pietari, joka Saulina *purvasramassaan* (aiempi asema elämässä) vainottiin varhaisessa kristillisessä kirkossa. Hänellä oli näky matkalla Damaskokseen ja hän muuttui henkilökohtaisesti Jeesuksen pääapostoliksi. On merkille pantavaa, että noin puolet Uudesta Testamentista on koottu Pyhän Pietarin kirjeistä. Tullessamme lähemmäs nykyaikoja, meillä on Lourdesin Bernadette Soubirousin tapaus Ranskassa, köyhä astmaattinen tyttö, jonka isä oli työläinen ja äiti pyykkäri, jota armahdettiin Pyhän Marian, Jeesuksen äidin näyllä. Nykyisin Lourdes on arvostettu kristillinen pyhiinvaellusten käyntipaikka maailmassa, toisena Jerusalemin jälkeen ja se on pieni paikka ja kaikkien suuressa suosiossa kastiin, uskontoon tai rotuun katsomatta.

Monessa tapauksessa Jumalainen Kutsu ei tule musertavana kokemuksena vaan viesteinä johtamaan heidät tielle kohti pyhyttä. Aivan kuten Jeesus Kristus sanoi, ”Tuuli puhaltaa missä tahansa se haluaa; sinä kuulet sen synnyttämän äänen, mutta sinä et tiedä mistä se tulee tai minne se menee. Näin on myös jokaisella, joka on Hengestä syntynyt”.

Mitä tulee Tiruvannamalaihin, pyhään vuoreen, on hyvin merkittävää, että Sri Maharshi kutsuttiin ottamaan asuntonsa sieltä ja olemaan siellä jatkuvasti yli viidenkymmenen vuoden ajan, näin vahvistamaan vuoren pyhyttä. Siinä ei ole mitään erikoista, että paikkaa pidetään pyhänä. Raamatun Vanhassa Testamentissa on monia viittauksia, joissa Jumala ilmoittaa Siionin Jerusalemissa pyhäksi vuorekseen ja Hänen asunnokseen. Mooseksen Toisessa Kirjassa näemme kertomuksen, jossa Mooses kohtaa palavan pensaan ja Jumala pyytää häntä riisumaan kenkensä, koska hän seisoo pyhällä maalla. Tiruvannamalai on kutsunut ihmisiä jatkuvasti elämään Hengessä, paljon äänekkäämmin sen jälkeen kun Sri Maharshi teki siitä asuntonsa. Paikka on selvästi osoittanut todella evankeliset ominaisuutensa – Jumalallisen läsnäolon merkit – rauhan, elämän parantumisen ja muutoksen.

Tiruvannamalain kutsu on pääosin kuulunut kirjoitetun sanan ja suullisten todistusten kautta. Aivan ensimmäinen Sri Ramana Maharshin oppilas, josta meillä on merkintä, oli Sivaprakasam Pillai, joka lähestyi häntä joillakin opillisilla kysymyksillä vuonna 1901 ja oli tullut tietoiseksi Maharshista suullisen todistuksen kautta. Samoin myös ensimmäinen länsimainen oppilas, Frank Humphrey, poliisin avustajakomisariosta, tuli tuntemaan Maharshin vuonna 1911 telugua puhuvan ohjaajansa, Narasimhayyan kautta. Hyvin suuri joukko ihmisiä, erityisesti länsimaisia, tuli tuntemaan Maharshin Paul Bruntonin merkittävän kirjan, *A Search in Secret India*, kautta. Hänet tunnetaan uskonnollisia ja esoteerisia aiheita koskettelevista kirjoituksistaan. Siitä eteenpäin Tiruvannamalain ja Maharshin nimi ja maine ovat levinneet ulkomaille monien Ashramin julkaisujen kautta ja lukemattomien eri puolilta Intiaa ja ympäri maailmaa saapuneiden vierailijoiden kautta.

Ei ole epäilystäkään siitä, että monia on kutsuttu ja noiden lisäksi onnekkaita ovat vastanneet. Heille vaarin ottamista varten on rippi-isän Pyhälle Bernadettelle antama neuvo, ”Sinulle on osoitettu suurta armoa – eikö sinun tulisi olla sen arvoinen?”

RAJATON RAKKAUS

Gladys De Meuter

”Armo on aina siellä”. Sri Ramana Maharshi sanoi nämä sanat yhdelle lukemattomista sydämistä, joka tuli hänen luokseen saamaan hengellistä opastusta ja lohdutusta. Eikö viisas armo ole ruumiillistunut?

Kerran kun Sri Bhagavanilta kysyttiin eikö armo ollut *gurun* suoma lahja, hän vastasi, ”Jumala, *guru* ja armo ovat samaa merkitseviä termejä. Ne ovat läsnä olevia ja ikuisia.”

Armo! Siinä lepää hengellisen elämän sydän!

Tästä alkulähteestä vuotaa ulos muotojen ääretön valikoima, jotka armo omaksuu ikään kuin haihduttaakseen tietämättömyydeksi kutsutun hourekuvan sumut. Nämä ovat suhteellisia termejä, sillä korkeimmalla tasolla Sri Bhagavan opetti, että ei ole olemassa etsijää eikä päämäärää, sillä Itse yksin on.

Muutama on valmis, kuitenkin, seuraamaan Viisaan korkeinta opetusta eli *Maha Yogaa*; muiden täytyy pitää kiinni Ariadnen langasta, joka johtaa heidät ulos labyrintistä, jonka muodostaa väärä samaistuminen epäaitoon egoon. Tämä lanka on tehty yksinkertaisesta narusta ja jokaisen pyhiinvaeltajan tulee pitää siitä huolta. Yksi ominaisuus on välttämätön – vilpittömyys! Arunachalan viisas tiesi kuka oli vilpiton. Sri Bhagavanille esitettyjen kysymysten vastauksista pistää silmään kuinka äärettömän lempeä ja kärsivällinen hän oli tiettyjä nöyriä etsijöitä kohtaan ja kuinka hän pädätty vastaamasta kuin kaiku toisille henkilöille, joiden kysymykset eivät olleet vilpittömiä.

Ilman armon mystistä toimintaa yksikään etsijä ei voi olla tietoinen, että on puutetta jostakin, joka pitää löytää tai on kadonnut jokin, joka täytyy palauttaa. Armoa saatetaan verrata hienoon rakkauslauluun, joka on kutsu pyhän lehdon hiljaisuuteen, jossa kaikki, joilla on korvat, voivat kuulla tämän jumalaisen kutsun ja mennä sisään. Sri Ramana Maharshi säteili armoa eikä hänen myötätuntonsa jättänyt ketään ulkopuolelle. Hänen viisautensa oli ja pysyy, loputtomasti.

Usko ilman tekoja on kuolema. Tämä on niin totta, sillä osoittaa kunnioitustaan Sri Bhagavanille seuraamatta hänen polkuaan olisi tyhjien lupausten antamista ilman että sydän on elossa. Ariadnen lanka on siellä, mutta heidän, jotka kunnioittavat Arunachalan Viisasta, tulisi aina pitää mielessä, että *ahimsaa* ajatuksissa, sanoissa ja teoissa tulisi noudattaa uskollisesti ja soveltaa käyttöön joka päivä. Kuten menneinä aikoina, hedelmistään Mestarin oppilaat tunnetaan!

Etevät tutkijat, runoilijat ja oppilaat ovat loistavasti selittäneet Sri Bhagavanin opetuksia ja erilaiset kuvaukset viisaan elämästä houkuttelevat erilaisia yksilöitä.

Tällaiselle sydämelle on iäti elävästi läsnä Sri Ramanan ääretön hellyys jopa pikkuruisinta luotua kohtaan. Hänen kaunis hymynsä tervehti äitilintua, joka kiireellä valmisteli pesäänsä perheelleen mietiskelyhallissa. Villit apinat, mukanaan ontuva Nondi, tiesivät ettei Sri Bhagavanissa ollut mitään pelättävää. Aivan samoin tulivat monet muut eläimet. Minä muistan erityisesti lehmän nimeltä Lakshmi, jonka suuri rakkaus Mestaria kohtaan on todella koskettavaa ja jonka Arthur Osbor-

ne on kauniisti kertonut. Sri Ramana Maharshin kaikkia elämänmuotoja kohtaan osoittama hellä huolenpito, kärsivällisyys ja myötätunto ei ole pelkkää sentimentaalisuutta. Sillä oli syvälinen merkitys. Jokainen Maharshin teko on erittäin tärkeää.

Sri Bhagavan osoitti elämän kunnioitusta esimerkkinä. Tämä elämän kunnioitus kohdistui kaikkiin eläviin olentoihin. Kun joku ilmoitti, että häntä ei varmasti voitaisi verrata puuhun, viisaan hiljainen vastaus oli valaiseva, ”Voit kutsua puuta seisovaksi mieheksi ja miestä käveleväksi puuksi”.

Me emme voi täysin ymmärtää viisaan viisautta, mutta läpi historian me huomaamme, että viisaan todellinen mitta on että hän on myötätunto itse ja tätä Sri Ramana Maharshi on. Ohjasipa Sri Bhagavan oppilasta hellästi antautumisen polulla tai toista seuraamaan jyrkkää *vicharan* menetelmää tai taas toista harjoittamaan omaa palvonnan muotoaan, olivatpa ne hindulaisten tai muiden uskontojen suuntien mukaisia, viisas opetti aina etsijän vastaanottokyvyn mukaisesti. Epäilyksettä hänen rakkautensa takoi hengellisen linkin, jota ei koskaan katkaista. Huomiota herättävä esimerkki tästä on kohtaus, kun oppilas kysyi sydäntä särkevästi, ”Mutta mitä jos minä menen helvettiin?” Viisas vakuutti hänelle, että edes siellä hän ei päästäisi tästä irti.

Kävelipä Sri Bhagavan maan päällä fyysisessä muodossa tai olipa hän luopunut siitä, onko sillä väliä, koska hänen rakkautensa on iäti läsnä, iäti voimallinen, iäti aktiivinen. Mitä polkua tahansa seuraa, varmasti kaikkein suurimpana lohdutuksena on tietää, että sisäinen *guru* on siellä, kuten Sri Bhagavan opetti.

Lainaan yhden esimerkin:

On yö. Matkustaja kurkkii ulos lentokoneen ikkunasta. Yhtäkkiä alhaalta aavikolta havaitaan valon hohdetta. Tämän matkustajan myrskyn rikki repimästä sydäimestä purkautuu rukous, ”Jumala, ole valona elonpäivieni yössä”. Tämä henkilö ei koskaan ollut nähnyt Sri Ramana Maharshin fyysisistä muotoa, silti läsnäolo on tässä-nyt-aina. Kuinka tämä spontaani rukous ilmestyi? Riitti, että yhtenä päivänä käsi oli ohjautunut kohti kirjaa, joka kantoi kasvoja tähdenkaltaisine silmineen, kasvoja, jotka säteilivät autuutta, jota ei voi sanoin kuvata. Näin kuultiin rakkauden laulu!

Arunachalan Viisas ei kuulu mihinkään tiettyyn aikaan tai paikkaan. Hän on kummankin tuolla puolen. Vain tässä yhteydessä hän sukeltaa esiin todellisessa suuruudessaan.

Kunnianosoituksena sille ihmeelliselle rakkauslaululle, joka, kerran kuultuna, ei koskaan unohdu tai hiljene, vaatimaton hengellinen kukkakimppu ojennetaan Rakkaalle:

Sinä joka yksin tiedät kuinka rakastaa –

Siunattu olen minä tietäessäni että Sinä rakastat minua.

Sinä et koskaan hylkää minua.

Ei väliä Minkä kaltaista epäonnea kaatuu päälleni,

Kun minua vierastetaan, pilkataan, heitetään sivuun muiden toimesta,

Sinä olet aina siellä, verhoten minua hellällä suojelevaisuudella.

Kun yksinäisyys, pelot, epäilyt, tunteet ja muut viholliset hyökkäävät kimppuuni,

Sinä olet siellä hajottamassa ne ja ajamassa ne pakoon.

Sinä olet todella minun ikuinen Rakkauteni!

Sinussa yksin löydän levon

Kuinka kiittää Sinua, Oi rajaton Rakkaus?

Tarjoamalla Sinulle köyhän sydämeni!

* * *

Vastaus

Wei Wu Wei⁴⁰

”Mihin Maharshi voisi mennä?”

Tyhjyydestä, josta hän havaitsi, minne hän voi mennä?

'Tyhjyydessä' ei ole sisääntuloa eikä poistumista.

Ei mitään 'tyhjyyttä' koskevaa voida koskaan sanoa, sillä mistään siellä olevasta ei voi olla mitään sanottavaa.

Siitä huolimatta 'Viisaiden' kolmesataa sivua?

Voi olla kirjoitettu kolmesataa tai kolmetuhatta sivua, jotka käsittelevät käsitteitä, joita kutsutaan 'tyhjyydeksi', aivan kuin mitä tahansa muuta käsitteellistä objektia, mutta käsittää 'tyhjyys' samanlaisena, mikään sana ei koskaan sovellu, sillä mikään ajatus ei koskaan voi ajatella itseään eikä mikään silmä ei koskaan pysty näkemään mitä on näkeminen.

Huom. 'Tyhjyyttä', tietysti, voidaan myös pohdiskella 'havaitsemattomana'⁴¹, joka on pohdiskelun pohdiskelua käsittelevä pohdiskelu.

40 Toimintaa ilman toimintaa!

41 Noumenon.

MUISTO

Barbara Rose

Ramana on tämän elämän vapahtaja. Pelkällä hänen nimensä ajattelemisella on tämän fyysisen ruumiin sisällä harmonian purkaus, joka kaikuu ja yhtyy taivaallisten alueiden lauluun ja silmänräpäyksellisten elämänhetkien lauluun, missä hyvänsä se tietoisuus laajenee! Se nimi ja harmonia muodostavat teeman ja taustan joka henkäykselle ja liikkeelle. Kiitos niille, havaitusta maailmasta tulee muiston paikka. Hiljalleen me opimme katselemaan sirkuksen kurkistusreikien läpi pitääksemme huolta hiljaisuudesta kauemmin. Hiljalleen tulee lujuus keskittyä ei mielen ohikiitävien ihmeiden näkyisiin vaan nähdä sydämillämme enemmän ja enemmän. Onnekkaisesti, nähdä sininen taivas ja sallia sen avaruuden täyttää meidät kunnes mielestä tulee rauhallinen. Rauhallisesti kuunnella pikkiriikkistä laululintua, merkityksetöntä näkymän suurissa uruissa, mutta niin hyvin vireessä sen kanssa, joka ON.

Usko kasvaa, luottamus kasvaa, kiitos Sri Bhagavanin armon. Hän on äiti, väsymättömästi hyväntahtoinen, valmiina tuudittamaan oppilasta käsivarsillaan, kun se niin usein kolhii itseään menneisyyden itsepäisten *vasanoiden* johdosta. Hän on paikalla kuulemassa aina rukouksen, johon kieli ja sydän eivät koskaan väsy, ”Ole niin ystävällinen ja auta meitä rakastamaan sydämissämme joka päivä enemmän”. Hän on isä, iäti valvova ja valmiina muistuttamaan meitä siitä miksi olemme täällä, muistuttaen meille, että meidän ainoa vapautemme on muistossa, olemisessa hänen kanssaan ja hänessä.

Kiitos sinulle ohjauksesta, Bhagavan. Se on kaikessa. Siunaukset syytävät sisään. Ne ovat koko luonnolle. Ne ovat minulle. Ne ovat koko ihmiskunnalle.

PUHTAUDEN RUUMIILLISTUMA

Robin E. Lagemann

Bhagavan yksin ON... Sellainen sopimus, kestävä ja varma tietoisuus täyttää sydämen levolla ja ilolla. Herääminen *samsaran* unesta, löytää Sri Bhagavan Olemassaolona, Todellisuutena on ymmärryksen ylittävä helpotus – se on niin täydellinen. Sitten, tietää tämä ja oivaltaa hänen armonsa avulla, että tietoisuutta, joka palautetaan häneen, ei *samsara* koskaan voi haudata jälleen alleen, saa meidät riemuitsemaan sanoinkuvaamattomasti. Sillä ilman *samsaraa* on olemassa vain hän ikuisesti pysyen. Mikä ilo on täydellisempää kuin tämä?

Itseoivallus on ihmiseksi syntyminen ainoa tarkoitus, sen korkein kokemus ja sen suurin hyvä. Kaikkein ihmeellisintä on, että se on ihmisen luonnollinen tila. Kuinka yksinkertaista! Mutta sitten Sri Bhagavan on itse yksinkertaisuus. Ja jos meistä tuntuu, että se on kadonnut, Sri Bhagavan muistuttaa meitä tutkimaan, ”Keneltä se on kadonnut?” Ja niin, pysyminen Siinä on jäämistä sellaisena kuin ON – ilman käsitteitä.

Käsitteistä vapaana pysyminen merkitsee ajattelun tuhoamista. Tutkimus, 'Kuka minä olen?' tukahtuu tehokkaasti sellaisella syöksähdyksellä kuin 'Minä olen tämä tai minä olen se', joka aiheuttaa 'meidät' ja 'heidät' ja niistä alkunsa saavat moninaiset ongelmat. Sri Bhagavanin Itsetutkimuksen menetelmä aiheuttaa pysyvän kiinnostuksen 'Minä-olen', joka johtaa iäti olemassa olevaan 'Minään', joka on kaikkien karsinoivien käsitteiden tuolla puolen. Sen seurauksena jopa tämä 'minä', kuten tikku, jota käytetään tulen kohentamiseen, häviää, sillä kuten Sri Bhagavan on sanonut, ”Todellisudessa sellaista asiaa kuin 'minä' ei ole olemassa”.

Mikä sanoinkuvaamaton huojennus ja ilon palautuminen on tietää, että se ei ole tämä eikä tuo, ei Jumala eikä ihminen, jne. Se yksin ON.

Niinpä, Hänessä, joka ilmestyi Sri Bhagavan Ramanana, puhtauden ja viisauden ruumiillistumana, ikuisen *dharman* henkilöitymänä, voimme iäti kulua loppuun.

Lopettakoot tämän Mestarin sanat:

Oppilas: Miksi Itsetutkimusta yksin tulisi pitää suorana keinona *jnanaan*?

Bhagavan: Koska *Atma Vicharaa* lukuun ottamatta kaikki muut *sadhanat* edellyttävät mielen säilyttämistä kuin instrumenttina *sadhanan* suorittamiseksi ja ilman mieltä sitä ei voi harjoittaa. Ego voi ottaa erilaisia ja hienompia muotoja harjoituksen eri tasoilla, mutta se itse ei koskaan tuhoutu. Yritys tuhota ego tai mieli muulla *sadhanalla* kuin *Atma vicharalla* on samaa kuin pyytää varasta muuttumaan poliisiksi ja ottamaan kiinni varas, joka hän itse on. *Atma vichara* yksin voi paljastaa sen totuuden, että sen paremmin egoa kuin mieltäkään ei todella ole olemassa ja tehdä hakijan kykeneväksi oivaltamaan puhtaan, jakautumattoman Itsen Olemassaolon tai Absoluutin. Oivallettuaan Itsen, mitään tiedettävää ei jää jäljelle, koska se on täydellinen Autuus, se on Kaikki.

KUINKA BHAGAVAN TULI ELÄMÄÄNI

Karin Stegemann

Jo aivan varhaisessa lapsuudessa tunsin syvää uskonnollista kaipuuta. Mutta vasta monen vuoden etsimisen ja uskonnon ja filosofian kiihkeän opiskelun jälkeen lopulta löysin buddhismista vastauksia kysymyksiini. Myöhemmin erityisesti zenbuddhismiin harjoitus oli se, joka ohjasi minut oivalluksen tielle.

Vuonna 1952 mieheni perusti buddhismiin yhteisön Hampuriin, Saksaan. Minusta tuli hänen kollegansa ja työskentelin yli kaksikymmentä vuotta, päätehtävänäni lehden toimitus. Tänä aikana näin ensimmäisen kerran Sri Ramana Maharshin kuvan ja se teki minuun syvän vaikutuksen. Löysin myös kirjasta '*Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa*' hengellisen kokemuksen suuruuden, joka vaikutti minuun ikään kuin maagisesti. Siitä eteenpäin tästä kirjasta tuli minulle hengellistä ruokaa ja kaipasin nähdä paikat, jossa viisas oli elänyt menneinä päivinä.

Bhagavanin rakkaus oli kanssani kaikkein voimallisimmin kun istuin mietiskelemässä. Tämä tapahtui heti mieheni kuoleman jälkeen. Noina päivinä koin Olemassaolon syntymän ja kuoleman tuolla puolen ja hän paljasti itsensä minulle *Sadguruna*, toimien sisäpuolella. Kesti monia vuosia ennen kuin kykenin järjestämään kaiken sillä tavalla, että kaikki tehtäväni voisivat jatkua jonkin aikaa ilman minua. Tämä vapautti minut ensimmäiselle pyhiinvaellusmatkalle Sri Ramanasramamiin.

En koskaan elämäni aikana ollut niin onnellinen ja niin täynnä syvää rauhaa kuin sinä siunattuna aikana Arunachalan juurella! Palattuani länteen ilmaisoin onnellisuuteni luentosarjoissa, joissa näytin dioja kaikista pyhistä paikoista, joissa viisas oli asunut ruumiillisena ja heistä, jotka nykyisin työskentelevät epäitsekkäästi pitäen Ashramin toiminnassa ja säilyttävät tunnelman sellaisena kuin se oli hän ruumiillisen läsnäolonsa päivinä.

Toisen matkani jälkeen olin varma, että Bhagavan toimii meissä ajan ja paikan tuolla puolen ja että vain ruumis on se, joka vaeltaa paikasta toiseen. Ensimmäisen matkani jälkeen oli vielä jäljellä kuolemisen kivulias kaksinaisuuden tunne; nyt se on kadonnut. Missä ovat tuleminen ja meneminen? Aivan samoin minä koin, että sairaus ja muut vaivat eivät voi häiritä sisäistä rauhaa sen jälkeen kun vahva samaistuminen on pudonnut pois.

Täyttääkseni ystävieni toiveet Bhagavana käsittelevään seminaariin, tutkin uutta kaikkien saatavilla olevaa aineistoa viisaasta, joka kohdistui tämän Valaistuneen vertaansa vailla olevaan suuruuteen, joka, lähes kuin lapsi, koki ihmisen todellisen luonnon ilman ulkopuolista apua, ilman aiempaa kehitystä, putoamatta takaisin tietämättömyyteen. Tämän suuren kokemuksen jälkeen hän pysyi jatkuvasti Intian korkeimman viisauden ruumiillistumana. Muistuttakoon tämä satavuotissyntymäpäiväjuhla meitä seuraamaan kiitollisina ja täydestä sydäimestä polkua, jonka hän on kaikille avannut.

* * *

Bhagavanin sanoja

”Millaista se on, kun joku saavuttaa Itseoivalluksen?” oppilas kysyi. ”Kysymys on väärä, hän ei oivalla mitään uutta”, sanoi Bhagavan. ”En ymmärrä teitä, Swami”, jatkoi oppilas. ”Se on hyvin yksinkertaista. Nyt sinusta tuntuu, että olet maailmassa. Silloin sinä tunnet, että maailma on sisällä sinussa”, selitti Bhagavan.

MINNE BHAGAVAN ON MENNYT?

Swami Virajananda

”He ovat epätoivoisia, koska Bhagavan aikoo jättää heidät ja mennä pois. Minne hän menee ja kuinka?” Nämä Bhagavanin sanat sisältävät koko totuuden siitä mitä hän on; ne ovat varmistus ja vielä enemmän, ne ovat totuus. Mutta kuinka kykenemme käsittämään tämän lupauksen, kuinka ymmärtämään tämän mystisen ikuisen olemassaolon?

Kuvittele, jos tahdot, puhtaan valon rajaton kangas. Kutsu sitä Absoluutiksi tai *Brahmaniksi* tai Siksi Mikä On... sillä ei ole väliä. Kaikki ne nimet ja muodot, joita haluat katsella – vuoret, joet, maat, lukemattomat olennot – näe ne ikään kuin maalattuina tälle kankaalle, jotkut niistä täysin samoina niin ettet voi nähdä yhtään alla olevaa valoa, jotkut aivan läpinäkyvinä, toiset osittain läpinäkyvinä eri *gunien* hallitsevuudesta johtuen. Huomaa nyt jokaisen olennon keskellä pieni aukko, ikään kuin kameran linssi. Se on Itse, istumassa kaikkien sydämessä ja tietysti se on sama kuin perusta; mitä vähemmän egoa, sitä enemmän se on auki ja sitä enemmän valoa voi kulkea sen läpi. Minkä valon läpäisevyyksien ja aukkokokojen äärettömän yhdistelmän Jumala on näin luonut!

Miltä viisaat, *jivanmuktat*, näyttävät? Enää ei voi olla kysymys läpinäkyvyydestä tai pimeydestä, sillä, ollen vailla egoa, heidän aukkonsa on avautunut kunnes se saavuttaa heidän muotonsa rajan niin että tätä ulkorajaa lukuun ottamatta alla oleva valo on aina siellä. Ja ainut mitä tapahtuu, kun heidän ruumiinsa kuolee, on että tämä ulkoraja poistuu. Se, mitä jää jäljelle, on valo, jota he aina olivat – kutsu sitä Jumalaksi tai *Brahmaniksi* tai Siksi Mikä On. Siksi ei ole kyse Bhagavanin poismenosta; siksi hän on todellinen Itsemme.

Smriti sanoo:

Ei sisäinen eikä ulkoinen kääntynyt tietoisuuteen, eivätkä molemmat yhdessä; eikä levossa olevan kaikkietävyuden erittelemätön massa; ei tietäminen eikä tietämättömyys, sillä näkemätön, sanoin kuvailematon, aineeton, ominaisuudeton, käsittämätön, määrittelemätön, sen ydinolemuksen ollessa sen oman Itsensä varmuus; tuleminen rauhalliseen lepoon kaikista eriävyyksistä, suhteellisesta olemassaolosta; täysin ääneti; rauhallinen, autuas, ilman toista: tämä on *Atman*, Itse, joka on oivallettava.⁴²

* * *

⁴² *Mandukyopanishad*, V.7.

Bhagavanin Hiljaisuus

S. Bhanu Sharma

Tulin vuonna 1935 Bangaloreen Bhagavan Sri Ramanan siunaamana. Olin puolalaisen insinöörin, Maurice Frydmanin, joka vieraili usein Ashramissa, luona oppilaana. Vuonna 1937 eräs hänen saksalaisista ystäviään, Dr. G.H. Mees, vakaa filosofi, tuli tapaamaan häntä ja keskusteli filosofiasta hänen kanssaan. Dr. Mees sanoi ettei hän kyennyt saamaan selvää tietyistä asioista intialaisessa filosofiassa ponnisteluistaan huolimatta. Herra Frydman neuvoi häntä menemään tapaamaan Bhagavana ja että häneltä hän varmasti saisi kaiken mitä halusi.

Minua pyydettiin liittymään Dr. Meesin seuraan ja esittelemään hänet Bhagavanille. Dr. Mees kirjoitti paperilapulle ylös kaikki kysymyksensä. Me saavuimme noin klo 8.30, kumarruimme Bhagavanin eteen ja istuimme halliin hänen eteensä. Useat oppilaat esittivät kysymyksiä ja Bhagavan vastasi heille. Dr. Mees pysyi vaiti ja klo 10.45 muistutin häntä hänen kysymyksistään. Hän sanoi ettei hänellä enää ollut mitään epäilyjä mistään asiasta ja että kaikki vastaukset olivat tulleet hänelle selviksi Bhagavanin *darshanan* jälkeen.

Näin Bhagavanin armo antoi oppilaille pyytämättä, kun he menivät hänen luokseen saadakseen hänen siunauksensa.

ARUNACHALA JA RAMANACHALA

K. Subrahmanian

Maharshi ja Arunachala edustavat samaa hiljaisuuden voimaa. Maharshi oli myös *achala*, Tietoisuuden hiljaisuus. Hän oli *utsava vighra*, vuori *mula vighra*. Hän ei koskaan poistunut Tiruvannamalaista sen päivän jälkeen, kun hän kuusitoistavuotiaana sinne saapui ja imeytyi sen valoon huhtikuussa 1950. Samoin kuin vuori on juurtunut maahan, Sri Ramana on juurtunut Itseen. Vuori vetää yhä ihmisiä luokseen. Samoin Sri Ramana, liikkumatta, vetää ihmisiä kohti itseään. Vaikeivät ihmiset ole nähneet häntä hänen elinaikanaan, heitä vedetään häntä ja vuorta kohti.

Viisas valisti ihmiskuntaa hiljaisuuden avulla. Tämä hiljaisuus, kuten vuoren oma hiljaisuus, on paljon voimallisempi kuin kaunopuheiset saarnaajat. Se aiheuttaa hiljaisuuden katsojan mieleen. Se ei ole puhumisesta kieltäytymistä vaan puhdasta tietoisuutta, joka on kaikkien äänten alkuperä ja loppu.

Sri Bhagavan suositteli vuoren ympäri kiertämistä, sillä tämä fyysinen liike tuottaa mielenrauhan. Kumma kyllä minä en tunne väsymystä kiertäessäni vuoren. Sri Bhagavanin kiertämisen ajateltiin vastaavan vuoren ympäri kiertämistä ja on havaittu joidenkin kokeneen saman mielenrauhan. Kuitenkin hän vastusti tätä harjoitusta. Vuori ja Maharshi ovat kaksi muodottoman Itsen omaksumaa muotoa.

Smaranad Arunachalam – Jos joku ajattelee Arunachalaa, hän saavuttaa vapauden. Kuten Arunachala, myös Ramana tuottaa valaistumisen lopettamalla harhan, että ruumis olen minä itse. Vuori on Herra Siva. Ja Ramana eli ja liikkui Sivanandana. Ja hän on vielä läsnä kun me istumme hiljaisuudessa Ashramissa tai kävelemme vuoren ympäri.

RAKASTETTU BHAGAVANINI

Swami Ramdas

Mitä minun tulisi sanoa Hänelle, joka kohoaa korkeuksiin,
 Hengellisen riemun todellinen Everest,
 Loistava aurinko, josta irtoaa valoa kaikille.
 Hän on sielumme, elämämme ja ainut turvamme.
 Viisas nimenomaan asuu Pyhällä Vuorella,
 Arunachalalla, pyhien, *Rieshien*, asunnolla.
 Hänen myötätuntoiset silmänsä säteilevät nektaria kaikille, jotka Hän näkee,
 Hukuttaen meidät ilon ja ekstaasin mereen.
 Meidän elämämme ovat liekeissä jumalaisesta viisaudesta
 Sillä hetkellä kun kosketamme Hänen maailmanlunastavia jalkojaan.
 Hän on Jumala, joka käveli maan päällä.
 Hänen armonsa ja ilonsa menee sydämiimme,
 Muuttaen meidät Hänen kauniiksi kuvakseen.
 Hän kuuluu huimaaviin korkeuksiin;
 Yhä Hän seisoo lujasti maapallomme päällä
 Lunastaakseen ja pelastaakseen ne, jotka katsovat
 Hänen kynsiensä peilistä heijastuviin kasvoihinsa
 Jotka hehkuvat taivaallista säteilyä.
 Huoltenpaina menee Häneen ja tulee
 Vapaaksi ja iloiseksi kuin leikkivä lapsi.
 Hartain tavoittelija lähestyy Häntä
 Palatakseen syvästi tunkeutuneena tietoon ikuiseen.
 Totisesti, oleminen Hänen seurassaan on sen tietämistä
 Että kaikki, joka on olemassa, on Häntä, Hänen suurenmoista olentoaan ja muotoaan.
 Hänen rakkautensa peittämätön voima on kaikkein tehokkain;
 Kuinka Hän vetää meidät itseensä on mysteeri.
 Oi Herra! kuin peräsimetön laiva tuuliajolla

Tällä maailman valtamerellä, minä vaeltelin
Sinne ja tänne etsien pimeydessä
Korkeinta valoa ja päämäärää, joka vapauttaa elämän
Ärsyttävästä orjuudesta ja pohjattomasta surusta.
Kas kummaa! Sinun armosi veti minut Sinun jalkoihisi
Ja tulin Sinun luoksesi kulkurina ja kerjäläisenä.
Sinun pelkkä näkemisesi poltti maailman kaiken vievällä tulella.
Samalla hetkellä kun pääni kosketti Sinun pyhiä jalkojasi
Sieluni kuume jätti minut lopullisesti.
Tunsin valoisuuden ja vapauden ja rauhan;
Sitten Sinun silmäsi, tuoksuen Sinun Äärettömältä Armoltasi
Katsoivat ystävällisesti minuun ja minä vavahtelin.
Minä seisoin Sinun edessäsi, puhtaan autuuden kuvan,
Kylpien täysin Sinun jumalaisessa sädekehässäsi.
Nyt, olen Sinun lapsesi, vapaa ja onnellinen.
Kasvoilleni leviävät Sinusta vedetyt hymyt.
Elämäni on täysin valaistunut
Sinun Rakkaudellasi, Tiedollasi ja Voimallasi.
Sinä olet Äitini, Mestarini ja Ystäväni, ainut Rakastettuni.
Kaikki kunnia Sinulle! Kaikki kunnia Sinulle!

ARMON VUODET

R. Narayana Iyer

Näin Bhagavanin ensimmäisen kerran vuonna 1913 Virupakshan luolassa. Mutta se oli vuosi 1936, kun todella tapasin hänet. Kun saavuin Ashramiin ja menin halliin, Bhagavan osoitti minua ja sanoi, ”Hän on tullut Madrasista”. Pidin itseäni hyvin onnekkaana saatuani hänen siunauksensa, kun hän huomioi minut heti saavuttuani. Samana iltana, kun istuin hallissa, Bhagavan katsoi minua kiinteästi noin viitisen minuuttia. Se oli erikoinen kokemus. Kokemus, tunne, pysyi pitkään kotiin palaamiseni jälkeen.

Otin vapaaehtoisen eläkkeen palveluksesta harjoittaakseni hengellistä polkua ja siirsin perheeni Tiruvannamalahin ollakseni Bhagavanin lähellä. Eräänä päivänä, kun yritin mietiskellä Bhagavanin luona, en pystynyt kiinnittämään ajatuksiani ja tulin levottomaksi. Sillä välin poika, jolla tapana oli tulla päivittäin ja suorittaa monia eteen heittäytymisiä sisältävä esitys, antoi meille sinä päivänä oikein supershow'n. Bhagavan nuhteli häntä, ”Mitä hyötyä on eteen heittäytymistäsi? Mielien hallinta on todellista palvelusta”. Jotenkin näillä sanoilla oli minuun valtava vaikutus.

On olemassa monia esimerkkejä Bhagavanin myötätunnosta, jotka ovat koristaneet elämääni. Vaimoni kuoli isorokkoon. Sinä päivänä satoi kaatamalla. Pelkäsin ettei polttamista voitaisi suorittaa. Bhagavan lähetti joitakin Ashramin työntekijöitä minua auttamaan. Kun Bhagavanille kerrottiin, että sade oli liian kovaa hautajaisten suorittamiseksi, hän sanoi, ”Jatka sitä, älä välitä sateesta”. Kun ruumis oli toimitettu polttopaikalle, sade lakkasi ja kun se oli palanut valkoiseksi tuhkaksi, alkoi taas sataa!

Muutamaa päivää myöhemmin tyttäreni lauloi hallissa. Yhtäkkiä hän lopetti ja sitten, tauon jälkeen jatkoi. Bhagavan kysyi, ”Miksi pysähdyit keskellä? Oliko se äidille osoitettua surua? Miksi suret hänen vuokseen? Eikö hän ole Herra Arunachalan kanssa?”

Vuonna 1942 minun piti järjestää tyttäreni häät. Minulla oli mielessä sopiva poika, mutta hän esitti joitain vastalauseita. Näytin hänen kirjettään Bhagavanille, joka sanoi, ”Älä huoli, se kyllä selviää”. Hieman myöhemmin poika itse tuli ja häät juhlittiin.

Sen jälkeen kun Bhagavan jätti ruumiinsa, vietin kaksi vuotta kylässäni ja tulin sitten takaisin Ashramiin. Hengellisessä harjoituksessani oli vaikeuksia, mutta tunsin selvästi Bhagavanin ohjauksen.

Siihen aikaan minulla oli lihasreumaa ja kirjoitin pojalleni, joka oli tulossa Madrasista, että hän toisi minulle lääkkeitä. Hän kuitenkin unohti. Seuraavana päivänä Sundaramin veli, tullessaan omasta kylästään, toi minulle juuri sitä lääkettä jota halusin. Kysyin häneltä kuinka hän keksi tuoda ne. Hän kertoi minulle, että hän näki ne talossaan käyttämättöminä ja siitä hänelle juolahti mieleen, että minulla saattaisi olla sille käyttöä. Minulla välähti, että se oli Bhagavanin rakkaus meitä kohtaan, joka täytti elämämme ihmeillä.

Toisen kerran hermo tulehtui jalassani. Olin täysin yksin ja hämmentynyt, kun täysin odottamatta Sundaram tuli omasta kylästään. Kun kysyin häneltä, miksi hän tuli, hän sanoi, ”Minusta vain

tuntui, että piti tulla”. Seuraavana päivänä minulla oli korkea kuume ja Sundaram hoiti minua kaksi viikkoa. Kuka muu tämän olisi järjestänyt kuin Bhagavan?

Bhagavanin kuoleman jälkeisinä vuosina tunsin Hänen jatkuvan ohjauksensa hyvin selvästi. Kuinka huolellisesti hän valvoi oppilaidensa jokaista oikeutettua tarvetta?

IKUINEN BHAGAVAN

Shantamma

Kun olin 40-vuotias, aloin etsiä Mestaria, joka voisi johtaa minut vapauteen. Kymmenen vuotta myöhemmin vuonna 1927 menin Tiruvannamalahin kolmen muun naisen joukossa. Kun menin Ramanasramamiin, Bhagavan istui riippumatossa ruohokattoisessa majassa. Heti kun näin hänet, tiesin että hän oli Jumala ihmismuodossa. Muruganar, joka oli syntyperäinen ramnadilainen kuten minä, oli hänen vieressään. Kumarsin Bhagavana ja sanoin, ”Olen tänään siunattu. Auttakaa minua niin ettei mieleni vaivaa minua enää”. Bhagavan kääntyi Muruganarin puoleen ja sanoi, ”Pyytäkää häntä ottamaan selvää onko sellaista asiaa kuin mieli olemassa. Jos sellainen on, pyytäkää häntä kuvailemaan sitä”. Seisoin hiljaa tietämättä mitä sanoa. Muruganar selitti minulle, ”Etkö ymmärrä? Sinut on tutustutettu Itsen etsintään”.

Viivyin neljäkymmentä päivää. Me saatoimme valmistaa hieman ruokaa ja ottaa sen mukaan Ashramiin. Bhagavan saattoi maistaa sitä ja loppu annettiin oppilaille. Noina päivinä Bhagavanin veli Chinnaswami oli kokkina Ashramissa. Useinkaan siellä ei ollut *curreja tai sambaria*, vain pelkkää riisiä ja kurkkua. Vaikka itse tahdoin viipyä Bhagavanin syntymäpäivään saakka, seurueeni oli lähdeittävä. Kun menin Bhagavanin luo jättääkseni hänet, hän pyysi minua jäämään vielä päiväksi, sillä *Upadesa Saramista* oli tulossa uusi painoa. Seuraavana päivänä hän itse ojensi yhden kappaleen minulle. Hänen jättämisenä ajatus särki sydämeni ja itkin katkerasti. Bhagavan sanoi armolli-
sesti, ”Sinä olet menossa Ramnadiin, muttet ole jättämässä Arunachalaa. Mene ja palaa pian”.

Hänen armonsä suosiollisella avustuksella kykenin osallistumaan seuraavaan *jayantiin*. Jokaisella oppilaalla oli sellainen kokemus, että jokainen, joka oli päättänyt vieraila hänen luonaan, huomaa että kaikki esteet jotenkin katoavat. Siihen aikaan Bhagavan istui sohvalta juuri rakennetussa hallissa. Hän oli selittämässä jotain *Ulladu Narpadusta* Dandapani Swamille. Kun hän näki minut, hänen ensimmäinen kysymyksensä oli, ”Onko sinulla kopiota tästä kirjasta? Pyysin heitä lähettämään yhden sinulle”. Kuinka Herra muistaa meidät nimeltä ja kuinka rakastavaa on hänen henkilökohtainen huolenpitonsa meidän tarpeistamme. Viivyin aamusta iltaan Ashramissa ja suoritin sielä askareita.

Juhlan jälkeen vieraat olivat poistumassa ja minusta tuntui, että minun tulisi lähteä. Keräsin itselleni tarpeeksi rohkeutta ja kerroin Bhagavanille syvästä halustani jäädä edelleen. ”Niin kauan kuin olen teidän kanssanne Bhagavan, mieleni on rauhassa. Poissa ollessani olen levoton. Mitä minun tulisi tehdä?” Hän sanoi, ”Pysy täällä kunnes mielesi asettuu. Sen jälkeen voit mennä minne tahansa eikä mikään häiritse sinua”. Tuntui ihmeelliseltä että minuuttia myöhemmin minua pyydettiin jäämään ja kokkaamaan kaksi kuukautta, koska Chinnaswami, joka oli Ashramin kokkina, oli sairas ja joutuisi poistumaan Ashramista Madrasiin hoitoon. Näin minä tulin jääneeksi – ei kahdeksi kuukaudeksi vaan ikuisesti.

Sen jakson aikana Ashramin historiassa Bhagavan oli hyvin aktiivinen, työskennellen sekä keittiössä että ulkopuolella. Hänellä oli tapana puhdistaa viljaa, kuoria pähkinöitä, hienontaa siemeniä, sitoa yhteen lehtiä, joiden päältä söimme jne. Me osallistuimme hänen kanssaan kaikkiin tehtäviin ja kuuntelimme hänen tarinoitaan, sutkauksiaan, muistojaan ja hengellisiä opetuksia. Joskus

hän saattoi torua meitä rakastavasti kuin äiti. Kaikki mitä teimme, jokainen ongelma, jonka kohtasimme, oli tehty opettamaan meille täydellisen häneen luottamisen taidetta.

Eräänä aamuna eurooppalainen tuli hevoskärryillä Ashramiin ja meni suoraan Bhagavanin luo. Hän kirjoitti jotain paperilapulle ja näytti sen Bhagavanille. Bhagavan ei vastannut, sen sijaan hän tuijotti muukalaista vakaasti. Muukalainen katsoi takaisin. Sitten Bhagavan sulki silmänsä ja muukalainen sulki omansa. Aika vierähti ja koko ilmapiiri oli hiljainen ja tyyni. Lounasaika saapui, mutta Bhagavan ei avannut silmiään. Madhavaswami, avustaja, otti Bhagavanin vesiruukun ja seisoi valmiina viemään hänet pois hallista. Bhagavan ei liikahtanut. Me pelkäsimme mennä lähemmäs, sellainen intensiteetti oli hänen ympärillään. Hän kasvonsa hehkuivat outoa valoa. Chinnaswami puhui äänekkäästi herättääkseen Bhagavanin huomion. Jopa astioita kolistettiin, mutta turhaan. Kun kello läheni kahtatoista, Bhagavan avasi silmänsä. Ne loistivat hyvin kirkkaina. Madhavaswami otti vesikannun; eurooppalainen nousi vaunuihin ja poistui. Se oli viimeinen kerta kun näimme hänet. Jokainen oli ihmeissään miehen erittäin suuresta onnesta, joka oli saanut sellaisen välittömän opastuksen Bhagavanilta.

Kerran Mysoren Maharaja vieraili Ashramissa. Hän pyysi yksityistä tapaamista. Tietenkään Bhagavan ei koskaan sallinut sellaista. Lopulta päätettiin, että Maharaja tuotaisiin sisään, kun Bhagavan oli peseytymässä. Tarjottimia täynnä hedelmiä toinen toisensa perään ja muita kalliita lahjoja asetettiin Bhagavanin jalkojen juureen. Noin viisi minuuttia Maharaja seisoi katsellen ja heittäytyi sitten Bhagavanin eteen. Hänen silmistään vuotavat kyynelvet kastelivat Bhagavanin jalat. Hän kertoi Bhagavanille, ”He tekivät minusta Maharajan ja sitoivat minut valtaistuimeen. Kuninkaaksi syntymisen synnistä johtuen menetin mahdollisuuteni istua jalkojenne juuressa ja palvella teidän loistavassa seurassanne. En usko voivani tulla uudelleen. Vain nämä muutamat minuutit ovat minun. Pyydän teidän armoanne”.

Kerran lehmä Lakshmi tuli halliin. Hän oli siihen aikaan raskaana. Oli lounaan jälkeinen aika ja Bhagavan luki sanomalehtiä. Lakshmi tuli lähelle ja alkoi nuolla papereita. Bhagavan katsoi ylös ja sanoi, ”Odota hetki Lakshmi”, mutta Lakshmi jatkoi nuolemistaan. Bhagavan laittoi paperin sivuun, laittoi kätensä Lakshmin sarvien taakse ja painoi päänsä tämän päätä vasten. He pysyivät näin melko pitkän aikaa. Me kaikki katselimme tätä ihmeellistä näkymää. Jonkin ajan kuluttua Bhagavan kääntyi minua kohti ja sanoi, ”Tiedätkö mitä Lakshmi tekee? Hän on *samadhissa*”. Kyynelvet valuivat Lakshmin silmistä. Hänen silmänsä kohdistuivat Bhagavaniin. Jonkin ajan kuluttua Bhagavan kysyi häneltä, ”Lakshmi, kuinka voit nyt?” Lakshmi liikkui takaperin, haluttomana kääntämään häntänsä kohti Bhagavana ja meni ulos hallista. Neljäntenä päivänä hän synnytti vasikan. Mies, jonka luona hän oli ollut kaupungissa, toi hänet kolmine vasikoineen ja jätti heidät Ashramin lopullisesti. Lakshmi ja hänen kolme vasikkaansa tulivat halliin ja laskeutuivat Bhagavanin sohvan viereen. Hän sanoi, ”Kaikkina näinä päivinä Lakshmin täytyi mennä takaisin iltasin ja hän kyynelehti sen vuoksi. Tänään hän iloisissaan, sillä hänen ei tarvitse enää mennä pois. Hän tietää, että hänen kotinsa on nyt täällä. Meidän täytyy pitää hänestä huolta. Katsokaa minkä itsevarmuuden hän vetänyt itsestään!”

Ashramin alkuaikoina *harijanilla* oli tapana seisoa lähellä kaivoa ja liittyä Bhagavanin seuraan aina kun tämä meni vuorelle. Eräänä päivänä Bhagavan kutsui hänet lähelleen ja sanoi, ”Toista jatkuvasti 'Shiva, Shiva'”. On erittäin epätavallista, että koskettamaton saa tällaista opastusta. Hän ei olisi koskaan voinut turvautua siihen ilman Bhagavanin ääretöntä armoa. Tämän jälkeen mies katosi.

Kerran kerroin Bhagavanille joistakin saamistani näyistä ja hän sanoi:

Kyllä, sellaisia näkyjä todella esiintyy. Tietääksesi miltä näytät, sinun on katsottava peiliin, mutta älä ajattele tämän heijastuksen olevan sinä. Se, mitä havaitaan aisteillanne ja mielellänne, ei ole koskaan totta. Kaikki näyt ovat pelkkiä mentaalisia luomuksia ja jos uskot niihin, kehityksesi lakkaa. Tutki kenelle tämä näky ilmenee, kuka on niiden todistaja. Vapaudu kai-

kesta ajattelusta, pysy puhtaassa tietoisuudessa. Älä poistu tästä.

Eräs vierailija, tehdessään lähtöä Bhagavanin luota, esitti toiveen, että Bhagavanin tulisi pitää hänet mielessään, koska hän oli menossa hyvin kauas eikä ilmeisesti voisi koskaan palata Ashramiin. Bhagavan vastasi:

Jnanilla ei ole mieltä. Kuinka mieltä vailla oleva muistaa tai edes ajattelee? Tämä mies menee jonnekin ja minun täytyy mennä sinne ja huolehtia hänestä? Voinko jatkaa kaikkien näiden ruokoilijoiden muistelemista? Hyvä on, minä välitän teidän rukouksenne Maailmankaikkeuden Herralle. Hän tulee pitämään teistä huolta. Se on hänen työtään.

Sen jälkeen kun uskovaiset olivat lähteneet, Bhagavan kääntyi meitä kohti ja sanoi:

Ihmiset kuvittelevat, että *jnanin* ympärillä pyörivät uskovaiset saavat häneltä erityisen suosion. Jos *Guru* osoittaa puolueellisuutta, kuinka hän voi olla *jnani*? Olisiko hän niin typerä, että olisi imarreltu ihmisten hänelle osoittamasta huomiosta ja palvelusta, jota he tekevät? *Guru* on mielissään vain hänestä, joka luovuttaa itsensä täysin, joka luopuu egostaan iäksi. Sellaisesta ihmisestä pidetään huolta olipa hän missä hyvänsä. Hänen ei tarvitse rukoilla. Jumala pitää hänestä huolta pyytämättä. Sammakko elää tuoksuvan lootuksen vieressä, mutta mehiläinen on se, joka saa hunajaa.

Kun keitin, Bhagavan saattoi tulla keittiöön ja maistaa ruokaa ja tarkata oliko maustaminen tehty oikein. Kerran hän sanoi, ”Maharaja työllistää erityisiä makueksperttejä ja maksaa heille valtavia palkkoja. Minä ihmettelen mikä on minun palkkani”. ”Minä kumarran Bhagavana ja kaikki mitä voin tarjota on elämäni”, minä sanoin, johon Bhagavan nyökkäsi päätään rakastavasti.

Keittiössä ei ollut mitään isoa astiaa, jossa säilyttää ruokatavaroita ja kaikki oli pidettävä kupeissa ja kulhoissa, jotka saattoivat vuotaa ja läikkyä ja tehdä lattiasta liukkaan. Kerran kuurasin keittiön lattian huolella. Kun Bhagavan huomasi tämän, hän onnitteli minua keittiön siisteydestä. Minä huokaisin, ”Mitä siitä on hyötyä Bhagavan? Ihmiset tulevat, vuodattavat öljyä, tiputtavat jauhoja ja keittiö tulee olemaan sama jälleen. Meillä täytyisi olla kunnon astioita ja säiliö”. Kymmenen päivän päästä he kutsuivat minut halliin. Apulaiset olivat avaamassa puisia laatikoita ja niissä oli kuusi kaunista tölkkiä. ”Sinä tahdoit tölkkejä, nyt sinulla on ne”, sanoi Bhagavan. Tutkittaessa oli selvinnyt, että joku rautatievirkailija oli varannut ne Ashramimme nimissä ilman näennäistä syytä. Sellaisia mystisiä yhteensattumia tapahtui lähes päivittäin sekä Ashramissa että palvojien kodeissa.

Eräänä päivänä, kun olin vielä uusi keittiössä, tarjoilin Bhagavanille muutaman perunalohkon enemmän kuin lopuille. Bhagavan huomasi sen ja oli minulle hyvin vihainen. Hän käänsi kasvonsa pois eikä katsellut heitä, jotka jakoivat ruokaa. Illalla keittiössä työskentelevät naiset jättivät jäähyväiset hänelle. Tavallisesti hän vaihtoi muutaman sanan kanssamme. Sinä iltana hän pyysi minut luokseen ja sanoi:

”Mitä teit tänään?”

”En tiedä Bhagavan. Olenko tehnyt jotain väärin?”

”Tarjoilit minulle enemmän currya kuin muille”.

”Mitä sillä on väliä. Minä tein sen rakkaudesta ja kiintymyksestä”.

”Minua hävettää syödä enemmän kuin muut. Oletko tullut täyttämään minut tällä tavalla ruualla? Sinun tulee aina tarjoilla minulle vähemmän kuin muille. Toivotko ansaitsevasi armon perunacurryllä?”

”Rakkaudesta teihin minä tein kömmähdyksen. Antakaa minulle anteeksi Bhagavan”.

”Mitä enemmän rakastat minun seuralaisiani, sitä enemmän rakastat minua”, sanoi Bhagavan.

Hyvä läksy opittiin eikä sitä koskaan unohdettu. Monissa arkipäiväisissä tapahtumissa keit-

tiössä ja ruokailuhallissa ruoka-aikaan osoittivat meille hiljaisia tapoja, joilla Bhagavan osoitti meille oivalluksen polun. Bhagavan oli ankaran työn mestari ja jokaisen oli ehdottomasti toteltava häntä. Jokainen päivä oli koetuksen ja oppitunnin päivä hengellisyydessä. He, jotka eivät olleet käyneet sitä läpi, eivät voineet arvostaa näiden huolien ja konfliktien syvää hengellistä vaikutusta. Meidän 'minämme' saattoivat heittäytyä totuuden kiveä vasten eikä kivi antanut periksi. 'Minän' piti taipua ja siinä taipumisessa oli suurin siunaus. Hänen vihansa saattoi joskus näyttää repivän meidät palasiksi ja todella siunattuja ovat he, jotka ovat nähneet Hänen vihassaan Hänen korkeimman armonsa.

Eräänä päivänä puhuttiin eräästä paikalle saapuvasta palvojasta, joka oli toisen Swamin vaikutuksen alainen. Bhagavan sanoi:

Heti kun joku on luovuttanut elämänsä täällä, hän kuuluu tänne. Minne hyvänsä hän menee, hän tulee palaamaan. Koska hänelle tämä on ovi vapauteen.

SRI RAMANASRAMAM

Lokammal

Voimakas haluni mennä Ramanasramamiin täyttyi, kun sain mahdollisuuden mennä Tiruvannamalaihin yhdessä joidenkin ystäväni kanssa. Saavuimme illalla ja otimme suojan yöksi *dharma-mashalassa*. Seuraavana aamuna menimme Ashramiin, joka oli siihen aikaan pelkkä olkikattoinen maja. Katsoin Bhagavana enkä saanut silmiäni irti Hänestä. Unohdin jopa tarjota hänelle hedelmiä, jotka olin tuonut mukaan. Se oli ensimmäinen tapaamiseni. Koska ystäväni palasivat Tirupatista, minun oli palattava kotiin. Kun pyysin Bhagavanilta suostumusta palata kotiin, hän huudahti, ”Mitä, olet menossa?” Kerroin hänelle kaikista vaikeuksista mitä minulla oli kotona halutessani tulla Ashramiin. Sanoin, ettei minulla ollut kiintymyksiä ja rukoilin häntä pitämään minut hänen jalkojensa juuressa.

Bhagavan luki sillä hetkellä *Upadesa Saramia*. Muruganar tuli sisään ja Bhagavan sanoi hänelle, ”Hän tahtoo joitakin ohjeita kotiin vietäväksi. Lue hänelle tämä”. Hän antoi hänelle *Upadesa Saramin* ja Muruganar luki ääneen joitakin kohtia minulle. Ennen kuin lähdin pyysin Bhagavana antamaan kirjan minulla. Bhagavan sanoi, että jos kirja annettaisiin pois, Ashramissa ei olisi kirjaa. Juuri silloin Somasundara Swami kertoi Bhagavanille, että hänellä oli kirja, jonka hän voisi antaa Ashramille ja pyysi Bhagavana antamaan minulle hänen *Upadesa Saraminsa*.

Tämän ensimmäisen vierailuni jälkeen tapanani oli tulla Ashramiin usein ja viipyä kuukauden tai kaksi. Eräänä päivänä minua pyydettiin keittämään yhtä *dhalia* (halkaistuja palkoja) ja jotain *currya* seuraavaksi päiväksi. Tulin hyvin aikaisin, mutta Bhagavan oli minua nopeampi. Hän kertoi, että *dhali* oli valmis ja että minun tuli vain valmistaa *curry*.

Usein huomasimme takertuneemme vanhentuneiden tapojen ja sovinnaisuussäännösten ansaan, jotka syrjivät vähemmän onnekkaita, erityisesti naisia ja alempia kasteja. Bhagavan oli tiukka, kohdellen kaikkia tasapuolisesti. Hän sanoi usein, ”Ashram ei näe mitään eroja. Täällä ei ole ketään koskettamattomia. He, jotka eivät siitä pidä, voivat syödä muualla. Skandashramamissa tuntui olevan sama ongelma äidin kanssa. Hän ei tahtonut antaa ruokaa miehelle, joka toi meille polttopuita. Hän piti kiinni siitä, että minä syön ensin, sitten hän itse ja sitten puunkaataja voisi saada tähteet Ashramin ulkopuolella. Minä kieltäydyin syömästä ennen kuin mies oli ruokittu kohtuullisesti. Aluksi hän ei taipunut vaan kärsi ja itki ja paastosi, mutta minä pysyin myös kovana. Sitten hän huomasi ettei hän saanut tahtoaan läpi näissä asioissa. Mikä ero on ihmisen ja ihmisen välillä? Olenko minä Brahmin ja hän *pariah*? Eikö ole oikein nähdä vain Jumala kaikissa?” Me kaikki hämmästyimme. Nuhtelu meni syvälle sydämiimme. Me pyysimme Bhagavana puhdistamaan mielemme ja sydämemme niin ettemme enää tekisi syntiä Jumalaa vastaan ihmisessä.

Eräänä aamuna lauloin *Tevaramian* laulua Bhagavanin edessä ja luin pari säettä virheellisesti. Bhagavan huomasi sen ja kysyi, ”Onko se kirjoitettu noin? Parasta lukea uudestaan”. Luin sen väärin useita kertoja. Lopulta Bhagavan sanoi ankarasti, ”Ota itse selvää missä teit virheen. Minä en sinua korjaa. Jos minä sen teen, sinä et opi näkemään missä olet väärässä ja toistat samaa virhettä uudestaan ja uudestaan”. Kunju Swami oli hallissa ja tahtoi auttaa minua. Mutta Bhagavan määräsi hänet pysymään hiljaa. Sitten K.V. Ratnam pyysi Bhagavana näyttämään minulle missä olin vää-

rässä, mutta hän kieltäytyi jyrkästi, sanoen, ”Ei, minun ei pidä sitä tehdä. Hän lukee sitä väärin uudestaan ja uudestaan, koska hän haluaa, että minä korjaan sen”. Minä jatkoin kappaleen lukua yrittäen huomata missä kohdin olin lukenut sen väärin. Keskipäivä lähestyi ja minun oli avustettava lounaan tarjoilussa. Kun olin aikeissa mennä keittiöön, Bhagavan pyysi minua istumaan alas. Hän sanoi, ”Ei, et voi mennä. Etsi ensin virheesi. Sinun ei pidä vain paeta. Parempi istua alas”. Kello soitti lounaalle. Bhagavan nousi sohvaltaan ja meni ruokailuhalliin.

Lounaan jälkeen menin Somasundaram Pillain luo, joka näytti minulle virheeni. Tulin Bhagavanin luo ja toistin säkeen oikein. ”Kuka on näyttänyt sinulle virheen?” hän kysyi. ”On hyödyttönnä tehdä niin. Vasta kun saat itse selville missä olit väärässä, se jää lujasti mieleesi ja sinulla on tieto ja kyky olla tekemättä uudelleen väärin”.

Eräässä toisessa tilanteessa Bhagavan antoi minulle *Vasudeva Mananam* luettavaksi. Luin kirjan ja palautin sen takaisin Bhagavanille. ”Oletko lukenut sen?”, hän kysyi. ”Kyllä, mutten ymmärtänyt siitä mitään”. ”Sillä ei ole väliä. Me muistamme vaikkemme ymmärrä sillä hetkellä. Me saatamme ymmärtää paljon myöhemmin. Me saatamme ajatella unohtaneemme sen, mutta mitään todella tärkeitä arvoja ei koskaan unohdeta”, sanoi Bhagavan kohteliaasti.

Kerran meillä oli syötävänä vain kuivatuista kasviksista tehtyä keittoa riisin kera ja tein parhaani saadakseni sen maukkaaksi. Ruokailun jälkeen kysyin Bhagavanilta mitä hän piti keitosta. Hän vastasi, ”Mitä on maku? Se on sitä mitä kielesi sinulle kertoo. Me ajattelemme, että maku on itse keitossa. Mutta niin ei ole asia. Ruoka itsessään ei ole maukas tai mauton vaan kieli on se, joka sen tekee sellaiseksi. Minulle maku ei ole miellyttävä tai epämiellyttävä, se on juuri niin kuin se on”.

* * *

Bhagavanin sanoja

Eräänä päivänä kun lääkäri oli preparoimassa Bhagavanin kättä, he keskustelivat kuvien ottamisesta. Bhagavan sanoi, ”Kun reikäkamerassa on pieni reikä, näet muodot ja värit. Kun reiästä tehdään isompi, kuvat katoavat ja kuvaaja näkee vain puhdasta valoa. Samalla lailla, kun mieli on pieni ja kapea, se on täynnä muotoja ja sanoja. Kun se avautuu, se näkee puhdasta valoa. Kun laatikko särjetään kokonaan, vain valo jää jäljelle.”

VÄLÄHDYKSIÄ BHAGAVANISTA

Raja Iyer

Vuonna 1911, kun oli yläkoulussa Tiruvannamalaisa, Bhagavan Ramana Maharshi asui Virupakshan luolassa. Tähän aikaan me pojat saatoimme kiivetä Arunachalan vuorelle pieninä porukoina tapaamaan Bhagavana. Hänet löysi tavallisesti istumassa korkealla paikalla luolan ulkopuolella. Hänen tapanaan oli hymyillä meille tunnistamisen merkiksi ja hän salli meidän istuutua hänen jalkoihinsa ja laulaa hartaita lauluja sydämemme halusta. Kun laulamistemme oli ohi, saatoimme jalkaa hänen kanssaan ruuan, jonka olimme tuoneet ja huuhtoa sen alas viileällä vedellä, joka virtasi juuri luolan yläpuolella. Sitten palasimme kotiin hyvällä tuulella.

Yläkoulun jälkeen minulla oli tapana pysyä Bhagavanin seurassa milloin minusta siltä tuntui ja syödä ja nukkua siellä. Siihen aikaan hän oli jättänyt luolan, joka oli käynyt liian pieneksi ryhmälle, joka oli tullut katsomaan häntä ja siirtynyt hieman ylemmäs Skandasramamiin, jonne palvojat olivat rakentaneet joitakin katoksia ja majoja. Echammal, vanha nainen Mudaliar ja muutama muu piti tehtävänään tuoda säännöllisesti keitettyä ruokaa Bhagavanille vuorelle. Tämä antoi joillekin meistä mahdollisuuden olla hänen seurassaan pysyvästi. Ruoka oli tarkoitettu hänelle, mutta sitä oli riittävästi kaikille. Hän ei sallinut mitään syrjintää ruuan suhteen. Se jaettiin tasapuolisesti ja mitä jäi jäljelle, se käytettiin seuraavana aamuna. Ruokailulle ei ollut mitään tiettyä ajankohtaa. Me saatoimme istuutua syömään, kun ruokaa oli tarjolla ja kun se tuntui tarpeelliselta. Bhagavan ei syönyt edellisen päivän ruokaa; mutta hän oli halukas kokkaamaan kaikille ja teki minusta keittiöpojan.

Sitten Bhagavanin äiti ja nuorempi veli Chinnaswami tulivat asumaan hänen kanssaan. Äiti aloitti säännöllisen talonpidon. Palvojat toivat riisiä ja muita elintarvikkeita ja kaikkia jäljelle jääneitä ruuan osia, jotka usein koostuivat riisistä, maidosta ja kekseistä.

Ramanasramamissa ollessaan Bhagavanilla oli tapana rakentaa muureja, penkereitä ja kivi- ja savipenkkejä, köyhän miehen huonekaluja Intiassa. Kerran hän peitti seinää mudalla. Kun hän rappasi mudalla rätki kierrettynä tiukasti päänsä ympärille, hän näytti aivan tavalliselta työläiseltä. Jotkin vierailijat tulivat ylös tavatakseen Bhagavanin ja eräs heistä huudahti, ”Hei kuli, missä se *swami on*, joka täällä asustelee?” Bhagavan katseli ympärilleen ja sanoi, ”Hän on mennyt vuorelle”. Vierailija protestoi, että heille oli sanottu, että hänet löydettäisiin tähän aikaan täältä. Bhagavan kohautti olkapäitään ja sanoi, ”Hän on mennyt vuorelle. En voi sille mitään”. Kun vierailijat olivat menossa alas vuorelta, Echammal tapasi heidät. Hän kertoi ettei *swami* siihen aikaan menisi mihinkään. Hän tarjoutui näyttämään heille *swamin*. Sillä aikaa Bhagavan oli peseytynyt, voidellut ihonsa pyhällä tuhkalla ja istuutunut klassiseen *joogiseen padmasana*-asentoon. Vierailijat tervehtivät häntä hyvin kunnioittavasti, mutta etsiskelivät katseillaan koko ajan kulia. Sen jälkeen kun he olivat poistuneet, Echammal kysyi Bhagavanilta miksi hän oli pilailut heidän kanssaan. Hän sanoi, ”Mitä muuta voisin tehdä? Haluatko minun kiertelevän ympäriinsä itseäni esitellen, 'Minä olen *swami*' tai kantavan kylttiä 'Tämä on Sri Ramana Maharshi'?”

Kun Bhagavan vielä oleili Ramanasramamissa, hän kiersi usein Arunachalan ympäri. Me otimme tavallisesti mukaan tarpeellisia ruuanlaittovälineitä valmistaksemme ruokaa tien varressa.

Ruoka valmistettiin tavallisesti Palakottussa ja loput otettiin mukaan ja syötiin Gautama Ashramissa, johon saavuimme yleensä noin yhdeksän aikoihin illalla. Nukuimme siellä, nousimme aikaisin ylös ja kävelimme Pachaiaammanin Temppeeliin, joka oli, Bhagavanin mukaan, kaikista Pachaiaammanin temppeleistä hengellisesti kaikkein voimakkain. Bhagavanilla oli tapana kävellä Arunachalan ympäri niin hitaasti, että kävely hänen kanssaan oli kuin festivaalikulkue. Me palasimme Skandaramamiin noin kymmeneltä tai jopa myöhemmin.

Vaikka olin naimisissa en ollut kiinnostunut perhe-elämästä. Vaimoni myös kuoli pian vihkäistemme jälkeen ja olin vapaa kiertelemään ja elämään miten tahdoin.

Luonteeltani en ollut altis työläinen, mutta Ashramissa pysymisen vuoksi olin valmis työhön. Bhagavan oli mennyt alas vuorelta äitinsä *samadhin* jälkeen ja Ashram kohosi hänen ympärilleen. Mitä suoritin omalaatuisia tehtäviä, kuten keräämällä kukkia palvontaa varten, kantamalla vettä kaivolta, jauhamalla santelipuutahnaa jne. Joskus suoritin *pujaa* Bhagavanin äidin pyhätöllä.

Eräänä päivänä Chinnaswami pyysi minua ottamaan huolehdittavakseni aamun *iddliesien* valmistamisen, eteläintialaiseen tapaan valmistettuja höyrystetystä riisistä puristettuja kakkuja. Tämä antoi minulle mahdollisuuden tulla Ashramin vakituiseksi asukkaaksi. Valmistaussani *iddliesejä* saavutin sellaista osaamista, että vierailijat kommentoivat, etteivät olleet missään maistaneet Ashramin veroisia *iddliesejä*.

Kerran keittiön työntekijät pyysivät minua jauhamaan palkoja tahnaksi. Yritinpä kuinka hyvin tahansa, en pystynyt tekemään sitä. Minulle sanottiin etten vois in poistua keittiöstä tekemättä työtä loppuun, mutta kieltäydyin jatkamasta. Bhagavan kuuli riidasta ja neuvoi minua lisäämään joukkoon hieman suolaa. Kun tein niin, jauhamisesta tuli helppoa ja sen jälkeen jauhamisen vastustaminen jätti minut täysin. Usein Bhagavan työskenteli kanssamme leikaten vihanneksia jne. Hän piti minua silmällä ja opetti minulle oikeat menetelmät tehdä kaikkea. Hän oli erityisen tarkka tuhailun välttämässä. Hän näytti minulle kuinka käyttää kauhaa niin ettei tippaakaan ruokaa tippuisi lattialle, kuinka välttää valumista kaadettaessa ja kuinka sytyttää tuli muutamalla pisaralla kerosiinia. Jos kaikki tämä ei ollut osa hengellistä kuriani, miksi hän olisi välittänyt? Kun me valmistimme *iddliesejä*, me lähetimme hänelle kaksi höyryävän kuumina. Hän söi toisen ja antoi toisen lähellään olevalle ihmiselle. Joka aamiaisella jokainen sai kaksi *iddliesiä* ja kupin kahvia, mutta Bhagavan otti vain yhden *iddliesin*, laskien ensimmäisekseen sen, jonka hän otti aiemmin.

Vuonna 1937 avattiin Ashramissa postitoimisto ja minusta tehtiin postimestari. Kahtena ensimmäisenä päivänä Bhagavan tuli postitoimistoon ja suoritti kaiken leimaamisen. Ensisijaisesti minä tapasin tuoda posti kaupungin postitoimistosta Ashramiin. ”Oho, postipojasta on tehty postimestari”, huomautti Bhagavan. Ja näin minulla oli mahdollisuus palvella Bhagavana ja Ashramia useita vuosia.

Millä tavoin ja millä tahansa tasoilla palvojat lähestyivät häntä, hän vastasi samalla tavalla, täytti hänen toiveensa ja teki hänestä onnellisen. Hän näytti meille konkreettisesti missä määrin kaikki antautuminen löytää tiensä hänen luokseen, millä tahansa tasolla, jos se on vilpittöntä.

Valkoinen Riikinkukko

Bhagavan tuntui olleen mieltynyt valkoiseen riikinkukkoon, jonka palvojat uskoivat olevan edesmenneen Madhavasamin inkarnaation, hänen vanhan apulaisensa, joka kuoli noin kaksi vuotta aiemmin. Tänäpäin (18.7.1948) kuuluisa lehmä Lakshmi kuoli. Jotkut uskovat, että hän oli edellisessä syntymässään Bhagavanin oppilas. He olettivat tämän hänen syntymästään, hänen elämänsä tapahtumista, hänen suuresta kiintymyksestään Bhagavaniin, jne. Viimeisteltyään Lakshmin historian, Bhagavan ottaa esille valkoisen riikinkukon historian, joka oli tuotu sellaisesta suuresta paikasta kuin Badora. Se syntyi lokakuussa 1946, kolme kuukautta Madhavasamin kuoleman (heinäkuu 1946) jälkeen ja tuotiin Madrasiin huhtikuussa 1947 Barodan Maharaniin toimesta ja Ramanasramamiin David MacIverin toimesta samana päivänä.

Bhagavan seurasi sitten riikinkukon liikkeitä. Se tapasi mennä kaapille, missä kirjoja pidettiin ja koskettaa sen lasiovea nokallaan suorassa linjassa idän ja lännen välillä, ikään kuin tutkien kirjojen nimiä. Toisena se tapasi ilmestyä halliin ja lähteä sieltä samoina aikoina kuin Madhavalla oli tapana tulla ja mennä. Kolmanneksi se tapasi istua aivan samoissa paikoissa kuin Madhavaramilla oli tapana istua ja kuten hän, tapasi vierailta toimistossa, kirjakaupassa, kirjastossa, jne. ja samoina aikoina kuin tämäkin vieraili. Sen elintavat tuntuivat olevan samat kuin Madhavan. Sen vuoksi useiden palvojien johtopäätöksenä oli, että hän oli Madhavan jälleensyntymä.

S.S. Cohen: Kirjasta: *Jäljelle jääneet Ramanan muistot.*

BHAGAVANIN KOKKAAMINEN

Sundaram

Vaimoni kuoleman seurauksena side minun ja perheeni välillä katkesi. Jumalan palveleminen halu oli ollut mielessäni jo melko kauan. Luovuin työstäni. Olin kuullut paljon Bhagavanista. Niinpä päätin mennä Ramanasramamiin. Välittömästi saapumiseni jälkeen minut onnekseni valittiin Ashramin henkilökuntaan. Huolehdin Ashramin kirjeenvaihdosta. Kunnes myöhemmin minua pyydettiin töihin keittiöön. Siellä minulla oli onni työskennellä Bhagavanin suoran valvonnan alla.

Kärsin kauan astmasta. Se tuotti minulle paljon vaivaa ruuanlaitossa, mutten koskaan maininnut siitä Bhagavanille. Minusta tuntui, että minun oli kestävä sitä loppuun asti.

Bhagavan tapasi valmistaa monenlaisia *chutneyta*, tavallisesti tehtynä kookksesta tuoksuviennytien ja mausteiden kera. Hän käytti mielellään halvimpia ja kaikkein yleisimpiä löydettyjä yrttejä ja siemeniä ja oli noita tekemään ihmeellisiä ruokia yksinkertaisimmista valmistusaineista. Kun jokin erikoinen oli valmis, hän antoi jokaiselle keittiössä hyppysellisen maistettavaksi ja meillä oli tapana ottaa se silmät suljettuna, pitäen sitä *prasadina*. Yhdessä sellaisessa tilaisuudessa hän antoi minulla hyppysellisen jotain *chutneytä* ja sanoi, ”Tämä on sinulle lääkettä”. Ajattelematta sitä sen enempää, nielaisin makupalan ja tajusin pian, että se oli täysin poistanut astmani.

Kerran joku valitti Bhagavanille, että Ashramin ruoka oli hyvin pistävää. Hän sanoi, ”Kun *satvinen* ruoka on olennaisen tärkeää hengellisessä harjoituksessa, kuinka Ashramin ruoka voi olla niin voimakkaasti maustettua?” Bhagavan selitti, että niin kauan kuin valmistusaineet olivat puhtaita ja valmistettu puhtaassa paikassa ja oikealla tavalla, maustaminen oli maun ja tottumuksen asia eikä tee ruuasta vähemmän *sattvista*.

Kirjoittamaton sääntö Ashramissa vaati, että ennen kuin viimeinenkin ruoka oli tarjottu ja tyhjennetty, työntekijöiden tuli osallistua vain omiin töihinsä. Istuminen mietiskelyssä tai Bhagavanin hallissa oli ankarasti kiellettyä. Taloudenhoitaja katsoi, hyvästä syystä, että Ashramille omistautunut palvelu oli itsessään korkeinta hengellistä harjoitusta eikä muuta harjoitusta tarvittu. Hän ei sallinut meidän viipyä hallissa työaikaan, mikä oli usein ärsyttävää kiinnostavien keskustelujen ja tapahtumien vuoksi, jotka jatkuivat siellä. Kun me hiivimme sisään ja piilouduimme ihmisten selkien taakse, Bhagavan saattoi katsoa meitä paljon puhuvasti ikään kuin sanoen, ”On parempi mennä töihisi. Älä kerjää vaikeuksia”.

Yöllä illallisen jälkeen me kokoonnuimme Bhagavanin ympärille. Vierailijat saattoivat olla poistuneet tähän aikaan ja meillä oli hänet kokonaan itsellämme. Me tunsimme itsemme kuin suureksi perheeksi kokoontuneena yhteen päivän töiden jälkeen. Tämän lyhyen hetken aikana Bhagavan saattoi kysellä meidän hyvinvoinnistamme, keskustella kanssamme, saada meidät nauramaan ja antaa ohjeita seuraavalle päivälle.

Sinä aikana oivalsin, että työskentely Bhagavanin kanssa keittiössä ei ollut pelkkää ruuanlaittoa vaan ehdottomasti hengellisen harjoituksen muoto. Ensimmäinen läksy hengellisessä kehityksessä oppia ja oppia pysyvästi, on totella *guruu* ehdottomasti kyselemättä tai käyttämättä omaa tuomitsemista vähimmässäkin määrin. Vaikka me tiedämme paremman tavan tehdä se, meidän on

tehtävä tarkalleen niin kuin Mestari on sen meille kertonut. Saattaa näyttää, että häntä tottelemalla työ tuhoutuisi, mutta silti on toteltava. Ihmisen on hallittava tämä välittömän ja kyseenalaistamattoman tottelevaisuuden taide, sillä oivalluksen salaisuus piilee tässä täydellisessä antautumisessa ja omasta tuomitsemisesta luopumisesta.

Bhagavan itse oli loistava kokki ja piti tärkeänä opettaa meidät kokkaamaan oikein. Kokkaaminen on mitä antoisinta työtä, sillä hyvät kokit ovat yleensä huonoja syöjiä ja kaikki hyöty menee toisille. Tämä on oletettavasti se syy miksi Bhagavan valitsi ruuanlaiton harjoitus pohjaksi joillekin hänen uskollisista kannattajistaan. Oli Bhagavanin määräys, että jäänteet tuli varastoida seuraavan päivän aamiaista varten. *Iddliesit sambarin* kera ollessa normaali aamupala Ashramissa, edellisen päivän jäänteet tulivat hyvään tarpeeseen. Bhagavan saapui keittiöön aikaisin aamulla, lämmitti jäänteet, laimensi sitä ja lisäsi hieman valmistusaineita aamun *sambariin*. Edellisen päivän ruuan käyttämisen kielto oli erittäin arvostettu ylemmissä kasteissa. Hän kuitenkin piti kiinni siitä, että jätteiden välttäminen ohittaa kaiken muun eikä koskaan sallinut Jumalan lahjan hukkaan heittämistä. Jäänteiden antaminen kerjäläisille ei ollut mahdollista, sillä hän piti kiinni siitä, että kerjäläisille tuli antaa samaa ruokaa kuin kaikille muillekin eikä jotain huonompaa moskaa. Jopa myös koirat tuli ruokkia kunnollisella ruualla, ja ensimmäiseksi!

Joka aamu ennen aamiaista Bhagavan saapui keittiöön. Kahvia, *iddliesejä* ja *sambaria* sisältävät tarjottimet pidettiin valmiina, kansilla peitettyinä ja loistavan kirkkaina. Hän nosti kantta, katsoi sisälle ja sanoi, ”Tämä on kahvia. Nämä ovat *iddliesejä*. Tämä on *sambaria*”. Me kaikki tunsimme, että tämä siunasi ruuan ennen kuin se jaettiin vierailijoille ja asukkaille.

Kerran hän saapui keittiöön ennen aamunkoittoa ja laittoi osan edellisen päivän keitosta tullelle lämpenemään. Joitakin lehtiä oli pesty ja leikattu ja hän pyysi minua sekoittamaan ne keittoon ja jatkamaan sekoittamista kunnes ne menettävät kirkkaanvihreän värinsä. Hän ei palannut pitkään aikaan. Lehdet eivät vaihtaneet väriä ja keitto alkoi kuivua ja pelkäsin ettei aamiaisella saattaisi olla *sambaria*. Bhagavan tuli juuri ennen aamiaista. ”Mitä, sinä sekoitat vieläkin?” hän kysyi valoisa hymy kasvoillaan. Hän oli mielissään siitä, että olin ehdottomasti totellut häntä ja pyysi minua jatkamaan sekoittamista. Kastike oli valmis ajallaan ja oli herkullista.

Kerran Bhagavan paistoi suurta määrää mausteita isossa teräsruukussa voimakkaalla tulella. Seisoin hänen vieressään, kun hän hiljaa pyysi minua poistamaan pannun heti tulelta. Ehkä hän näki, että enempi kuumentaminen polttaisi mausteet. Lähellä ei ollut mitään millä pitää pannusta, joten otin pannun paljain käsin, nostin sen ylös ja panin sen maahan. Minua ei ollenkaan pelottanut koskea kuumaan teräkseen enkä ollut yhtään yllätynyt siitä, että pystyin nostamaan sen tuntematta sen painoa. Yllätys tuli myöhemmin, kun tajusin kuinka äärimmäisen mahdotonta oli kaikki, mitä oli tapahtunut. Se oli upea esimerkki oman *gurun* tottelemisen voimasta.

Joskus olin riittävän onnekas saadessani omin käsin tarjota ruokaa Bhagavanille. Opiskelin huolellisesti kuinka minun tulisi tarjoilla miellyttääkseni häntä ja olin hyvin valpas ja huolellinen. Silti hän oli paljon valppaampi kuin minä ja huomautti pienimmästäkin virheestä. ”Miksi tarjoilet minulle enemmän kuin tavallisesti? Tarvitsenko tänään enemmän ruokaa kuin eilen? Ja miksi minä saan enemmän herkkuja ja makeisia kuin muut? Kuinka kehtaat tehdä erotteluja?” Lähellä istuvat saattoivat vedota minun puolestani. ”Ei, Bhagavan”, he saattoivat sanoa, ”Sandaram ei tarjoile teille enemmän. Katsokaa, me saimme aivan saman määrän kuin tekin”. Mutta Bhagavan ei ollut helposti tyydytettävissä. ”Sinä et tiedä, ego on hänessä vahva. Minun miellyttämiseni on hänen egonsa toimintaa”. En kyennyt löytämään missä virheeni oli, mutta otin hänen nuhtelunsa eräänlaisena siunauksena enkä ollut huolissani.

Keittiössä työskentelevät naiset olivat niin oikeaoppisia, että he eivät voineet hyväksyä edellisen päivän ruokaa. Kerran kun jotain ylijäänyttä *sambaria* vietiin palvojan taloon, tilattiin erityis-seremonia talon puhdistamiseksi. Kuultuaan tämän Bhagavan kertoi naisille, ”Kutsukaa puhdistajat ja toimittakaa puhdistus keittiöissänne. En enää koskaan tule keittiöihinne”. Naiset, oman oikeaop-

pisuutensa vuoksi, menettivät Bhagavanin jatkuvan läsnäolon, seuran ja opastuksen. Se oli todellinen tragedia. Ashramin jokainen palvoja uskoi, että Bhagavan oli Jumala itse, joka oli tullut puhdistamaan ja siunaamaan häntä ja panemaan hänen jalkansa lujasti vapautumisen polulle. Silti, kun Jumala itse asettuu heidän uskonnollisia tapojaan vastaan, he mieluummin takertuvat tapoihinsa kuin Jumalaan. Siunattuja olivat he, joilla ei ollut muuta sääntöä kuin kuuliaisuus Bhagavanille. Oli selvää, että hän yritti opettaa meille yksinkertaisen läksyn, että hänen ollessaan läsnä mikään muu sääntö ei ollut tarpeen kuin täydellisen antautumisen sääntö. Mutta se ei ollut helppo läksy oppia. Uudelleen ja uudelleen vanhat tavat ja uskollisuudet puolustivat itseään ja saivat meidän tahtomme asettumaan hänen tahtoaan vastaan, mitä suurimmaksi harmiksemme.

Bhagavan ei ollut kapinoinja tai uskonpuhdistaja. Hän ei estänyt ihmisiä seuraamasta uskonnollisia tapojaan kotonaan. Mutta Ashramissa hän ei pitänyt kaikkia tapoja ehdottomana totuutena. Ashramissa hän oli uskonto ja käytäntö ja niiden, jotka unohtivat tämän, oli kohdattava hänen voimakas tahtonsa.

* * *

ANTEEKSIOPYNTÖ HERHILÄISILLE

Eräänä päivänä oppilas sanoi Bhagavanille, ”Kun te astuitte herhiläisten pesän päälle huomaamatta sitä pensaassa ja herhiläiset hyökkäsivät jalkaanne ja purivat sitä tosi pahasti, miksi tunsitte katumusta tämän pelkän tapaturman johdosta, ikään kuin se olisi ollut tahallista.”

Bhagavan vastasi:

Kun minua purtiin herhiläisten toimesta kostoksi

Jalkaan kunnes se tulehtui,

Vaikka se johtui minun astumisestani

Heidän pesäänsä, rakennettuna lehtevään pensaaseen;

Millainen on hänen mielensä, jos hän ei

Vähintään kadu tehdessään sellaista vääryyttä?

Yllä olevaan viittaava tarina on seuraavanlainen:

Eräänä päivänä, kun Bhagavan käveli Vuorella, joka oli hänen tapansa Tiruvannamalaissa oleskelunsa alkuaikoina, hänen jalkansa iski vasten herhiläisten pesää ja suututti ne. Ne hyökkäsivät hänen ruumiinsa kimp- puun ja pistivät häntä jalkaan ja reiteen erittäin pahasti niin että se turposi ja tuli kipeäksi. Bhagavan osoitti suur- ta surua sen vuoksi, mitä hän oli tehnyt tietämättään. Hän ei voinut poistua paikalta ennen kuin ne olivat lopetta- neet rangaistuksensa ja lähteneet pois.

PÄIVÄ BHAGAVANIN KANSSA

P.L.N. Sharma

Vuonna 1932 minulla oli suuri onni osallistua yhteistyöjärjestön konferenssiin, joka pidettiin Tiruvannamalaissa. Se antoi minulle mahdollisuuden nähdä pyhä Arunachalan vuori ja käydä Bhagavan Sri Ramana Maharshin luona. Kun näin hänet, hän oli hallissaan, maaten sohvalla. Halli oli siisti ja viileä ja sohva oli hyvin peitetty värillisillä huiveilla ja tiikerinnahalla, mutta Bhagavanilla itsellään oli vain lannevaate vyötäisillään eikä muuta. Hallin hillityssä valaistuksessa hänen ruumiinsa loisti kuin kiillotettu kulta ja hänen silmänsä olivat lumoavat, täynnä jonkin hyvin voimakkaan sisäisen elämän välähdyksiä. Mitä enemmän katselin häntä, sitä enemmän hänen kasvonsa tuntuivat säteilevän mystistä valoa peruslähteestä, joka oli joissain syvällä sisällä. Huomasin olevani kykenemätön arvaamaan hänen henkistä tilaansa. En pystynyt selvittämään oliko hän tietoinen maailmasta vai ei, enkä näkikö hän minut vai ei, enkä oliko hän jonkinlaisessa *joogisessa* transsissa tai mietiskelyssä jotenkin täysin näkemykseni ja tietoni yläpuolella.

Halli oli täynnä hiljaisuutta, tyyneyttä ja rauhaa. Suunnilleen kaksikymmentä ihmistä istui lattialla, ilmeisesti syvässä mietiskelyssä. Kun kello soitti keskipäivän ruualle, hän kutsui meidät kaikki pään nyökkäyksellä ja me seurasimme häntä ruokailuhalliin. Syönnin jälkeen minua pyydettiin puhdistamaan se paikka, jossa olin syönyt ja viemään pois banaaninlehdet, joita oli käytetty lautasena. Kaikkialla muualla olisin ottanut sen epäkunnioituksen merkinä; mutta sanoin itselleni, että se saattoi olla tarpeellinen opetus ja nielaisin ylpeyteni.

Seuraavana aamuna menin suoraan Ashramiin ja istuuduin oven viereen katsoen Bhagavaniin päin. Joku hallituksen virkamies, seuranaan palvelijoita, saapui halliin ja alkoi heti kertoa Bhagavanille kuinka korruptoituneita hallituksen palvelijat olivat, kuinka he käyttivät väärin asemaansa, kuinka he riitelivät ja taistelivat keskenään tehden hallinnosta tehottoman ja epäuskottavan, kuinka hän oli ottanut tehtäväkseen puhdistaa hallituksen koneiston ja kuinka kiireinen hän oli taistellussaan kaikkea maailman pahuutta vastaan. Hän valitti, että lojaalisuudestaan esimiehiään kohtaan, jotka olivat antaneet hänelle luottamuksensa ja ahdistuksessaan menestymisen tähden, hän oli menettänyt mielenrauhansa ja oli tullut pyytämään Bhagavania tekemään hänet tyyneksi ja tyytyväiseksi. Oli selvää, että hän piti itseään hyvin tärkeänä henkilönä, jonka pyyntöön on heti tultava vastaan. Lopetettuaan puhumisensa hän katseli Bhagavania odottavasti, ikään kuin sanoen, ”Nyt on sinun vuorosi näyttää mitä sinä voit tehdä”.

Bhagavan ei edes katsonut häneen. Kello naksutti tunteja, mutta Bhagavan pysyi täysin hiljaa. Virkamies menetti kärsivällisyytensä, nousi ylös ja sanoi, ”Te olette hiljaa, Bhagavan. Tarkoittako se sitä, että myös minun tulisi olla hiljaa?” ”Kyllä, kyllä”, sanoi Bhagavan ja siinä kaikki.

Konferenssimme viimeisenä päivänä kaikki edustajat menivät yhdessä Ramanasramamiin ja istuutuivat halliin Bhagavanin eteen. Sri Veruvapuru Ramdas, konferenssin puheenjohtaja, puhutteli häntä, ”Bhagavan, me kaikki olemme sosiaalityöntekijöitä ja Mahatma Gandhin oppilaita. Me olemme kaikki ottaneet elämäntehtäväksemme työskennellä koskettamattomuuden poistamiseksi uskonnostamme ja tavoistamme. Olkaa niin armollinen ja kertokaa meille mikä on teidän näkemyksenne kyseisessä asiassa”. Taaskaan Bhagavanilta ei tullut vastausta. En voinut olla varma oliko hän

edes kuullut kysymyksen. Aika kului. Edustajat näyttivät väsyvän ääneti istumisesta ja alkoivat kuiskaila keskenään. Tilanne muuttui hämmentyneeksi. Sri Yagnanarayana Iyer, Madrasin Pachayappa Collegen rehtori nousi ylös ja sanoi, ”Bhagavan, meidän kysymyksemme koskettaa maallista elämää. On ehkä sopimatonta esittää sitä teille. Olkaa niin ystävällinen ja antakaa meille anteeksi”. ”Ei ole mitään anteeksiannettavaa”, sanoi Bhagavan melko pian iloisesti hymyillen. ”Kun valtameri velloo ja kantaa pois kaiken edessään olevan, kuka välittää mitkä ovat teidän näkemyksenne tai minun?” Edustajat eivät nähneet vastauksessa mitään järkeä. Vain kymmenen vuotta myöhemmät suuret tapahtumat antoivat sille merkityksen.

Konferenssin neljäntenä päivänä menin yksin Ashramiin aikomuksenani esittää Bhagavanille henkilökohtainen kysymys. Toiset olivat kertoneet minulle, että Bhagavanin läheisyydessä epäilyksen selvenevät itsestään ilman kysymistä ja vastaamista. Mitään sen kaltaista ei minulle tapahtunut. Kolmena edellisenä päivänä olin yrittänyt tavoittaa hänen katseensa, mutten onnistunut. Nousin useita kertoja ylös esittääkseni kysymyksen, mutten omannut rohkeutta ja istuin alas. Neljäntenä päivänä päätin puhutella häntä vaikka hän näytti katselevan johonkin tilan äärettömyyksiin. ”Bhagavan, mieleni ei tottele minua. Se vaeltelee miten tahtoo ja johtaa minut vaikeuksiin. Olkaa minulle armollinen ja kertokaa minulle selvästi kuinka saada se hallintaan”. Jo ennen kuin lopetin kysymyksen, Bhagavan kääntyi minua kohti ja katsoi minua hellästi. Hän puhui minulle mitä ystävällisimmän ja hänen sanansa säkenöivät merkitystä:

Kaikilla uskonnollisilla ja hengellisillä menetelmillä ei ole mitään muuta päämäärää kuin saada mieli hallintaan. Tiedon, antautumisen ja velvollisuuden polut tähtäävät tähän ja vain tähän. Uppoutumalla työhösi unohdat mielesi työstäsi erillisenä ja miehen hallinnan ongelma lakkaa. Antautumisessa mielesi sulautuu rakastamaasi Jumalaan ja lakkaa olemasta Hänestä erillään. Hän opastaa mieltäsi askele askeleelta ja mitään hallintaa ei tarvita. Tiedossa huomaa, ettei ole olemassa sellaista asiaa kuin mieli, ei hallintaa, hallitsijaa tai hallittua. Antautumisen polku on kaikista helpoin. Mietiskele Jumalaa tai Hänen mentaalista tai materiaalista kuvaansa. Tämä tulee hidastamaan mielesi ja se saadaan hallintaan itsestään.

Tunsin itseni jotenkin tyytyväiseksi ja minussa oli syvä rauha, kun katselin häntä viimeisen kerran.

SRI BHAGAVANIN ARMO

Gouriammal

Isäni oli aina Sri Bhagavanin harras palvoja. Milloin hyvänsä hän sattui olemaan Tiruvannamalaissa virallisella matkalla, hän ei jättänyt käymättä katsomassa Bhagavana. Siihen aikaan Bhagavan oleskeli Virupakshan luolassa. Isäni saattoi joskus ottaa minut mukaansa. Muistelen, että olin ollut noin seitsemän ikäinen, kun näin Bhagavanin ensimmäisen kerran. Mutta vasta paljon myöhemmin muutin pysyvästi lähemmäs Ramanasramamia. Näin sain monia mahdollisuuksia tavata ja keskustella Bhagavanin kanssa.

Kerran kysyin Bhagavanilta mitä minun tulisi tehdä ollakseni hengellisellä polulla. Hän sanoi, ”Tee mitä haluat tehdä, jatka vain sen tekemistä; älä jää joutilaaksi. Toista nimeä tai ajattele syvällisesti tai etsi 'minä'-tietoisuuden alkulähdettä, tee *Atma Vicharaa*, mutta jatka työskentelyä itsesi kimpussa. Tämä on erittäin tärkeää”.

Yksi esimerkki hänen armostaan seuraajiaan kohtaan on hänen kahden laulun suosituksensa *Tiruppugazhista* helpottaakseen heitä saamaan tyttärensä naimisiin. Bhagavanin palvojat uskoivat lujasti, että kahden laulun laulaminen *Tiruppugazhista* Bhagavanin edessä olisi riittävä vihkiäisten saamiseksi järjestettyä parhaalla mahdollisella tavalla. *Tiruppugazhissa* on toinen laulu, jossa Jumalan on ilmoitettu tulevan taloon vastasyntyneenä lapsena. Kun kuka tahansa lähestyi Bhagavana ruokoillen lasta, hän pyysi heitä laulamaan tätä laulua.

Asuin Ramana Nagarissa, missä taloni sijaitsi, kahdeksan vuotta. Ne olivat elämäni muistorikkaimmat ja hedelmällisimmät vuodet. Kuinka suloisia ne olivat ja kuinka monia ihmeitä silmiäni edessä tapahtui! Kerran Dr. Sreenivasa Rao oli kertomassa Bhagavanille kuinka hyvää hänelle olisi syödä enemmän ananaksia, kun joku saapui halliin kasa ananaksia tarjottimella. Toisen kerran Bhagavan mainitsi eräästä Gajanana Sharmasta, joka asui hänen kanssaan joitakin vuosia aiemmin ja kyseli hänen nykyisestä olinpaikastaan ja tekemisistään. Samalla hetkellä postimestari saapui halliin ja postin joukossa oli kirje Gajanana Sharmalta valokuvien kera sekä yksityiskohtia hänen elämästään, Ashramistaan ja oppilaistaan. Bhagavan sanoi, ”Katsokaa tätä, kuinka ihmeellistä! Olin juuri kertomassa hänestä ja tässä se kaikki tulee”.

Eräänä toisena päivänä hyväntahtoinen, mutta tietämätön oppilas vaati, että Bhagavanin tulisi ottaa lasillinen appelsiinimehua, jonka hän oli tuonut. Bhagavan oli harmissaan tultuaan huomioduksi erikseen ja sanoi, ”Jos annat minulle jotakin antamatta sitä kaikille, se on minulle kuin myrkyä”. Kun oppilas sanoi, että seuraavan kerran kaikki saisivat appelsiinimehua, Bhagavan sanoi, ”Mitä hyötyä antamisesta on, koska minä kerron sinulle? Sinun tulisi jo tietää, että he kaikki ovat minua ja että mitä sinä annat heille, olet antamassa minulle”. Bhagavan hylkäsi kaiken hänen ja muiden välisen erottelun.

Kerran sisareni viisivuotias poika oli saanut käärmeen pureman ja kauhuissaan hän toi lapsen Bhagavanin luo. Lääkäri oli luopunut toivosta ja poika hikoili valtavasti ja kärsi voimakkaista kivuista. Lapsi oli jo jäykistynyt laajentunein silmin ja hengitti raskaasti. Lapsen äiti itki koko ajan ja kantoi hänet Bhagavanin luo. Kun Bhagavan näki hänet, hän sanoi, ”Älä itke, älä itke. Se ei ole

mitään”. Hän asetti kätensä pojan päälle ja muutaman minuutin kuluttua poika sai aistinsa takaisin ja nousi istumaan. He istuivat hallissa jonkin aikaa, mutta koska oli iltamyöhä, äitiä oli pyydetty ottamaan lapsi kotiin. Kun hän oli poistumassa, hän näki muslimipalvojan kuistilla Bhagavanin hallin edessä mumisemassa rukouksiaan. Ammatiltaan hän oli käärmeen huumaaja ja käärmeenpureman parantaja. Kun hän näki heidät, hän sanoi, ”Poika oli kuolemassa käärmeenpuremaan, mutta koska olitte menossa katsomaan Bhagavana, minä pysyin vaiti. Nyt lapsi on turvassa, mutta myrkky on yhä hänen ruumiissaan ja minun on parempi laulaa muutamia loitsuja saadakseni ne ulos”. Hän lauloi joitakin rukouksia ja sitten hän pyysi heitä menemään. Bhagavan oli pelastanut lapsen, mutta tahtoi käärmeenlumoajan ottavan kunnian.

* * *

Ramana Sadguru

Arthur Osborne

Tuntea, tietää, olla kristitty sisäisesti –
 Voiko silloin olla Kristuksen rakkaus maan päällä,
 Kävellä kuin ihmiset, näyttää sellaiselta kuin ihminen näyttää?
 Pyrkimättä väittelemään; rakkaudella on suurempi arvo.

Rakkaus tekee ihmisestä

Rakastetun sukulaisen. Sellaisen olen minä tuntenut,
 Hän loistavine silmineen, Hän jonka pelkkä katse
 Lävisti sydämen, jonne kylvettiin siemen
 Viisauden syvempään kuin pyhässä kirjassa,
 Totuuden ainoastaan

Ei opittavaksi vaan eletäväksi, Totuus aikanaan
 Versoo sydämen pimeydessä, talvisella maaperällä
 Ja kasvattaa värisevän varren, sitten, tullen voimiinsa,
 Surmataksaan näennäisen itsen joka antoi sen syntyä,
 Tai kuolla.

Sydämeni sydän, näyttää ulkoisesti minulta
 Ihmismuodossa, vetää puoleensa ihmisrakkauteni,
 Herra Ramana, Guru, noussut Aurinko,
 Ilmestynyt Itse, kaikkien opastaja jotka harhailevat,
 Eksyneinä ja yksin,

Sotkeutuneina ajatuksiin ja turhiin kuvitelmiin,
Takaisin puhtaaseen Olemassaoloon, jonka säteilevä hymysi,
Täynnä myötätuntoa vaelteluni vuoksi,
Kertoo minulle minä aina olin, vaikka eksyksissä tällä hetkellä
Näkyvien maailmassa.

ELÄMÄ BHAGAVANIN SEURASSA

T.K. Sundaresa Iyer

Vuonna 1908, kun olin 12-vuotias, Bhagavan oleskeli Virupakshan luolassa. Serkullani Krishnamurtyllä oli tapana mennä joka päivä Bhagavanin luo ja laulaa antaumuksen lauluja ja tehdä palvontaa hänen edessään. Eräänä päivänä kysyin häneltä minne hän joka päivä meni. Hän kertoi minulle, ”Vuoren Herra itse istuu siellä ihmisen muodossa. Mikset tule kanssani?” Myös minä kiipesin vuorelle ja löysin Bhagavanin istumasta kivilaatalla ympärillään noin kymmenen palvojaa. Jokainen lauloi laulua. Bhagavan kääntyi kohti minua ja kysyi, ”No, etkö laulaisi minulle laulua?” Eräs Sundaramurti Nayanarin laulu tuli mieleeni ja lauloin sen. Sen merkitys oli:

Mitään muuta turvaa minulla ei ole kuin teidän pyhät jalkanne. Niitä pitelemällä minun tulisi voittaa armonne. Suuret miehet laulavat teidän ylistystänne, Oi, Herra. Suokaa kieleni toistaa teidän nimeänne vaikka mieleni eksyy.

”Kyllä, tämä on sitä mitä sinun tulisi tehdä”, sanoi Bhagavan ja piti sitä hänen opetuksenaan minulle. Siitä lähtien menin hänen luokseen säännöllisesti useita vuosia jättämättä päivääkään väliin.

Eräänä päivänä ihmettelin miksi ollenkaan vierailin hänen luonaan. Mitä siitä oli hyötyä? Siinä ei tuntunut olevan sisäistä kehitystä. Vuorelle kiipeäminen oli merkityksetöntä puuhaa. Päätin lopettaa vuorella vierailuni. Tasan sataan päivään en nähnyt Bhagavana. Sadantenaensimmäisenä päivänä en voinut kärsiä enää kauempaa ja juoksin Skandasramiin Virupakshan luolan yläpuolelle. Bhagavan näki minun kiipeävän, nousi ylös ja tuli minua vastaan tavatakseen minut. Kun polvistuin hänen jalkoihinsa, en voinut hillitä itseäni ja purskahdin kyyneliin. Riipuin hänen jaloissaan enkä päässyt ylös. Bhagavan veti minut pystyyn ja kysyi, ”Siitä on yli kolme kuukautta kun viimeksi näin sinut. Missä olit?” Kerroin hänelle, että ajattelin ettei hänen näkemisestään ollut minulle mitään hyötyä. ”Hyvä on”, hän sanoi, ”ehkä se on hyödytöntä, mitä sitten? Sinä tunsit menetyksen, etkö vain?” Silloin ymmärsin, että emme menneet hänen luokseen voiton vuoksi vaan koska hänestä erillään meillä ei ole elämää.

Kerran kirjoitin kaksi säettä tamilin kielellä, yhden kiitokseksi ominaisuudettomalle Herralle, toisen lukemattomia muotoja omaavalle Herralle. Jälkimmäisessä kirjoitin, ”Josta armo virtaa tuntevien ja tuntemiseen kykenemättömien ylle”. Bhagavan pyysi minua vaihtamaan yhden kirjaimen ja tämä muutti merkityksen seuraavaksi, ”Joka kohdistaa armonsa tunteville ja tuntemiseen kykenemättömille”. Idea oli, että armo ei ollut pelkkä vaikutus vaan voitiin kohdistaa tarkoitukseen, jossa sitä eniten tarvittiin.

Milloin hyvänsä menin ylös vuorelle nähdäkseni Bhagavanin, tapanani oli ostaa jotain syötävää ja ottaa se mukaani antimina. Eräänä päivänä minulle ei ollut rahaa. Seisoin Bhagavanin edessä masentuneena ja sanoin, ”Tämä ihmisparaka ei ole tuonut mitään”. Bhagavan katseli minua kysyvästi ja huomautti, ”Miksi, toit minulle pääasian. Kaikki muu on merkityksetöntä”. Minä ihmettelin, tietämättä mitä olin tuonut. ”Etkö ymmärrä? Olet tuonut itsesi”, nauroi Bhagavan.

Kerran sain tarjouksen työstä Sholapurissa opettaakseni juutalaisia pakolaisia. Siitä tarjottiin

hyvää palkkaa. Hyväksyin tarjouksen ja vastaanotin hyväksyntäni sähköitse. Näytin sähköttä Bhagavanille. ”Hyvä on, mene vain”, hän sanoi. Jo ennen kuin lähdin hallista tunsin pimeyden laskeutuvan ylleni ja aloin väristä. Sydämeni valitti, ”Mitä olet tekemässä? Olet poistumassa *Gurusi* läheisyydestä!” Menin takaisin, heittäydyin Bhagavanin jalkoihin ja itkin, ”En voi mennä, en voi jättää teitä”. Bhagavan nauroi, ”Katsokaa miestä! Hän on ollut täällä kaksikymmentä vuotta ja katsokaa tulosta. Hän ajattelee, että on olemassa paikkoja, jossa Bhagavan ei ole ja kieltäytyy menemästä sinne!” Hän pilkkasi minua armollisesti ja käski minun häipyä Sholapuriin. Olin valmis lähtemään. Erittäin rikas Seth tuli Ashramiin sadan kysymyksen kera, kaikki paperilla. Bhagavan vastasi niihin kaikkiin, mutta tamiliksi. Seth kirjoitti muistiin vastausten suulliset käännökset. Seuraavana päivänä ilmestyi iso auto kouluni eteen ja minulle kerrottiin, että minut haluttiin Ashramiin. Bhagavan pyysi minua tapaamaan Sethiä ja katsomaan, ettei hänen käänöksissään ollut mitään virheitä. Tämä työ otti minulta kuusi tuntia. Minulle tarjottiin työstä kolmekymmentä rupiaa. Kieltäydyin rahasta sanoen, että se oli Bhagavanin työtä eikä siitä tulisi tarjota rahaa. Hän vei asian Bhagavanille. Bhagavan määräsi minut hyväksymään sen ja lisäsi, ”Nyt sinulla on riittävästi rahaa mennä Sholapuriin”. Matkallani sairastuin Bangalossa korkeaan kuumeeseen. Se lisääntyi päivä päivältä. Sähkötin Sholapuriin ilmoittaen kyvyttömyyteni aloittaa työn ja kuume hävisi seuraavana päivänä! Olin ilman työtä ja rahaa, kun palasin katuvana Bhagavanin jalkoihin. Kitkerä läksy oli opittu; työn houkutuksen ei tulisi olla minulla ensisijalla.

Vuodet vierivät. Menin naimisiin, elin joustavaa perhe-elämää tallentaen pyhiä kirjoituksia, opiskellen Vedoja, palvoen esi-isiä ja jumaluuksia määrättyillä tavoilla, ruokkien viidenlaisia eläviä olentoja. Liityin poliittisiin ja uskonnollisiin aktivisteihin ja kuljin kylästä kylään opettaen *Periya Puranamia*; silti löysin aika usein aikaa vierailta Bhagavanin luona.

Noin vuonna 1920 Kavyakanta Ganapathi Shastri tuli asumaan Tiruvannamalaihin. Kaikilla oli tapana kutsua häntä 'Nayanaksi' (isäksi). Hänestä tuli Tiruvannamalaisen kaupungin kansalaisyhteiskunnan puheenjohtaja. Alkuajoina lähtien olin Tilakin liikkeessä enkä nähnyt Mahatma Gandhin ohjelmassa paljoa tulevaisuutta. Eräänä päivänä sanoin Nayanalle, ”En odota paljoakaan poliittisilta aktivisteilta; ilman Jumalan armoa mikään toiminta ei menesty. Armon pyytäminen on ainut tehtävämme. Ihmiset tahtovat sinun, jota on runsaasti siunattu armolla, käyttävän hengellistä voimaasi maailman ylentämiseksi ja maan vapauttamiseksi ja olemaan tuhlaamatta aikaasi puheisiin”. Hän piti ajatuksesta ja pyysi minua pysymään kanssaan ja rukoilemaan Jumalalta armoa. Hän laitto minut opiskelemaan Vedoja ja opetti minulle säkeitä Rig Vedasta merkityksineen. Mahendran yhteisöjä syntyi ympäri Intiaa ja minusta tehtiin pääsihteeri. Heidän päämääränään oli voittaa maailmamme vapaus puhtaasti hurskailla keinoilla kuten rituaaleilla, rukouksilla ja henkilökohtaisilla ja yhteisillä katumusharjoituksilla. Me onnistuimme rekisteröimään noin kymmenentuhatta jäsentä.

Nayana asui pääosin Mangopuuluolassa Arunachalalla ja vieraili silloin tällöin Bhagavanin luona. Nayanalla oli tapana keskustella hänen kanssaan *sastroista* ja saada ongelmansa selvitettyä. Hän oli mahtava tutkija, kun taas Bhagavan pelkästään lukutaitoinen. Silti Nayana sanoi, ”Ilman Bhagavanin armoa pyhien kirjoitusten koukerot ovat yli ymmärrykseni. Yksi sana häneltä selvittää kaiken”. Kun Nayana näki jonkun istuvan Bhagavanin edessä mietiskelemässä suljetuin silmin, hän torui palvojaa sanoen, ”Kun aurinko paistaa edessäsi, miksi sinun täytyy sulkea silmäsi? Oletko toissasi vai tahdot näyttää kuinka hurskas veikko olet?” Ne olivat todella onnen päiviä ja minua siunattiin monilla jumalten ja jumalattarien näyillä. Se kaikki johtui Nayanana voimasta ja Bhagavanin armosta.

Riikinkukko seurasi Skandasramamissa Bhagavana kaikkialle. Eräänä päivänä valtava mustahuulikobra ilmestyi Ashramiin ja riikinkukko hyökkäsi sitä vastaan kiivaasti. Kobra paljasti huppunsa ja kaksi luontaista vihollista oli valmiina taistelemaan kuolemaan saakka, kun Bhagavan tuli melko lähelle ja sanoi, ”Miksi tulit tänne? Tämä riikinkukko tappaa sinut. Sinun on parasta poistua heti”. Kobra veti välittömästi huppunsa alas ja luikersi pois.

Siellä eleli siihen aikaan suurenmoinen *vaishnavaguru*, Vilakshanananda Swami. Hän oli hyvin perehtynyt joogaan ja houkutteli paljon yleisöä. Menin eräänä päivänä katsomaan häntä ja hän pyysi minua viemään hänet Bhagavanin luo. Kolmekymmentä palvojaa seuranaan hän ilmestyi Bhagavanin eteen ja ainoastaan seiso, kumartamatta tai liittämättä käsiään yhteen tervehdykseksi. Hän seiso noin kymmenen minuuttia liikkumatta ja putosi sitten pitkin pituuttaan Bhagavanin jal-koihin. Kyynelet valuivat hänen silmistään ja hän sanoi, ”Tämä minun pääni ei koskaan ole kumar-tunut ihmisolennon edessä. Tämä on ensimmäinen kerta ja siunatkaa minua, sillä se saattaa olla myös viimeinen”. Tullessaan vuorelta alas hän kohtasi Nayanana. He alkoivat puhua ja tämän kes-kustelun aikana Nayana kertoi *swamille*, että jumalaista voimaa ei tulisi käyttää julkisiin esityksiin ja propagandaan. Tällä saattoi olla vaikutuksensa, sillä Vilakshanananda Swami ei koskaan enää poistunut asunnostaan.

Kerran Nayana oli kokoamassa *magnum opustaan* nimeltä *Uma Sahasram*, tuhat säettä ylis-tykiseksi Umalle, Shivan voima-aspektille. Hän on kirjoittanut seitsemänsataa ja kolmesataa oli vie-lä jäljellä. Silti hän oli jo valinnut kirjalle päivämäärän, jolloin se tarjotaan Jumalattarelle ja oli lä-hettänyt kutsun ystäville ja palvojille ympäri Intiaa. Satoja ihmisiä oli kokoontunut, mutta valmistu-mispäivän kynnyksellä kolmesataa säettä oli yhä kirjoittamatta. Illalla Bhagavan kysyi Nayanalta aikoiko hän lykätä tilaisuutta. Nayana vastasi kieltävästi ja sanoi, että hän voisi, Jumalan armolla, saada säkeet valmiiksi aamuun mennessä. Hänellä oli neljä ihmistä istumassa kanssaan kynällä ja paperilla varustettuna ja hän alkoi sanella säettä jokaiselle vuorollaan. Bhagavan oli mielissään, is-tuen silmät suljettuina ilmeisesti melko tietämättömänä kaikesta siitä mitä tapahtui. Nayana näytti toimivat jotenkin valtavan kiihkeästi; hän saneli ilman taukoja ja epäröintiä; säkeet virtasivat hänen suustaan vuolaana. Keskiyöhön mennessä työ oli tehty. Bhagavan, joka siihen saakka oli istunut liikkumatta suljetuin silmin, avasi ne ja kysyi oliko kaikki kirjoitettu ylös. Nayana, joka näytti ympäristöstään tietämättömältä kun hän saneli, vastasi välittömästi, että oli sanellut kaiken täysin Bha-gavanin innoittamana. Kun hän myöhemmin luki mitä oli sanellut, hän hämmästy ja huudahti, ”Oi, kuinka ihmeellistä! Vain Bhagavan pystyy tuottamaan sellaista kauneutta. Minä olin vain hänen suokappaleensa”. Ne olivat niin täydellisiä, ettei parantaminen ollut mahdollista.

Vuonna 1926 Nayana meni johonkin paikkaan lähelle Belgaumia kurinpidollisista syistä. Kun hän oli lähdössä, hän luovutti minut Bhagavanin huolehdittavaksi. Myöhemmin hän kirjoitti, ”Sundaresan täytyy tuntea itsensä yksinäiseksi ja surulliseksi koska jätin hänet. Olkoon Bhagavan hänelle erityisen ystävällinen”. Näyttäessäni tätä kirjettä Bhagavanille, hän sanoi, ”Parasta pysyä minun lähelläni. Ymmärrätkö, minun täytyy kyetä kehittämään ja huolehtimaan sinusta Nayanana puolesta, kun hän tulee ja vaatii sinua takaisin”. Siitä lähtien asuin Ashramissa. Saatoin opettaa päi-visin koulussa ja kuukauden lopussa luovuttaa palkkani vaimolle. Tämä oli ainoa kontaktini perhee-seeni.

Vuonna 1929 olin väsynyt sisäisen elämäni suhteelliseen muodottomuuteen ja pyysin Bha-gavana antamaan minulle jotkut suorat ohjeet mihin suuntaan minun tulisi jatkaa hengellisessä har-joituksessani. Hän antoi minulle *Kaivalyamin* luettavaksi ja selitti minulle joidenkin säkeiden sisäi-sen merkityksen. Siitä aina vuoteen 1938 omistin itseni täysin hengelliselle elämälle. Tein velvolli-suuteni koulussa ja huolehdin perheestäni aivan kuin jonakin, joka piti tehdä, mutta se ei ollut mi-nulle tärkeää. Oli ihmeellistä kuinka pystyin pysymään niin erillisenä niin monia vuosia; se oli kaik-ki Bhagavanin armoa.

Kolmantenakymmenentenäkuudentena syntymäpäivänäni kirjoitin runon, jossa valitin, ettei Jumalan kunnian näkyä ollut vielä annettu minulle ja annoin runon Bhagavanille. Hän luki sen ko-konaisuudessaan hyvin hitaasti ja huolellisesti kuten hän tavallisesti teki ja pyysi sitten minua istuu-tumaan alas ja menemään itseeni. Tein niin ja pian fyysinen maailma katosi ja sen paikalla näin kaikkialle levittäytyvän valkoisen valon. Sisäinen ääni pyysi minua kertomaan mitä halusin nähdä. Tahdoin nähdä jumalaisen Ramachandran ja yhtäkkiä näin Raman kruunaamisen kuninkaaksi pik-kutarkkoine yksityiskohtineen, huiveissa ja väreissä, selvästi ja elävänä pystymättä sitä sanoin ku-

vaiilemaan. Sitä kesti noin tunnin ja sitten kaikki oli taas normaalia. Jonkin aikaa myöhemmin Bhagavan kysyi minulta olinko lukenut *Dakshinamurti Astotharamin*. Sanoin, että en ja hän pyysi minua lukemaan kirjan muutamit viimeiset säkeet. Bhagavan lisäsi, että Rama ja Dakshinamurti ovat sama Suurenmoinen Olento.

Eräänä päivänä Bhagavan selitti minulle jonkin vaikeasti ymmärrettävän *vedantisen* säkeen merkityksen. Hallin kello oli puoli yhtätoista. Mutta olin täysin imeytynyt aiheeseen ja unohdin koko kouluni. Yhtäkkiä Bhagavan muistutti minua, että olin myöhässä. ”Mutta tänään ei ole koulua”, selitin, ”tänään on sunnuntai”. Bhagavan nauroi, ”Tällainenko on tapasi työskennellä? Tänään on maanantai. Pidä kiirettä, rehtori odottaa sinua portilla”. Juoksin koululle ja, yllätyksekseni, löysin rehtorin seisomasta portilla ja katselemasta temppeleille päin. Kun menin lähemmäs, hän sanoi, ”No niin, ehkä unohdit, että tänään on maanantai ja ehkä Maharshin oli muistutettava sinua siitä”. Vahvistin, että juuri niin oli tapahtunut ja nauroimme molemmat täydestä sydäimestä!

Oli ehdotettu, että painettaisiin kirjaksi kaikki mitä Bhagavan oli kirjoittanut tamilin kielellä. Siihen tarvittiin esipuhe, mutta mukaan ei ilmoittautunut kirjoittamaan sitä. Jopa oppineet panditit tunsivat itsensä epävarmoiksi ja vetäytyivät anteeksi pyydellen. Puhe hallissa jatkui koko päivän ja Bhagavan katseli. Suunnilleen puoli yhdeltätoista illalla hän kutsui minut luokseen ja kysyi minulta miksi minä en ottanut esipuhetta. Sanoin, että hänen siunauksellaan minä voisin sen tehdä. ”Se onnistuu hyvin”, sanoi Bhagavan. Aloitin kirjoittamisen heti ja tunnin päästä esipuhe oli valmis. Kirjoittaessani tunsin hiljaisen vaikutuksen ikään kuin joku olisi ohjannut kynääni. Kahdelta aamulla Bhagavan oli hereillä ja näytin hänelle esipuhetta. Hän oli aivan tyytyväinen ja pyysi minua menemään nukkumaan. Hän kutsui minut ovelta takaisin ja pyysi minua tarkistamaan uudestaan viimeisen lauseen, jossa sanottiin, ”Toivotaan, että he, jotka käyvät läpi tämän kirjan, tulevat saavuttamaan jumalaisen pelastuksen, joka antaa rauhan ja onnen”. Bhagavan sanoi, ”Ei ole kysymys toivomisesta. Lukija tulee ehdottomasti saavuttamaan pelastuksen”, ja pyysi minua korjaamaan lauseen välittömästi.

Pariskunta Perusta tuli kerran Ashramiin ja kertoi Bhagavanille tarinansa; sen jälkeen kun he olivat lukeneet hänestä, heistä tuntui, että hän oli Jeesuksen Kristuksen jälleensyntymä eivätkä halunneet mitään muuta kuin tavata hänet. He eivät olleet rikkaita ja heidän oli säästettävä palkoitaa, hieman joka viikko. Muutaman vuoden ponnistelujen jälkeen he purjehtivat Intiaan halvimmalla mahdollisella tavalla. Matka kesti joitakin kuukausia ja tuotti heille paljon ongelmia, mutta viimein he pääsivät perille. Bhagavan kuunteli tarkkaavaisesti aivan loppuun asti ja sanoi sitten, ”Olette tehneet pitkän matkan ja kokeneet monia vastoinkäymisiä. Olisitte voineet mietiskellä siellä ja saavuttaneet saman tuloksen ja lisättynä minun näkemiseni tyydytyksellä Perussa”. Bhagavanin sanat kuulostivat heistä oudoilta ja he eivät ymmärtäneet niiden merkitystä. Illalla Bhagavan kyseli Perusta ja sen ihmisistä, miltä he näyttivät, kuinka elivät ja työskentelivät. Pariskunta kertoi hänelle taloudesta, satamista, teollisuudesta ja ihmisten kaupankäynnistä. Kun he kuvailivat paikkaa meren rannalla, Bhagavan kysyi, ”Onko ranta peitetty marmorilaatoilla, joiden väliin on istutettu kookoksia?” Pariskunta oli hämmästyksissään ja kysyi Bhagavanilta kuinka hän voi tietää sellaisia yksityiskohtia. Hän vastasi, ”Miksi kysytte kuinka minä voin tietää? Ymmärtäkää kerta kaikkiaan, että aikaa ja paikkaa ei ole olemassa mielestä erillään ja ettei sydän rajoitu niihin”. Silloin he ymmärsivät sen, Bhagavanin armolla he voisivat saada hänet heidän omalla paikallaan.

Bhagavanin palvoja, eräs Mahadeva Ayyar, kärsi Madrasissa hikasta yli kuukauden. Hänen tyttärensä kirjoitti Bhagavanille pyytäen, että hänen tulisi auttaa hänen isäänsä. Bhagavan pyysi meitä kirjoittamaan Mahadevalle, että kuiva inkivääri jauhattuna ja sekoitettuna ruskeaan sokeriin parantaisi sairauden. Samanaikaisesti hän kysyi Madhavaswamilta, apulaiseltaan, oliko tätä sekoitusta saatavana Ashramista. Madhavaswami toi pullon sokeriin sekoitettua inkivääriä. Bhagavan otti hyppysellisen ja antoi hieman jokaiselle hallissa olijalle. Minä sanoin leikkisästi, ”No niin, ei ole tarvetta kirjoittaa Mahadeva Ayyarille. Hänen täytyy olla tähän aikaan vapaa hikasta”. Kirje resepteineen lähetettiin samana päivänä. Seuraavana päivänä tuli kirje Madrasista, jossa sanottiin, että

Mahadevan hikka oli poistunut edellisenä päivänä klo 13.00. Se oli täsmälleen se aika, kun Bhagavan otti oman osuutensa inkivääriseoksesta!

Shivaratripäivänä, illallisen jälkeen, Bhagavan oli pitkällään sohvalla monien palvojiensa ympäröimänä. *Sadhu* ehdotti, että koska tämä oli mitä hyväenteisin yö, Bhagavan voisi selittää Dakshinamurtia ylistävien säikeiden merkityksen. Bhagavan antoi hyväksyntänsä ja kaikki odottivat innolla hänen sanovan jotain. Hän yksinkertaisesti istui, katsellen meitä. Me imeydyimme vähitellen alati syvenevään hiljaisuuteen, jota ei häirinnyt kellon raksutus tunnin, joka tunnin, aamuun klo 04.00 saakka. Kukaan ei liikkunut eikä puhunut. Aika ja paikka lakkasivat olemasta. Bhagavanin armo piti meidät rauhassa ja hiljaisuudessa seitsemän tuntia. Tässä hiljaisuudessa Bhagavan opetti meille Korkeimman kuten Dakshinamurti. Kellon lyödessä neljää Bhagavan kysyi meiltä olimmeko ymmärtäneet hiljaisen opetuksen merkityksen. Kuin äärettömän autuuden valtameren aallot, me heittäydyimme Bhagavanin jalkoihin.

Eräänä päivänä, kun Bhagavan oleili Pachiammanin temppelissä, Rangaswami Ayyangar, oppilas Madrasista, saapui kun oli kuuma keskipäivä ja meni temppelin viereiseen altaaseen kylpyyn. Se oli siihen aikaan metsäaluetta ja melko syrjäistä. Bhagavan, joka puheli oppilaidensa kanssa, nousi yhtäkkiä ylös ja meni kohti allasta. Gepardi oli Rangaswamin huomaamatta juomassa vetä sen toisella puolella. Bhagavan katseli hetken aikaa gepardia ja sanoi, ”Mene pois nyt ja tule myöhemmin. Mies saattaa säikähtää kun näkee sinut”. Gepardi katsoi Bhagavana, katsoi oppilasta ja poistui.

Eräs herra Knowles tuli osoittamaan kunnioitustaan Bhagavanille. Koska hän oli huolellisesti perehtynyt itä- ja länsimaiseen filosofiaan, hänellä oli tapana käydä pitkiä keskusteluja Bhagavanin kanssa. Eräänä päivänä keskustelu koski oivaltaneen henkilön tilaa. Yhdessä osassa keskustelua herra Knowles kysyi oliko Bhagavan, joka hänelle puhui, todellisuutta vai ei. Jokainen odotti innokkaana vastausta. Selväsanaisesti Bhagavan sanoi, ”Ei, minä en puhu”. Herra Knowles oli aivan tyytyväinen. Hän sanoi, ”Kyllä, Bhagavan ei puhu minulle. Hän ei koskaan puhu. Hän on vain olemassa. Siinä kaikki”.

Optikko Madrasista vieraili Ashramissa. Chinnaswami tahtoi hänen tutkivan Bhagavanin näön ja määrävän hänelle lasit. Optikko huomasi, että hänen omat lasinsa sopivat Bhagavanille hyvin ja tarjosi niitä hänelle. Ne olivat kaksiteholasit, kauniit ja kalliit. Bhagavan sanoi, että hän tarvitsi vain lukulasit ja että yksinkertaiset silmälasit riittäisivät. Chinnaswami halusi parasta Bhagavanille ja vastoin Bhagavanin hyväksymistä valitsi kaksiteholasit. Otin ne uudestaan Bhagavanille, mutta hän kieltäytyi koskemasta niihin. Olin melko innokas miellyttämään Chinnaswamia ja vetosin Bhagavana käyttämään kaksiteholaseja. Hän katseli minua keskittyneesti ja sanoi, ”Kun en halua niitä, miksi painostat minua?” Poistuin lannistuneena. Tämä tapahtui juuri ennen Bhagavanin syntymäpäiväjuhlia.

Siitä hetkestä lähtien kun jätin Bhagavanin, tunsin polttavan tunteen sisälläni ja vaikka olin valmistelujen vuoksi kiireinen, kipu raastoi sisintäni. Kolmantena päivänä se yltyi niin sietämättömäksi, että juoksin halliin, joka oli tupaten täynnä palvojia, heittäydyin pitkin pituuttani Bhagavanin eteen ja itkin, ”Bhagavan, antakaa minulle anteeksi. Minä tein kömmähdyksen, kun yritin pakottaa ne lasit teille. Olitte minulle vihainen ja minä palan kuin tuli. En kestä sitä kauempaa. Tiedän, että se on *karmaani* eikä teidän tahtonne, joka rankaisee minua, mutta olkaa armollinen ja auttakaa minua”. Bhagavan, joka katseli tyhjyyteen autuuteen imeytyneenä, käänsi loistavat silmänsä kohti minua ja sanoi tyynesti, ”Mitä tämä on? Kuka on vihainen? Istu hiljaa; kaikki tulee olemaan kohdallasi hyvin”. Nyyhkytin kuin lapsi ja muutamassa minuutissa kipu katosi.

Eräänä päivänä pyysin vaimoani valmistamaan joitakin riisikakkuja ja lisäsin huvikseni, että kaikki särkyneet tulisi tarjota Jumalalle. Ei ole vaikeaa tehdä riisikakkuja ja tavallisesti ne valmistuvat kokonaisina. Vaimoni on hyvä kokki, silti huomasin kotiin palatessani, että kaikki kakut olivat palasina. Hyvittääkseni omaatuntoani vein ne Bhagavanille ja kerroin hänelle tarinan Herra Shivas-

ta, joka otti kulin muodon ja sitoutui työhön ja sain maksuksi murenevia riisikakkuja. Siitä hetkestä lähtien siellä ei ollut saatavissa kokonaisia kakkuja ennen kuin Herraa oli palvottu. Bhagavan piti tarinasta, maistoi joitakin kakkuja ja jätti loput jaettavaksi muille.

Avustajalla, Madhavaswamilla, oli tapana kuivatella Bhagavanin pyyhettä kahden puun väliin sidotulla bambulla. Lintu oli rakentanut pesänsä tämän bambun toiseen päähän. Eräänä päivänä pyyhettä poistaessaan Bhagavan siirsi pesää, joka kaatui. Yksi pesän kolmesta munasta vieri ulos ja sai säröjä, muttei särkynyt. Bhagavan kertoi Madhavanille, että vakava synty oli lykännyt velvollisuuttaan ja tutkinut munaa säälillä ja myötätunnolla. ”Äitiparka ajattelee, että muna on rikki ja tulee itkemään surkeasti. Hän varmasti syyttää minua, että olen rikkonut munan. Voisiko tämän munan korjata haudottavaan kuntoon?” Hän kääri vaurioituneen munan pieneen kangaspalaan ja nosti sen takaisin pesään ja kävi aina muutaman tunnin välein ottamassa munan käteensä, katseli sitä hetken ja pani takaisin kangaspalaan kiedottuna. Koko ajan hän mutisi itsekseen, ”Korjaantuukohan halkeama? Hautoutuukohan muna?” Sellaisella huolella ja myötätunnolla Bhagavan hoiti munaa noin viikon. Kahdeksantena päivänä Bhagavan huudahti kuin innostunut lapsi, ”Katsokaa, halkeama on hävinnyt. Äiti tulee olemaan iloinen. Seuratkaamme ja katsokaamme kun pienokainen tulee ulos”. Munaa seurattiin koko ajan ja lopulta pienokainen ilmestyi. Bhagavan otti sen hellästi käsiinsä säteillen ilosta, esitellen sitä kaikille ja antaen sen lopulta sen äidille.

Eräänä *Amavasyana* (uudenkuun päivänä) kaikki Ashramin asukkaat istuivat aamiaisella ruokailuhuoneessa. Minä seisoin ja katselin. Bhagavan pyysi minua istuutumaan aamiaiselle. Sanoin, että vietin kuolleen isäni seremoniaa sinä päivänä enkä voinut syödä mitään (Tavallisesti seremonioita vietettiin, jotta esi-isät voisivat mennä taivaaseen). Bhagavan tiuskaisi, että minun isäni oli jo taivaassa eikä ollut enempää tehtävissä hänen hyväkseen. Minun aamiaisen syömiseni ei vahingoittasi häntä millään tavoin. Minä epäröin yhä tottumuksesta, sillä se oli ikivanha traditio. Bhagavan nousi ylös, pani minut istumaan ja syömään joitakin riisikakkuja. Siitä päivästä lähtien luovuin suorittamasta seremonioita esivanhemmille.

Kerran Chinnaswami oli minulle hyvin kiukkuinen ja hermostuin siitä aika paljon. En voinut syödä päivällistä ja seuraavana aamuna, tuntien itseni levottomaksi ja nälkäiseksi, kerroin Bhagavanille, joka valmisti riisikakkuja, että minulla oli kiire mennä kaupunkiin sillä eräät oppilaat odottivat minua. ”Mistäs nyt tuulee?”, sanoi Bhagavan. ”Tänään on sunnuntai eikä sinulla ole opetustehtäviä. Tule, olen valmistanut erityistä *sambaria* aamiaiseksi ja tahtoisin sinun maistavan sitä. Istu”. Niin sanoen hän toi minulle lehden, levitti sen eteeni, teki siihen *iddlieseistä* ja *sambarista* keon ja istuen vieressäni vitsaili ja kertoili hauskoja tarinoita saaden minut unohtamaan suruni. Kuinka mahtavaa oli Bhagavanin myötätunto!

Vaimoni tapasi valmistaa jotain ruokaa joka iltapäivä ja tuoda sen Ashramiin. Bhagavan pyysi usein häntä lopettamaan tapansa, mutta hän ei voinut. Eräänä päivänä hän sanoi, ”Tämä on viimeinen kerta kun syön ruokaasi. Seuraavalla kerralla en suostu”. Samana päivänä Bhagavan kertoi meille kuinka eräs ruokalaji tulisi valmistaa. Seuraavana päivänä vaimoni toi sen oikein valmistettuna. Bhagavan muisti mitä hän tälle oli sanonut, mutta mitä hän saattoi tehdä vastoin rukoilevaa katsetta? Hän maistoi hänen ruokalajiaan ja sanoi, että se oli erittäin hyvin valmistettu. Sellainen oli hänen ystävällisyytensä palvojiaan kohtaan.

Toinen poikani oli laiska eikä ollenkaan hyvä koulussa. Hänen lopullisen yläkoulunsa tutkintojensa aika lähestyi nopeasti ja pojan ainoa valmistautuminen oli uuden kynän osto! Hän toi sen Bhagavanille ja pyysi häntä siunaamaan kynän koskettamalla, niin että se voisi kirjoittaa tutkintopaperit hyvin. Bhagavan tunsu hänen laiskuutensa ja sanoi, että opiskeltuaan lujasti hän ei voinut muuta kuin läpäistä. Poikani vastasi, että Bhagavanin siunaus oli voimakkaampi kuin opiskelu. Bhagavan nauroi, kirjoitti muutaman sanan kynällä ja antoi sen hänelle takaisin. Ja poika todella läpäisi, mikä oli ihme totta tosiaan!

Niinä päivinä osallistuin Ashramin ulkomaiseen kirjeenvaihtoon. Minä esitin Bhagavanille

jokaisen vastauksen luonnoksen, sain hänen suostumuksensa, annoin sille lopullisen muodon ja lähetin sen. Vastaanotimme joitakin hyvin älyllisiä ja monimutkaisia kysymyksiä. Nämä kysymykset ja vastaukset ovat muodostaneet hyvin valaisevan kokoelman. Eräänä päivänä sellaisen vastauksen toimiston kopiota oli käytetty joidenkin makeisten pakkaamisessa ja se putosi Bhagavanin käsiin. Hän nosti metakan, lähetti noutamaan minua ja sanoi minulle selvästi mitä hän ajatteli sellaisten hengellisten muistiinpanojen väärinkäytöstä. Pelästyin valtavasti ja olin samalla hyvin pahoillani ulkomaankirjeenvaihdon asiakirjojen tilasta. Yritin selvittää kuka otti vanhat paperit ruokailuhalliin, mutta kukaan ei tunnustanut. Kaikki syyttivät minua, viimeistä miestä tuolilla!

Chinnaswami alkoi rakentaa jotakin ja tarvitsi rahaa työn loppuun saattamiseksi. Hän laati suunnitelman, että Mysoren Maharajaa voitaisiin lähestyä joidenkin Ashramin vanhempien jäsenten kautta eläkkeellä olevan tuomarin, Sri Sundaram Chettiarin johdolla. Minua pyydettiin esittämään asia Bhagavanille ja hankkimaan hänen suostumuksensa. Koska tiesin Bhagavanin vastenmielisyyden sellaisia asioita kohtaan, pelkäsin häntä todella paljon, mutta Chinnaswamia vielä enemmän. Lopulta tein sen epäsuorasti laatimalla kirjeen tuomarille ja selittämällä asian hänelle. Tämän ehdotuksen vein Bhagavanille luettavaksi. Bhagavan luki sen ja heitti sen pois, sanoen halveksien, ”Aina pyydetään rahaa. Ajatteleminen joka hetki rahaa ja tuhlaamme elämämme siihen. Mitä minulla on tekemistä rahan kanssa?”

Kaupunginhallitus oli jakaantunut asenteessaan Ashramia kohtaan. Siellä oli ryhmä, joka tuki Ashramia ja toinen, joka parjasi Ashramia ja tuotti vaikeuksia. Ashramille oli asetettu vero ja me protestoimme sitä. Kaupunginhallituksen jokaisessa kokouksessa asia tuli esille, siitä keskusteltiin kuumeisesti ja jätettiin ratkaisematta. Eräänä päivänä, kun veroasia jälleen ponnahti keskusteluun, minua pyydettiin osallistumaan ja puolustamaan Ashramin etuja. Minä saatoin vain rukoilla Bhagavana, ”Te olette kaikkien sydänten hallitsija, myös niiden, jotka vastustavat Ashramia”. Yllätyksekseni yksikään henkilö ei asettunut minua vastaan kokouksessa ja vero kumottiin.

Yksittäin nämä tapahtumat saattavat näyttää merkityksettömiltä ja vähäpätöisiltä, mutta yhteisesti ne olivat vaikuttavia. Ne loivat ilmapiirin, jossa me elimme, jossa jokainen päivä saattoi tuoda esiin voiman, viisauden ja rakkauden uusia ihmeitä. Bhagavan antoi meille osoituksen Jumalan kaikkivoipaisuudesta, kaikkietävyyydestä ja ainaisesta läsnäolosta. 'Minä'-tunne palaa loppuun ihmeissään ja palvonnassa nähdessämme hänen ehdottoman rakkautensa kaikkia olentoja kohtaan. Vaikka ulkonaisesti näytimme pysyvän hyvin paljon samoina henkilöinä, mutta sisäisesti hän toimi kanssamme ja tuhosi erillisyyden ja itsetärkeyden juuret, kaikkein suurimmat esteet tiellämme häneen. Aina tulee päivä, jolloin 'minä'-puu, irrotettuna juuristaan, kaatuu yhtäkkiä eikä enää ole.

* * *

Syntymäpaikka

T.P.R.

Oli Sri Bhagavanin määräys, että minun tulisi mennä Tiruchuzhiin ja nähdä talo, jossa Bhagavan oli syntynyt. Se oli silloin jonkun toisen hallussa. Bhagavan antoi minulle lyhyen muistiinpanon Tiruchuzhista ja paikosta, jotka minun tulisi nähdä: temppeli, torni, jossa hän leikki, *mantapam*, koulu, allas. Hän opasti minua erityisesti tapaamaan joitakin hyvin vanhoja ihmisiä, jotka saattaisivat yhä muistaa hänet. Bhagavan halusi myös tietää vieläkö siinä temppelissä jatkettiin *pujien* suorittamista *prasadameilla* ja muilla tarjoamisilla tavanomaisessa laajuudessa. Minulla oli näissä paikoissa vierailemisen ainutlaatuinen kokemus ja merkitsin ylös kaikki Bhagavanin edellyttämät yksityiskohdat. Palattuani, kun annoin selostukseni kirjoitettuna, Bhagavan osoitti valtavaa kiinnostusta lukemalla sen ääneen palvojilleen hallissa. Selostuksen viimeisessä osassa tein ehdotuksen Chinnaswamille, Bhagavanin veljelle ja Sarvadhikarille, että hänen velvollisuuttaan ei olisi täytetty jos tämä talo ei tulisi Ashramin hallintaan ja että se tulisi kunnostaa ja pitää kaikkien Ramanan palvojien pyhiinvaellusten keskuksena. Sri N.R. Krishnamurthi Iyer oli minulle suurena apuna kaikissa näissä yrityksissä. Sen jälkeen Sri Chinnaswami osoitti suurta kiinnostusta ja talo lopulta ostettiin ja nyt se on Sri Ramanasramamin omistuksessa. Talo nimettiin Sri Bhagavanin mukaan Sundara Mandiramiksi.

MAHARSHIN OPETUKSET JA MODERNI TIETEELLINEN AJATTELU

K.K. Nambiar

Bhagavan Sri Ramana Maharshi opetti meille, että ikuinen onni on ihmisen todellinen luonne ja paras tapa oivaltaa se, on Itselle olla oma itsensä. Toisin sanoen on vain oltava. Pysyminen Itsenä, joka on Puhdasta Tietoisuutta, on korkeinta onnea, täydellisyyttä ja pysyvyyttä. Jokainen muu niin kutsutun onnen muoto, joka saavutetaan ulkopuolista lähteistä, on harhaa ja haihtuvaa. Se palaa sinne mistä se tuli. Niinpä, Itsen onni kysymällä jatkuvasti ”Kuka minä olen?” on varmin ja suorin tie hävittää tietämättömyys ja jäädä Itseksi.

Lähestyin kerran Bhagavana ja kysyin häneltä eri alueista, joihin suositettiin keskittymistä eri *sruteissa*, t.s. kulmakarvojen väliin, nenänpäähän, sydänkeskukseen, *muladharaa*, jne. Bhagavan, joka lepäsi sohvalla, nousi ylös ja otti esiin kirjan *Sri Ramana Gita* läheisestä pyörivästä hyllystä ja aukaisi sen suoraan sivulta, joka sisälsi slokan:

Jos sydän sijaitsee *anahatara chakrassa*, kuka joogaa harjoittava aloittaa *muladharasta*?

Jooga shastrassa anahatara chakra on neljäs ja *muladhara* ensimmäinen ja alin selkäytimen kuudesta keskuksesta.

Näytti ikään kuin ihmeeltä, kun kirja avautui oikealta sivulta; mutta sellaiset kokemukset olivat yleisiä Sri Bhagavanin oppilailla. Hän lisäsi malayalamiksi, ”Jos haluaa tulla Tiruvannamalahin, miksi mennä ensin Kasiin (Banaras) tai Rameswaramiin ja sitten tulla tänne? Miksei pitkän kiertotien sijasta suoraan Tiruvannamalahin?” Tunsin suurta katumusta, kun Sri Bhagavan oli ottanut minulle esiin tämän slokan *Sri Ramana Gitasta*. Vaikka itselläni oli pyhä aarre, *Sri Ramana Gita* malayalaminkielisenä Sri Bhagavanin omin käsin kirjoittamana ja minulle hänen siunauksiensa kera annettuna, en ollut sitä lähemmin opiskellut tai yrittänyt panna käytäntöön siihen sisältyviä ohjeita. Koko viides kappale nimeltä *hridaya vidya* käsittelee mietiskelyn tekniikoita ja valaisee seikkoja, jotka koskevat hermokeskusten, *nadien* jne. toimintoja.

Myös Ashramissa, Bhagavanin läsnä ollessa päivittäin esitettävässä *vedaparayanassa* oleva säe, joka ilmenee *Mahanarayana anuvakamissa Purushasuktamin* lopussa, alleviivaa edellä olevat ohjeet:

Hridayam (sydän, joka on mietiskelyn paikka) muistuttaa nurin käännettyä lootuksen nuppua. Alue kurkun alapuolella ja navan yläpuolella...

Niinpä, jatkuva kysely 'Kuka minä olen?' Sri Bhagavanin, joka on aina kanssamme, armon opastamana, johtaa etsijän Sydänkeskukseen, Tietoisuuden istuimelle, joka ei ole sisä- eikä ulkopuolella, on kaikkialle leviävä ja ikuinen. Tämä korkein tietoisuus on kaikki, joka ON ja pysyminen siellä on lopullinen päämäärä.

Katselkaamme nyt tieteellisen tiedon nykyisiä kehitysvaiheita. Yhteen aikaan meitä ympäröivän maailman oletettiin koostuvan aineesta, jotka koostuivat molekyyleista ja atomeista. Fyysikot tutkivat niitä lähemmin ja paloittelivat ne nukleoneiksi, elektroneiksi, kvanteiksi, aalloiksi, par-

tikkeleiksi ja kentiksi. Einstein sanoi, että meidän kokemuksemme maailmankaikkeus muodostuu aineesta ja energiasta aika-avaruus-jatkumossa. Hän julkaisi kuuluisan kaavan $E=mc^2$, jossa C on vakio, joka vastaa valon nopeutta. Aineesta ja valosta tuli samaa merkitseviä. Max Planck, kuuluisa kvanttiteoriastaan, lisäsi tähän uuden ulottuvuuden siitä, että tietoisuus on se, joka on olennainen ja että aine on tietoisuuden johdannainen. Sen seurauksena aika ja avaruus ovat vain tietoisuutemme käsitteitä. Täten tiedemiehet tekevät täyskäännöksen päätökseen, että koska jokainen havaittu kohde on ominaisuuksiensa summa ja nämä ominaisuudet ovat meidän havaitsemia, koko aineen, energian, atomien ja tähtien näkyvää maailmankaikkeutta ei ole olemassa muuna kuin tietoisuuden rakennelmana.

Yoga Vashista sanoo:

Kaikki asiat, jotka ovat olemassa kaikkialla, ovat meidän kokemia; missään ei ole mitään, mikä ei olisi meidän kokemaamme.

Bhagavan on kertonut meille, että maailma sellaisena ei ole todellinen. Se todellinen Brahmanina tai Tietoisuutena. Maailma, jonka näemme ja koemme aisteillamme, on mielen tuote; mieli on egon osa, joka ,ego, ilmestyy Puhtaasta Tietoisuudesta, joka on sama kuin Todellisuus. Ihmisen on oivallettava Se ja vain OLTAVA.

* * *

Toisin Sanoen

Joku kysyi Bhagavanilta: ”Ihmiset puhuvat Vaikuntasta, Kailasasta, Indralokasta, Chandralokasta, jne. Ovatko ne todella olemassa?” Bhagavan vastasi: ”Varmasti. Voit levätä oletuksessa, että ne kaikki ovat olemassa. Myös sieltä löytyy kaltaiseni *swami* istumasta ja kuten täällä, istuvat siellä oppilaat ympärillä. He kysyvät jotakin ja hän sanoo vastatessaan jotakin. Kaikki on enemmän tai vähemmän tämän kaltaista. Mitä siitä? Jos joku näkee Chandralokan, hän kysyy Indralokasta ja Indralokan jälkeen Vaikuntasta ja Vaikuntan jälkeen Kailasasta ja sitten tästä ja tuosta ja mieli jatkaa vaelteluaan. Missä on *shanti*? Jos *shantia* etsitään, ainoa kunnollinen menetelmä sen turvaamiseksi on Itsetutkimus ja Itsetutkimuksen avulla Itseoivallus on mahdollista. Jos etsijä oivaltaa Itsen, hän voi nähdä kaikki nämä maailmat oman Itsen sisällä. Kaiken alkulähde on ihmisen oma Itse. Silloin ei enää herää tätä epäilyä. Siellä saattaa olla tai saattaa olla olematta Vaikuntaa tai Kailasaa, mutta se on fakta, että sinä olet täällä, eikö niin? Missä sinä olet? Sen jälkeen kun tiedät nämä asiat, sinä voit ajatella noita maailmoja”.

– Kirjeitä Sri Ramanasramamista, Suri Nagamma, s. 46.

BHAGAVAN KEITTIÖSSÄ

Samburnamma

Vuonna 1932 menin Tiruvannamalahin sisareni ja hänen miehensä kanssa. Löysimme Bhagavanin palmulehtimajasta, joka oli rakennettu hänen äitinsä *Samadhin* ylle. Dandapani Swami esitelti minut Bhagavanille sanoen, ”Tämä on Dr. Narayanan vaimon sisar”. Seuraavat päivät olivat syvän ja tyynen onnellisuuden päiviä. Rakkauteni Bhagavana kohtaan sai syvät juuret eikä koskaan jättänyt minua. Kykenin istumaan pitkät ajat Bhagavanin läheisyydessä ilman minkäänlaista mentaalista aktiivisuutta enkä huomannut ajan kulkua. Minua ei oltu opetettu mietiskelemään enkä todella tiennyt kuinka pysäyttää mielen ajattelemisen. Se tapahtui aivan itsestään, hänen armostaan. Viivyin kaksikymmentä päivää. Kun olin lähdössä, Bhagavan otti kirjan ”Kuka minä olen?” ja antoi sen omin käsin minulle.

Tulin takaisin Ramanasramamiin poissaoloni jälkeen ja minua pyydettiin auttamaan keittiössä. Bhagavan auttoi meitä keittiössä, opin pian hänen avullaan Ashramin tavan kokata. Bhagavanin vahva periaate oli, että terveys riippui ruuasta ja se tulisi panna kuntoon ja pitää terveenä oikealla ruokavaliolla. Hän uskoi myös, että hienoksi jauhaminen ja huolellinen keittäminen tekisi kaikesta ruuasta helposti sulavaa. Niinpä meillä oli tapana viettää tunteja jauhaen ja hauduttaen.

Hän kiinnitti suurta huomiota kunnolliseen ruuanvalmistukseen. Hän oli aina halukas lähtemään hallista antaakseen neuvoja keittiössä. Hän opetti meille lukemattomia tapoja valmistaa ruuaksi viljoja, palkoja ja vihanneksia. Hän kertoi tarinoita lapsuudestaan tai äidistään, tämän tavoista ja siitä kuinka tämä valmisti *sampurnamia* (makeaa täytettä).

Hän oli meille keittiössä hyvin tiukka. Hän ohjeitaan oli toteltava pienintä yksityiskohtaa myöten. Meille ei jätetty mitään mahdollisuutta arvata tai yrittää omin neuvoin. Meidän täytyi tehdä sokeasti niin kuin hän oli meille opettanut ja niin tekemällä me vakuutuimme, että hän oli aina oikeassa ja että emme koskaan voineet epäonnistua jos luotimme häneen. Kun ajattelen sitä nyt, voin nähdä selvästi, että hän työskenteli keittiössä 'taka-ajatuksenaan' hengellinen harjoitus. Hän opetti meille, että työ on rakkautta toisia kohtaan, että emme koskaan voi työskennellä itsellemme. Omalla läsnäolollaan hän opetti meille, että me olemme aina Jumalan läheisyydessä ja että kaikki työ on Hänen. Hän käytti ruuanvalmistusta opettaakseen meille uskontoa ja filosofiaa.

Keittiössä hän oli mestarikokki tähdäten täydelliseen makuun ja ulkonäköön. Saatoin ajatella, että hän piti ruuasta ja nautti tukevasta ateriasta. Mitä vielä? Päivällisaikaan hän kokosi pienen ruoka-annoksen, jonka salli laitettavan lehdelle – makeaa, hapanta ja suolaista – kaikki yhdessä ja nielaisi sen huolettomasti ikään kuin hänellä ei olisi makuaistia suussa. Kun huomautimme hänelle, ettei ollut oikein sekoittaa yhteen sellaisia hienosti tehtyjä ruokia, hän sanoi, ”Riittää jo moninaisuus, olkoon meillä jotain yhtenäisyyttä”.

Oli selvää, että kaikki se ylenmääräinen huolenpito, jota hän antoi ruuanlaitolle, oli meidän hyväksemme. Hän tahtoi meidän säilyttävän hyvän terveyden ja heille, jotka työskentelivät keittiössä, ruuanlaitosta tuli syvä hengellinen kokemus. ”Sinun täytyy peittää kasvixsesi, kun keität niitä”, hän tapasi sanoa, ”vain silloin ne säilyttävät makunsa ja ovat sopivia ruokaan. Sama on mielen suhteen. Sinun täytyy panna kansi sen päälle ja antaa sen hiljaa hautua. Vain silloin ihmisestä tulee Jumalalle syötäväksi kelpaavaa ruokaa”.

Eräänä päivänä hän antoi minulle kirjan *Ribhu Gita* ja pyysi minua opiskelemaan sitä. En ollut alkuunkaan innostunut tutkimaan vaikeaa tekstiä, joka oli sopivaa vain oppineille *panditeille* ja pyysin anteeksi, sanoen etten ymmärrä siitä sanaakaan. ”Mitä väliä sillä on vaikket ymmärrä?”, hän sanoi, ”Silti siitä on sinulle suurta hyötyä”.

Hän ei sallinut minkään mennä jätteisiin. Jopa lattialla oleva riisinjyvän ja sinapinsiemenen hän nosti talteen, pyyhki huolella pölystä, vei keittiöön ja pani oikeaan säilytysrasiaan. Kysyin häneltä miksi hän näki niin paljon vaivaa riisinjyvän vuoksi. Hän vastasi, ”Kyllä, tämä on minun tapani. En salli minkään menevän hukkaan. Näissä asioissa olen varsin tarkka. Jos menisin naimisiin, yksikään nainen ei kestäisi kanssani. Hän juuksisi tiehensä”. Jonain toisena päivänä hän sanoi, ”Tämä on Isäni Arunachalan kiinteistö. Minun on säilytettävä se ja annettava hänen lapsilleen”. Hän saattoi käyttää ruoka-aineita, joita me emme voineet edes ajatella syötäväiksi. Villit kasvikset, kitkerät juuret ja pistävät lehdet muuttuivat hänen ohjauksessaan herkullisiksi ruoiksi.

Kerran joku lähetti valtavan määrän munakoisoja hänen syntymäpäiväjuhliensa tilaisuuteen. Söimme munakoisoa päivästä toiseen. Yksin varret tekivät valtavan keon, joka seiso i nurkassa. Olin järkyttynyt, kun Bhagavan pyysi minua keittämään varsia curryssa. Bhagavan piti kiinni siitä, etteivät varret olleet syötäväksi kelpaamattomia ja niin me panimme ne ruukkuun kiehumaan yhdessä kuivien herneiden kanssa. Kuuden tunnin keittämisen jälkeen ne olivat yhtä kovia kuin ennen. Me mietimme mitä tehdä mutta emme arvanneet häiritä Bhagavana. Mutta hän tiesi aina milloin häntä tarvittiin ja hän saattoi poistua hallista jopa kesken keskustelun. Kuten ennenkin hän ei hylännyt meitä ja ilmestyi keittiöön. Hän kysyi, ”Kuinka curry valmistuu?” ”Onko se currya, jota me keitämme? Me keitämme teräsnauloja”, selitin nauraen. Hän sekoitti varsia kauhalla ja poistui mitään sanomatta. Hetken päästä huomasimme ne aivan kypsiksi. Ruoka oli yksinkertaisesti herkullista ja jokainen tahtoi toisen annoksen. Kaikki muut paitsi Bhagavan ylistivät currya ja kokkia. Hän nielaisi yhden suullisen kuin lääkkeen ja kieltäytyi toisesta annoksesta. Olin hyvin pettynyt, sillä olin nähnyt niin paljon vaivaa keittäessäni hänen varsiaan ja hän ei edes maistanut niitä kunnolla. Seuraavana päivänä hän kertoi jollekin, ”Sampurnam ahdistui koska en syönyt hänen ihanaa curryaan. Eikö hän näe, että jokainen, joka syö, olen minä? Ja mitä sillä on väliä kuka syö ruuan? Valmistaminen on se, jolla on väliä, ei kokki tai syöjä. Asiat tehtynä hyvin, rakkaudella ja antaumuksella, on sen oma palkinto. Sillä, mitä tapahtuu myöhemmin, on vähän merkitystä, sillä se on poissa käsistämme”.

Illalla ennen kuin poistuin Ashramista kaupunkiin nukkumaan, hän tapasi kysyä minulta mitä oli saatavilla seuraavan päivän ruuantekoon. Sitten, saapuessani aamunkoitossa seuraavana aamuna, löysin kaikki valmiina – vihannekset kuorittuina ja paloitetuina, linssit liotettuna, mausteet hienonnettuna ja kookokset kaavittuna. Heti kun hän näki minut, hän antoi minulle yksityiskohtaiset ohjeet niistä, jotka piti keittää ja miten. Sen jälkeen hän saattoi istua hetken hallissa ja palata sitten keittiöön. Hän maistoi eri ruokalajeja nähdäkseen olivatko ne keitetty kunnolla ja palasi sitten halliin. Oli outoa nähdä hänet niin halukkaana valmistamaan ja niin haluttomana syömään.

Kokkina Bhagavan oli täydellinen. Hän ei koskaan laittanut liikaa tai liian vähän suolaa tai mausteita. Niin kauan kuin seurasimme hänen ohjeitaan, kaikki meni ruuanlaitossamme hyvin. Mutta heti kun toimimme omin päin, olimme vaikeuksissa. Jopa silloin, kun pyysimme hänen apuaan, hän maistoi juomaamme ja kertoi meille mitä tehdä, jotta ruoka saadaan sopivaksi tarjota. Jokainen pienikin tapaus keittiössämme oli meille hengellinen oppitunti. Näin me opimme ehdottoman tottelemisen taiteen, samalla kun täydellistimme kulinaarisia taitojamme Bhagavanin ohjauksessa.

Matkallani kaupungista Ashramiin ja takaisin minun oli kuljettava pimeässä jalkaisin pitkin metsäpolkua ja minua pelotti. Bhagavan tiesi tämän ja sanoi kerran, ”Miksi pelkää, enkö ole kanssasi?” Chinnaswami, Bhagavanin veli ja Ashramin taloudenhoitaja kysyi kerran minulta enkö pelännyt kulkea yksin pimeässä. Bhagavan nuhteli häntä sanoen, ”Miksi olet yllättynyt? Oliko hän yksin? Enkö ollut hänen kanssaan kaiken aikaa?”

Kerran Subbalakshmiamma ja minä olimme kulkemassa vuoren ympäri aikaisin aamulla keskustellen kodeistamme ja sukulaisistamme. Huomasimme miehen seuraavan meitä jonkin matkan päässä. Meidän oli kuljettava tiheän metsän läpi, niinpä pysähdyimme ja tarkoituksenamme oli antaa hänen ohittaa meidät ja kulkea edellä. Myös hän pysähtyi. Kun me kävelimme, myös hän käveli. Olimme melko levottomia ja aloimme rukoilla, ”Oi Herra! Oi Arunachala! Vain te voitte pelastaa meidät!” Mies sanoi yhtäkkiä, ”Kyllä, Arunachala on ainut turvamme. Pitäkää mielenne jatkuvasti kohti häntä. Se on Hänen valonsa, joka täyttää kaiken tilan”. Ihmettelimme kuka hän oli. Oliko Bhagavan lähettänyt hänet muistuttamaan meille, ettei ollut soveliaista puhella maallisia asioista vuoren ympäri kierrettäessä? Vai oliko hän Arunachala Itse ihmisen valepuvussa? Katsoimme taaksemme, mutta polulla ei näkynyt ketään. Niin monella tapaa Bhagavan sai meidät tuntemaan, että hän oli aina kanssamme, kunnes luottamuksemme kasvoi ja tuli osaksi luonnettamme.

Ne olivat päiviä, jolloin elimme uuden maailman kynnyksellä – huuman ja ilon maailman. Emme olleet tietoisia siitä mitä söimme, mitä teimme. Aika vain kului äänettömästi ilman että sitä tunsu ja havaitsi. Raskainkin tehtävä tuntui leikiltä. Emme tunteneet väsymystä. Kommentoidessaan eräässä tilanteessa työmme aikaista valmistumista keittiössä, Bhagavan huomautti, ”Korkein henki, Arunachala on täällä, kohoten yllenne. Se on Hän, joka työskentelee, ette te”.

* * *

Bhagavanin Sanoja

Rattaissa matkustava oli nukahtanut. Härät liikkuvat, seisoivat tai irrotettiin valjaista matkan aikana. Hän ei tiennyt mitään näistä tapahtumista vaan huomasi herätessään itsensä eri paikassa. Hän oli autuaan tietämätön tapahtumista matkalla, mutta matka oli päättynyt. Sama koskee henkilön Itseä. Iäti hereillä olevaa Itseä verrataan kärryissä nukkuvaan matkustajaan. Valvetila on härkien liikettä; *samadhi* on niiden paikoillaan seisomista (koska *samadhi* merkitsee *jagrat-sushuptia*, toisin sanoen, henkilö on tietoinen, muttei häiriinny toiminnasta; härät on valjastettu, mutta eivät liiku); uni on härkien vapauttamista työstä koska aktiivisuuden täydellinen loppuminen vastaa härkien vapauttamista ikeestä.

PARANTAVA ARMO

M.V. Ramaswami Iyer

Vuonna 1907 menin Tiruvannamalaihin saadakseni Bhagavanin *darshanin*. Kiipesin ylös Virupakshan luolalle. Suojellakseen Bhagavana Kartikaifestivaaleille tulleiden pyhiinvaeltajien häirinnältä, eräs Krishnayya piti vahtia luolan suulla. Niinpä minun oli odotettava ulkopuolella kunnes Bhagavan tuli ulos. Pian hän tuli ulos ja poistui vilkaisemattakaan minuun. Seurasin häntä ja ohitin hänet. Hän pysähtyi ja katseli minua. Sanat purkautuivat suustani, ”Minä kärsin, täynnä monia sairauksia. Olkaan minulle armollinen”. Hän vastasi, ”En ole lääkäri enkä taikuri. Mitä voin tehdä tai kertoa sinulle?” Ahdistus pulppusi ylös sydämeni syvyyksistä ja sanoin, ”Tulin, sillä kuulin teidän suurenmoisuudestanne. Eikö hyvä onneni ole yhtä suuri?” Hän katsoi minua pitkään ja sanoi, ”Mene kotiin, ole rohkealla mielellä. Sinä et kärsi mitään vahinkoa”. Hän heilutti käsiään erikoisella tavalla. Jotenkin se toi minulle toivoa.

Pian asetuin Tiruvannamalaihin ja näin aloin päivittäin vieraillla Bhagavanin luona, viettäen joskus yön hänen kanssaan. Eräänä päivänä Bhagavan istui yksin Virupakshan luolan edessä. Vahva tunne otti minut valtaansa ja kysyin häneltä englanniksi, ”Minun Herrani, Jeesus ja muut suuret sielut ovat tulleet alas maanpäälle pelastamaan sellaisia syntisiä kuin minä. Onko minulla toivoa?” Bhagavan näytti liikuttuneen hätähuutoni vuoksi. Hän siirtyi lähemmäs ja sanoi hiljaisella äänellä, ”Kyllä, toivoa on, toivoa on”.

Kun palasin kotiin, laulu pulppusi mieleeni ja kirjoitin sen ylös. Siitä lähtien kirjoitin lauluja Bhagavanin armon vaikuttamana. Kun toin ensimmäisen lauluni Bhagavanille ja esitin sen hänelle, hän antoi joitakin ohjeita prosodiassa⁴³ ja havainnollisti niitä esimerkeillä telugunkielisistä runoista. Siitä lähtien kirjoitin lauluja ja runoja ilman suurta ajattelua tai ponnistusta kaikki vuodet Bhagavanin *samadhiin* saakka. Sitten tulvat kuivuivat, sillä se ei ollut lahja, jonka toin mukani. Se oli kaikki Hänen armoaan.

Fyysiset sairauteni kiduttivat minua niin paljon, että festivaalipäivänä syöksyin syvään mäsennukseen. Kun Echammal toi jotain erikoisruokaa illalla, kaikki muut paitsi minä menivät lähelle vesiputoukselle syömään ruokansa. Kaikki olivat mielissään ja riemuissaan, mutta minun mieleeni oli täynnä pimeyttä ja ruumiini täynnä kipua. Bhagavan lähetti Vasudeva Sastrin kutsumaan minua. Sanoin, että runsas ruoka ei minulle sopinut ja että minun oli pysyttävä ruokavaliossani. Kun puhuin, pääni kääntyi kohti Bhagavana ikään kuin jonkin yliluonnollisen voiman pakottamana ja näin hänen kutsuvan minua. Menin lähemmäs ja istuin alas. Minulle tarjoiltiin useita ruokalajeja. Minulla ei ollut rohkeutta syödä ja istuin synkkänä, kun Bhagavan sanoi, ”Syö”. Kaikki pelko katosi, aloin syödä ja sain ensimmäisen runsaan ateriani vuosiin. Sinä yönä nukuin sikeästi.

Aamulla tunsin itseni vahvaksi ja terveeksi. Ruuansulatushäiriöni oli tyystin kadonnut ja sydämeni tulvi tyytyväisyyttä. Bhagavanin armo jatkoi ilmenemistään elämässäni ja auttoi minua läpäisemään kaikki perheongelmat. Kun minut siirrettiin Berhamporeen, minua vaivasi jaloissa olevat

⁴³ **Prosodia** on puhutussa kielessä prosodisten ominaisuuksiensa summa eli sanojen painon ja ajoituksen, sanan osien pituuden, äänen sävyn, äänen korkeuden, sävelkulun ja intonaation avulla tapahtuvaa kommunikoinnin tehostamista tai merkityksen täydentämistä.

paiseet. Kipu oli hirveää ja kaikki hoito epäonnistui. Tartuin ajatukseen, että vain Arunachala voisi minua auttaa. Eräänä päivänä huomasin yllätyksekseni kahden Brahminin Tiruvannamalaista seisovan ovellani. Kun kysyin, kuka koputti, he vastasivat, 'Arunachala'. He olivat matkalla pohjoiseen ja Bhagavan oli pyytänyt heitä keskeyttämään matkansa Berhamporeen ja tapaamaan minua. Kun he näkivät kivuliaan tilanteeni, he tekivät tamarinditahnan, johon sekoittivat jotain tuoksuvaa pihkaa ja voitelivat sillä jalkani. Seuraavana päivänä paiseista ei ollut merkkiäkään. Silloin koostin laulun nimeltä *Saranagati* Bhagavanin Pyhien Jalkojen, ainoan turvani ylistykseksi. Palvojat laulavat usein tätä suosittua laulua vedotessaan Bhagavanin armoon.

ELÄMÄNI, VALONI

Varanasi Subbalakshmiamma

Menimme kerran pyhiinvaellusmatkalle Kaveri Pushkaramiin ja takaisin palatessamme py-sähdyimme Arunachalassa. Meille kerrottiin, että nuori brahminpyhimys oli asunut vuorella viimeiset kymmenen vuotta. Seuraavana aamuna kiipesimme vuorelle yhdessä toisten kanssa. Löysimme nuoren swamin läheltä Virupakshan luolaa. Heti kun näin hänet, olin vakuuttunut, että Jumala Arunachala Itse oli tullut ihmismuotoon antamaan pelastuksen jokaiselle, joka häntä lähestyi.

Seuraavan kerran kun vierailin Bhagavanin luona, hän asui vuoren juurella. Hänet oli pantu istumaan sohvalle ja noin tusina palvoja istui paljaalla lattialla. Me istuimme hiljaa noin kymmenen minuuttia ja palasimme kaupunkiin. Bhagavanin läsnäolo antoi minulle sisäisen hiljaisuuden ja henkisen tyyneyden kokemuksen, mutta hänestä erillään en voinut saada sitä takaisin ja vietin vuoden yrittäen turhaan vapauttaa itseäni kaikista ajatuksista. Mutta pian sain tilaisuuden matkustaa Tiruvannamalaihin. Tapasin Bhagavanin samana päivänä. Seuraavana päivänä Bhagavan selitti päiväröökailun jälkeen *Bhagavad Gitan* säettä Sri Yogi Ramaiahille. Koska ketään muita ei ollut hallissa, keräsin rohkeuteni ja kysyin, ”Mikä on *Atma*? Onko se avaruuden rajaton eetteri vai tietoisuus, joka havaitsee kaiken?” Bhagavan vastasi, ”Pysy ajattelematta, että tämä on *Atma* ja tuo on *Atma*, on itsessään *Atma*”. Hän katseli minua ja tunsin kuinka mieleni sulii pois tyhjyyteen. Yhtään ajatusta ei ilmestynyt, vain upottavan ja sanoin kuvaamattoman rauhan tunne.

Minua kutsuttiin useita kertoja töihin keittiöön, mutta tunsin, että Ashramin tavat eivät olleet minulle riittävän puhdasoppisia. Eräänä päivänä Bhagavanin sisar pyysi minua ottamaan hänen paikkansa Ashramin keittiössä, koska hänen oli poistuttava sieltä joksikin aikaa. En voinut kieltäytyä. Vaikka minulla oli suuri onni työskennellä keittiössä suoraan Bhagavanin valvonnan alla, halusin mennä kotiin. Minä lähdin ja palasin vuoden kuluttua Ramanasramamiin havaitsemaan, että kuuluin sinne. Silti tunsin itseni levottomaksi, ajatellen, että minun tulisi viettää aikani mietiskelyssä. Eräänä päivänä Bhagavan katsoi minua tarkkaavaisesti ja sanoi, ”Näyttää yhä siltä, että sinä haikaillet mietiskelyn perään”. Minä vastasin, ”Mitä muuta olen saanut kuin loputonta työtä keittiössä?” Bhagavan sanoi syvällä tunteella, ”Kättesi saattavat tehdä työtä, mutta mielesi voi pysyä hiljaa. Sinä olet se, joka ei koskaan liiku. Oivalla se ja tulet huomaamaan, että työ ei ole enää rasite. Mutta niin kauan kuin ajattelet, että sinä olet ruumis ja että työ on sinun tekemääsi, sinä tunnet elämäsi olevan loputonta puurtamista. Tosiasiassa se on mieli, joka puurtaa, ei ruumis. Vaikka ruumiisi pysyy liikkumatta, pysykö mielesi liikkumatta (hiljaa)? Jopa unessa mielellä on kiire uniensa kanssa”.

Bhagavan selitti hengellisten kirjoitusten määräystä paaston tarpeellisuudesta, ”Se ei tarkoita, että sinun tulisi kärsiä nälkää. Sinun ei tarvitse kiduttaa ruumista. Se tarkoittaa vain, että et anna ruumiille enempää kuin se tarvitsee. Mielesi kanssa pidä lujasti kiinni tutkimuksesta ja pidä ruumista yllä niin ettei siitä tule estettä. Tästä syystä puhdas ja tuore, yksinkertaisesti valmistettu ruoka kohtuullisessa määrin syötynä on suureksi avuksi”. Kerran valmistin jugurttia ja tarjoilin sitä vain Bhagavanille samalla kun muille tarjottiin kirnupiimää. Samalla hetkellä kun hän näki jugurtin lehdellään, hän katsoi minua. Se katse poltti minua sieluni syvimpiä sopukoita myöten! Kun menimme illalla hänen luokseen saadaksemme luvan lähteä, hän käänsi katseensa pois minusta. Hän lakkasi

ottamasta kirnupiimää. Kärsin tuskaa ja katumusta, koska olin ollut tottelematon Bhagavana kohtaan. Lopulta sain mahdollisuuden pyytää häneltä anteeksiantoa ja rukoilin, että hänen pitäisi taas ottaa kirnupiimäänsä. Hän sanoi, ”Ei, ei, miksi annat huolta? Minä satuin vilustumaan ja eikö kirnupiimä ole pahaksi vilustumisille?” Samana iltana Echammal toi hieman jugurttia ja Bhagavan sanoi, ”Kerro Subbalakshmile, ettei hän surisi. Otan kyllä kirnupiimäni”.

Kerran viisi tai kuusi palvojaa istuutui Bhagavanin eteen ja lauloi hymniä *Gurun* ylistykseksi. Hän nousi ylös kesken esityksen ja poistui paikalta sanoen, ”Rukoukset ja ylistykset eivät vie teijäänsä pitkälle. Opettajan armollinen katse on se, suo todellista tietoa”. Tunsin riemua. Mutta seuraavana päivänä hän sanoi, ”Ellei tule kuusikuukautisen lapsen kaltaista, hänellä ei ole toivoa Itsetiedon valtakunnassa”. Sydäntäni kaiversi. Vaikka elin Herra Arunachalan Itsensä läheisyydessä, olin kaukana lapseksi tulemisesta.

Otin tavakseni tarjota hänelle muutamia kuivia rusinoita milloin tahansa tulin kaupungista. Hän ei pitänyt mistään muodollisesta antautumisesta. Eräänä päivänä, kun annoin hänelle rusinoita, hän alkoi nuhdella minua, ”Miksi kaikki tämä kunnioituksen ja antautumisen osoitus? Kuka sinulle opetti kaiken tämän tekopyhyiden? Etkö voi olla vain luonnollinen? Se, mitä tarvitaan, on sydän, puhdas ja vilpitön. Kuinka voit miellyttää minua esityksellä?” Se jatkui melko kauan. Muruganariin viitaten hän valitti, että antautumisemme oli vähäistä ja sen ilmaukset halpa-arvoisia. Hän kertoi joi-takin juttuja petollisista palvojista, ”He pitävät Guruaan kulkueessa ja esittelevät häntä joukkojen edessä. Saatuaan hänestä tarpeekseen, he kaivavat kuopan ja kysyvät häneltä, 'Menetkö kuoppaan itse vai pitääkö sinut tyrkätä?'” Sinä päivänä jopa Muruganar pelkäsi tehdä tavallisen maahan heittäytymisen Bhagavanin edessä, joka jatkoi, ”Kun ihmiset tulevat tänne, he ovat melko vilpittömiä, mutta heti kun he asettuvat paikoilleen, heistä tulee tämän paikan isäntiä. *Swamin* täytyy totella heidän käskyjään ja sulkea silmänsä heidän virheiltään; heidän maahan heittäytymisiensä vastineeksi *swamin* täytyy sietää kaikkea sitä sekasotkua, jota he luovat hänen ympärilleen. He ajattelevat, että hänen velvollisuutensa on kantaa heitä päänsä päällä”.

Ruokailun aikana saatoin kaataa *rasamia* (keittoa) Bhagavanin käsille. Hän nuoli sen hitaasti ja kun hänen kätensä olivat tyhjä, täytin ne uudelleen. Eräänä päivänä hän pyysi minua kaatamaan *rasamin* riisiin päälle ja poistumaan. Hän ei tehnyt kämmenistään enää kuppia kuten aiemmin. Ajattelin, että olin loukannut häntä jotenkin ja pyysin Santammalia ottamaan selvää syystä. Bhagavan kertoi hänelle, ”Kun hän palvelee minua, hän panee muut odottamaan”. Vastalauseistani huolimatta hän ei enää koskaan ottanut *rasamia* kämmenilleen.

Bhagavan tahtoi meidän oppivan hyvin sen läksyn, että Jumala on läsnä jokaisessa olennessa kaikessa loistossaan ja täyteydessään ja jokaista on kohdeltava ehdottoman tasapuolisesti. Hän hylkäsi häikäilemättä pienet mukavuuden, joita me niin rakastimme hänelle tuottaa, heti kun hän huomasi siinä suosimisen merkin. Laki, että mitä ei voinut jakaa, siihen ei pitänyt koskea, nousi kaiken muun yläpuolelle hänen ollessaan tekemisissä meidän kanssamme. Erottelevat ja yksilöivät tunteet ovat 'minän' syytä ja siksi suurimpia esteitä Yhden oivaltamisessa. Ei ihme, että hän hävitti niitä niin hellittämättä.

Eräänä päivänä näin hänen jauhavan mustia mungopapuja. Me tunsimme aina häpeää, kun näimme hänet töissä, mutta kun me tarjouduimme ottamaan tehtävän, hän saattoi harmistua ja laka-ta tulemasta keittiöön, mikä teki meistä surullisia; sillä hallissa hän kuului kaikille, mutta keittiössä hän oli meidän oma. Sinä päivänä keräsin rohkeuteni ja pyysin häntä sallimaan minun jauhaa mungopavut. Hämmästyksekseni hän nousi ylös ja sanoi, ”Kyllä, tee se loppuun. Odottelin tuloasi”. Kun lopetin jauhamisen, menin takaisin keittiöön ja näin hänen keittävän kurpitsaa valtavassa padassa. Päivä oli kuuma, tuli ja padasta nouseva höyry olivat kuumia ja Bhagavan kylpi hiestä. Niinpä pelastaakseen minut tältä väsyttävältä työltä, Bhagavan salli minun jauhaa mungopavut hänen puolestaan! Pata porisi reippaasti ja pala kurpitsaa putosi hänen sormelleen. Seuraavana päivänä näimme ison rakon ja kun joku kysyi siitä, hän vastasi, ”Oi, se on vain rengas. Halusin joitain koruja”. Näin

opin olemaan puuttumatta.

Mitään Ashramiin tuotua ei heitetty hukkaan, ei edes silloin kun se oli päivänselvästi hyödyttöntä. Tässä Bhagavan oli järkkymätön. Hurskas lahjoitus oli Arunachalan omaa omaisuutta ja siitä oli huolehdittava. Edes vettä, jossa kitkerää kurpitsaa keitettiin, ei heitetty hukkaan. Suolalla lisättyinä se annettiin lehmille.

Hänen kanssaan elänyt ja työskennellyt tiesi kuinka suurenmoinen opettaja hän oli. Päivittäisen elämän pikkuseikkojen avulla hän opetti meille *Vedantaa* teoriassa ja käytännössä. Hän soi meille täydellisen viisauden ja äärettömän ystävällisyyden ja me muutuimme olemuksemme alkujuuria myöten, edes tietämättä hänen vaikutuksensa syvyyttä ja ulottuvuutta. Armossaan Sri Krishna tuli karjapaimenena opettamaan yksinkertaisille karjakoille tien pelastukseen. Yhtä lailla Bhagavan, sama korkein olento toisessa muodossa, otti ruuanlaiton pelastaakseen muutaman tietämättömän naisen.

* * *

Kadonnut Lammas

Poovan, lammaspaimen, sanoo että hän tuntee Sri Bhagavanin kolmenkymmenen vuoden takaa, Virupakshin luolan päiviltä. Hänellä oli niinä päivinä tapana tarjota aika ajoin maitoa vierailijoille.

Noin kuusi vuotta sitten hän oli kadottanut lampaan, jota hän oli etsinyt kolme päivää. Lammas oli raskaana ja hän oli menettänyt toivonsa sen löytämisen suhteen, koska hän ajatteli, että joku villieläin oli sen siepannut. Eräänä päivänä hän oli kulkemassa kohti Ashramia, kun Bhagavan näki hänet ja kyseli kuinka hän voi. Mies vastasi, että hän etsiskeli kadonnutta lammasta. Sri Bhagavan pysyi vaiti, kuten Hänen kohdallaan oli tavallista. Sitten Hän pyysi lammaspaimenta auttamaan muutaman kiven nostossa, jonka hän teki mielihyvin. Sen jälkeen kun työ oli tehty, Sri Bhagavan sanoi hänelle, ”Mene tätä kautta”, osoittaen kintupolkua kohti kaupunkia. ”Löydät eksyneen lampaan polulta”. Niin hän teki ja löysi kadonneen lampaan seuranaan kaksi pientä kiliä.

Nyt hän sanoo, ”Mikä Bhagavan hän on! Katselkaa hänen tekojensa voimaa! Hän on suurenmoinen! Hän ei koskaan unohda edes minunlaistani köyhää miestä. Sellaisia ovat suurenmoiset! Olen onnellinen, kun teen pientä työtä Hänelle, sellaista kuin että pidän huolta lehmistä, kun ne ovat kiimassa”.

Keskustelut Sri Ramana Maharshin kanssa, N:o 296.

Joulukuun 16. 1936.

TUNTEMANI BHAGAVAN

Voruganti Krishnayya

Vahva halu tavata Sri Ramana Maharshi syntyi sydämessäni Nayanana – Kavyakantha Ganapati Sastrin – unohtumattoman tapaamiseni jälkeen. Ensimmäisen Ramanasramamin vierailuni aikana vietin Bhagavanin kanssa kolme päivää. Hän oli suuri *Mahatma*, mutta hänen tapansa olivat hyvin yksinkertaiset. Hän valmisti noihin aikoihin suurimman osan ruuasta itse. Ashram eli kädestä suuhun ja tavallisesti valmistettiin vain riisiä ja kasviskeittoa. Kun olin oikeissa lähteä, kysyin Bhagavanilta, ”Voisiko Bhagavan ystävällisesti osoittaa minulle hyvän polun”.

”Mitä teet nyt?”, hän kysyi.

”Kun olen oikeassa tilassa, laulan Tyagarajan lauluja ja lausun pyhää *Gayatria*. Harjoitan myös jonkin verran *pranayamaa*, mutta nämä hengitysharjoitukset ovat sotkeneet terveystäni”.

”Sinun on parasta lopettaa ne. Mutta elä koskaan luovu *advaita drishtistä* (ei-kaksinaisesta näkemyksestä)”.

En silloin kyennyt ymmärtämään hänen sanojaan.

Kuljin eri paikoissa ja huomasin, että he laittoivat ehtoja hengelliselle kehitykselleni. Vain Bhagavan ei vaatinut mitään, ei löytänyt virhettä. Todellisuudessa minussa ei ollut mitään mikä oikeuttaisi minut hänen armolleen. Mutta Bhagavanille se ei merkinnyt mitään. Hän tahtoi minut, ei hyvyyttäni. On tarpeen sanoa hänelle vain 'Minä olen sinun', jotta hän tekee loput. Tällä tavoin hän oli ylivoimainen. He, jotka antoivat itsensä hänelle ja luottivat häneen ja tekivät hänen tahtonsa, hukkuivat hänen syventyvään huolenpitoonsa ja ystävällisyyteensä.

Vuonna 1930 vierailin Ramanasramamissa toisen kerran ja viivyin kuukauden. Elämämme oli siihen aikaan hyvin yksinkertaista. Bhagavan saattoi puhua melko vapaasti kanssamme joka yö ruuan jälkeen. Palvojat pommittivat häntä filosofisilla ja metafysisillä kysymyksillä. Iltaisin hän istui puisella sängyllä lähellä kaivoa ja katseli Arunachalaa syvässä hiljaisuudessa. Hän kasvonsa säteilivät sisäistä loistetta, joka näytti lisääntyvän yhdessä syvenevän pimeyden kanssa. Istuimme hänen ympärillään joko hiljaa tai lauluja laulaen. Hiljaisuus ja rauha olivat noina hetkinä kerrassaan ainutlaatuisia. Yöllä illallisen jälkeen Ashramin asukkaat kokoontuivat Bhagavanin ympärille ja silloin hän oli omamme, kertoillen tarinoita, vastaten kysymyksiin, hälventäen epäilyksiä, nauraen ja vitsaillen. Emme koskaan tienneet kuinka myöhä oli ennen kuin Madhavaswami tuli Bhagavanin taakse ja antoi meille merkin, että oli aika päästää Bhagavan lepäämään.

Kerran kysyin häneltä, ”Te pyysitte minua toistamaan *Gayatria*. Se on liian pitkä. Lisäksi minun odotetaan tietävän sen merkityksen ja mietiskelevän sitä”. Bhagavan sanoi, ”Kuka pyysi sinua vaivaamaan itseäsi merkityksellä ja kaikella sellaisella? Olen vain pyytänyt sinua näkemään kuka toistaa *Gayatria* tai kuka on *japi*”. Bhagavan ei rajoittanut opetustaan yhteen kysymykseen 'Kuka minä olen?'. Hän sovitti poikkeuksetta neuvonsa oppilaan tarpeen mukaan. Hän sanoi, ”Enemmän tai myöhemmin kysymys 'Kuka minä olen?' on kohdattava. Kaikki se, joka johtaa tähän

kysymykseen, on hyväksi. Itsekseen mikään muu ei ole täysin tehokasta, sillä Itsetieto tulee vain Itsetutkimuksen avulla, mutta muut menetelmät puhdistavat mieltä ja auttavat sitä näkemään omat rajansa. Kun mieli käyttää voimavaransa loppuun ja seisoo hämmentyneenä vastauksettoman kysymyksen edessä, silloin korkeampi voima ottaa mielen huostaansa ja Itse seisoo paljaana”.

Kerran vierailija alkoi yhtäkkiä itkeä ja huutaa, että hän oli kamalan syntinen, joka ei voinut parantaa itseään. Hän kysyi Bhagavanilta oliko hänellä mitään toivoa ja ilmoitti, että Bhagavan oli hänen *Gurunsa* ja että hänen Mestarinaan hänen täytyy pelastaa hänet. Hänen painostuksestaan Bhagavan sanoi hänelle, että palkkiot kuuluivat Mestarille. Mies sanoi, että hän antaisi tälle kaikki hyvät ominaisuutensa ja kaiken hyvän mitä hän on tehnyt. Bhagavan sanoi hänelle, että se ei riittänyt ja vaati myös hänen syntejään. Mies oli kauhuissaan ja kieltäytyi tarjoamasta syntejään. Mutta Bhagavan oli järkkymätön. Hän sanoi, ”Joko anna minulle kaikki syntisi yhdessä ansioidesi kanssa tai pidä molemmat äläkä ajattele minua Mestarinasi”. Lopulta vierailija antautui ja ilmoitti, että hän antoi pois kaikki syntinsä ja niiden seuraukset Ramanalle. Bhagavan sanoi, ”Tästä eteenpäin sinussa ei ole enää hyvää eikä pahaa. Pysy itsenäsi, pysy sinä, joka olet”. Suuri rauha laskeutui miehen ja meidän kaikkien ylle. Häntä ei nähty enää koskaan Ashramissa.

Tämä ei ollut yksittäinen tapahtuma. Jokaiselle, joka valitti syntejään, Bhagavan sanoi, ”Mitä tiedät itsestäsi? Mitä tiedät hyvästä ja pahasta lukuun ottamatta sitä mitä on mielessäsi? Kun huomaat, että mieli keksii kaiken, kaikki katoaa. Hyvä tulee katoamaan, paha tulee katoamaan ja sinä jäät jäljelle sellaisena kuin olet”. Näin Bhagavan oli mitä hellin niitä kohtaan, jotka pitivät itseään syystä tai toisesta kurjina syntisinä ja menivät hänen luokseen katumuksesta itkien.

Bhagavanin armo ja myötätunto palvojiaan kohtaan oli selvää mahdottomissa tilanteissa. Esimerkiksi Dr. Syed, suuri muslimioppinut ja hänen vaimonsa olivat Bhagavanin oppilaita. Rouva Syed jatkoi uskonsa seuraamista muslimiuskon tapojen ja sopimusten mukaisesti. Hän kätkeytyi yhteen huoneista ja pyysi hartaasti miestään pyytämään Bhagavana tulemaan ja katsomaan häntä. Se oli epätavallinen pyyntö, mutta sellainen oli Bhagavanin armo ja myötätunto, että jopa tähän myönnyttiin. Eräänä päivänä rouva Syed tunsu syvää halua kutsua Bhagavan heidän taloonsa ruokailemaan. Syed ei ollut tarpeeksi rohkea välittämään vaimonsa rukousta Bhagavanille. Se oli mahdotonta. Mutta hänen vaimonsa ei jättänyt häntä rauhaan. Kykenemättä vastustamaan hänen painostustaan Dr. Syer vihjaisi vaimonsa toiveesta Bhagavanille, joka hymyili ja pysyi vaiti. Vaimo oli varma, että Bhagavan suostuisi hänen pyyntöönsä jos asia pantaisiin hänen eteensä sopivassa hengessä ja muodossa. Lopulta kun Bhagavan oli menossa vuorelle, Syed ja hänen vaimonsa seisovivat hänen edessään ja kertoivat hänelle hänen halunsa. Bhagavan vain naurovi ja meni ylös vuorelle.

Pettyneinä sekä Dr. että rouva Syed alkoivat kulkea peräkkäin kotiinsa, syyttäen toinen toistaan siitä, ettei pyyntöä ollut esitetty oikealla tavalla. Lopulta dr. Syed sanoi vaimolleen, ”Totuus asiassa on, että sinun antaumuksesi on puutteellista. Siinä syy miksi Bhagavan kieltäytyi”. Nuo sanat tekivät häneen syvän vaikutuksen ja hän istuutui mietiskelemään koko yöksi. Hän tahtoi tuoda Bhagavanin päivälliselle pelkällä rukouksensa kiihkeydellä. Hänen on täytynyt nukahtaa aamun aikaisina tunteina. Bhagavan ilmestyi hänelle unessa tai näyssä ja kertoi hänelle, ”Miksi olet niin itsepäinen? Kuinka minä voin jättää Ashramin ja tulla teidän taloonne syömään? Minun täytyy ruokaila yhdessä muiden kanssa tai he eivät syö. Sitä paitsi, kuten tiedät, ihmisiä tulee hyvinkin kaukaa, kohdatan paljon vaikeuksia nähdäkseen minut ja ruokaillakseen kanssani. Kuinka voin jättää kaikki nämä asiakkaat ja tulla teidän kotinne? Ruoki kolmea minun oppilastani ja se on samaa kuin ruokisit minua. Tulen olemaan täysin tyytyväinen”. Näyssä hän näki kolme oppilasta, jotka hänen tuli kutsua. Ensimmäinen oli dr. Melkote, toinen Swami Prabudhananda ja kolmas olin minä itse. Hän kertoi dr. Syedille näystään ja hän kutsui meidät kaikki päivälliselle taloonsa. Meidän oli hyväksyttävä kutsu, kun kuulumme koko tarinan. Samanaikaisesti meille syntyi epäilyä ja ahdistusta, koska meille brahmineille oli vahvasti yleisen tavan vastaista ruokailla muslimien talossa. Dr. Melkote puhui minulle rohkaisevia sanoja ja sanoi, että hän otti sen Bhagavanin suorana määräyksenä. Näistä rohkaisevista hänen sanoistaan huolimatta dr. Melkote oli hämmentynyt. Olimme huolissamme keit-

tiön ja työvälineiden puhtaudesta, unen todenperäisyydestä, Ashramin brahminien reaktiosta jne. Seuraavana päivänä, kun kello soi päivällistä varten, me kolme menimme Bhagavanin eteen ja kumarruimme. Bhagavan ei kysynyt tulomme syytä vaan pelkästään katseli meitä. Sen sijaan että menisimme muiden kanssa ruokailuhalliin, marssimme ulos Ashramista, kulkien Chinnaswamin ohi joka, Oi ihme, ei kysynyt meiltä miksi menimme ulos ruokaa ottamatta.

Rouva Syed oli nähnyt paljon vaivaa päivällisen vuoksi. Hän ei sallinut palvelustytön tulla keittiöön. Ruoka oli loistavaa, valmistettu suurella rakkaudella ja antaumuksella. Ruokailun jälkeen hän tarjoili omin käsin beteliä. Tämä oli jotain epätavallista, sillä musliminainen tarjoaa beteliä vain miehelleen tai *fakiirille*. Kuten dr. Melkote sanoi, ”Hänen silmissään me olimme *fakiireja*, muotoja, jotka Bhagavan otti tullessaan hänen taloonsa”. Kun palasimme Ashramiin, olimme ihmeissämme siitä, ettei kukaan kysellyt miksi emme olleet läsnä ruokailuhuoneessa, minne olimme menneet tai mitä teimme muslimitalossa. Kuinka ihmeellisesti Bhagavan suojelee niitä, jotka tottelevat häntä!

Kun Bhagavanin äidin *Samadhin* yläpuolelle tehtävän suuren temppelin rakentaminen oli tarkoitus aloittaa, Bhagavanilta pyydettiin lupaa ja siunausta varojen kokoamiseksi. Hän vastasi, ”Olen erakko. En tahdo, että minun nimissäni kerätään rahaa temppeleiden rakentamista varten. Minä en tarvitse temppeleitä enkä toivo näkeväni niiden rakentamista. Jos te haluatte temppelin, älkää menkö ja kerjätkö rahaa. Jos rahat tulevat pyytämättä täysin itsekseen, silloin menkää”. Bhagavan ei koskaan pyytänyt mitään eikä sallinut nimeään käytettävän rahan keruussa, olipa tavoite kuinka kiitettävä hyvänsä.

Näin ei ollut koskaan tapahtumaa tai tilannetta, jolloin meitä ei olisi muistutettu korkeimmasta totuudesta, että vai Itse pysyi. Olipa kysymys ruuanvalmistuksesta tai ystävällisyydestä mykkiä eläimiä ja lintuja kohtaan tai filosofisista keskusteluista, Bhagavan painotti aina meille kaikkien Olentojen ykseyttä.

TARINOITA BHAGAVANISTA

1. Tämä tapahtui noin kaksi vuotta ennen Bhagavanin *Maha Nirvanaa*. Eräänä aamuna Bhagavan oli monien muista maista tulleiden oppilaiden ympäröimänä. Oli lounaan aika ja kaikki olivat nälissään. Jotkut olivat jo valmiiksi ruokailuhallissa ja odottivat Bhagavanin tuloa. Noihin aikoihin Bhagavan kärsi vaikeasta reumatismista polvissaan, jotka olivat turvoksissa ja tuottivat hänelle ankaraa kipua; päästäkseen ylös hänen täytyi hieroa niitä ensin poistaakseen jäykkyyden ja se otti oman aikansa. Lopuksi hän nousi hitaasti sohvalta ja kävelykeppiinsä nojaten oli aikeissa kulkea oviaukon kautta, kun hän huomasi kylän maitomiehen, kääriytyneenä puuvillahuiviin, saviruukku roikkuen hihnasta hänen olkapäällään. Bhagavan pysähtyi, katsoi häntä ja huudahti, ”Katsokaa, eikä se ole Chinnappaya?” ”Kyllä, se olen minä, *Swami*”, kyläläinen vastasi antaumusta ja kunnioitusta osoittaen. Bhagavan kysyi häneltä, ”Kuinka voit? Oletko kunnossa? Olet tullut katsomaan minua? Hyvä on. Mutta mitä ruukussasi on? Oletko tuonut vähän *koolua* (kauravelliä)?” ”Kyllä *Swami*, olen tuonut hieman *koolua*”, vastasi maitomies ujosti. ”Tulkaa, antakaa minun maistaa sitä”. Bhagavan laitto keppinsä syrjään, teki kämmenistään kupin ja kumartui eteenpäin pitäen käsiään huuliaan vasten. Maitomies alkoi vuodattaa puuroa ruukustaan ohuena purona Bhagavanin kämmenille, kun tämä siemaili sitä leuka ranteidensa välissä. Miesparan kasvot loistivat ilosta ja Bhagavan joi tasaisesti ikään kuin puuro olisi ollut hänelle nektaria.

Ruokailuhuone oli täynnä nälkäisiä ja osin vihaisia ihmisiä. Joku tuli ulos katsomaan mikä viivytti Bhagavanin tuloa ja kun hän näki millaista lounasta Bhagavan nautti, hän huudahti, ”Kuinka epäreilua, Bhagavan. Me kaikki odotamme teitä ja te olette myöhässä tämän talonpojan takia!” Bhagavan näytti närkästyvän, ”Mitä, ajatteletteko te, että olen täällä vain teidän vuoksenne? Kuulunko minä teille? Huolehditteko te minusta, kun olin vuorella? Kukaan ei halunnut tavata minua silloin, vain paimenet, jotka tahtoivat jakaa *koolunsa* kanssani”. Ja hän meni ruokailuhalliin maitomiehen ruokkuineen seurattessa perässä.

2. Kuutamoisena yönä joitakin palvoja kulki pyhän Arunachalavuoren ympäri vedoja toistaen. Yhtäkkiä he näkivät leopardin seisovan keskellä tietä ja katselevan heitä. Laulajat värisivät pelosta eivätkä pystyneet laulamaan eivätkä kävelemään eteenpäin vaan juoksivat karkuun. Leopardi katseli heitä ääneti aika pitkään ja ylitti sitten tien hiljakseen ja katosi metsään. Palvojat kiittivät onneaan, suorittivat vuoren kiertämisen loppuun ja palattuaan Ashramiin kertoivat seikkailustaan Bhagavanille, joka kuunteli tarkkaavaisena ja sanoi, ”Ei ollut mitään syytä pelätä. Leopardi on *jnani*, joka tuli alas vuorelta kuuntelemaan teidän vedan laulua. Hän poistui hyvin pettyneenä, koska te pelon vuoksi lopetitte laulunne. Miksi te pelkäsitte?”

3. Bhagavanin äidin muistolle omistetun temppelein eteen rakennettiin komea halli ja yhdestä mustasta graniittilohkareesta veistetty upea sohva sijoitettiin halliin Bhagavanille istuimeksi. Kun kaikki oli valmista, häntä pyydettiin muuttamaan vanhasta hallista uuteen. Bhagavan kieltäytyi. Hänestä aiottiin valmistaa muotokuva kivistä ja hän sanoi, ”Kivistä tehty *swami* tulee istumaan kivi-sohvalla”. Ja siitä tuli totta. Bhagavan käytti kivisohvaa hyvin vähän ja vain suurten ihmisjoukkojen vuoksi, jotka oli tuonut paikalle tieto hänen kohtalokkaasta sairaudestaan. Kun hän ei ollut enää ruumiissaan, patsas asetettiin valtaistuimelleen uudessa hallissa ja se on siellä nytkin.

4. Kerran joku toi Bhagavanille loukkaantuneen kyyhkyn. Bhagavan piteli sitä jonkin aikaa

käsissään ja pyysi sitten halliin kokoontuneilta palvojilta, ”Kuka pitää hyvää huolta tästä linnusta kunnes se voi hyvin?” Yhtään tarjousta ei tullut. Jokin aika sitten Barodan Maharani oli lähettänyt valkoisen riikinkukon Ashramiin ja kaikki olivat halukkaita huolehtimaan siitä. Bhagavan katseli ympärilleen ja alkoi puhua kyyhkylle, ”Onpa sääli, ettet ole riikinkukko. Olet pelkkä kyyhky, hyödytön pikku olio, et Maharantin lähettämä arvokas lintu. Kuka sinut haluaa? Kuka sinusta tahtoo huolehtia?” Kyyhkyä hoidettiin Ashramissa kömpelösti, se parani ja lensi tiehensä. Mutta univertsaalin myötätunnon opetus jatkui.

5. Telugunkielinen mies pitkin partoineen, teräsrunkuineen ja puunkaatokirveineen asettui Draupaditemppeliin. Hän kerjäsikin hieman ruokaa kaupungissa ja keitti yhtä sun toista teräsrunkusaan pienellä puutulella, jonka oli kaatanut kirveellään ja söi sen päiväsaikaan. Hänen nähtiin seisovat tuntikaupalla yhtä soittoa Bhagavana katsellen. Hän vietti yöt temppelissä, joka oli hylätty, ränssistynyt ja metsän ympäröimä. Kerran Chalam löysi hänet seisomasta yksin temppelin edessä katselemassa Arunachalaa. ”Minä nukun täällä”, hän sanoi, kun Chalam kysyi häneltä mitä hän teki hylätyssä temppelissä. ”Mitä, nukkua täällä aivan yksin? Etkö pelkää?” huudahti Chalam. Vanha mies näytti närkästyvän, ”Pelätä mitä? Bhagavan heittää valonsa ylleni. Olen koko yön sinisen säteilyn ympäröimänä. Niin kauan kuin hänen valonsa on kanssani, kuinka voin olla peloissani?” Tapahtuma teki Chalamista hyvin nöyrän. Bhagavanin rakkaus ja valo annettiin täydessä mitassaan vanhalle kerjäläisparalle, samalla kun heidät, jotka ylpeilevät olevansa hänen valittuja oppilaitaan, jätettiin pulaan, koska heistä itsestään täytyi huolehtia.

6. Palvoja tahtoi ottaa kuvan Bhagavanista yhdessä Ganapati Munin kanssa. Bhagavan lupautui ja lähelle kaivoa levitettiin matto, jonka päälle pantiin sohva, jolla Bhagavan istui. Ganapati Muni istuutui alas hänen jalkoihinsa, mutta Bhagavan pyysi häntä istumaan viereensä. Ganapati Muni oli vastahakoinen, mutta Bhagavan nosti hänet ylös ja pani hänet istumaan sohvalle. Kuva otettiin ja siitä tehtiin muutamia kopioita ja jaettiin palvojien kesken. Ashramin vastuuhenkilöt tulivat tietämään siitä, kun se kerta kaikkiaan ja, aivan luonnollisesti, närkästytti, sillä oman *Gurunsa* kanssa samalla tasolla istuminen oli vakavasti tottumuksen vastainen, esittäen vaatimusta hengellisestä tasa-arvosta. Negatiivi ja kopiot oli luovutettava. Mutta mies, joka kuvan oli ottanut, kieltäytyi luovuttamasta kopiotaan. Se ei tuonut hänelle mitään onnea; pian tämän jälkeen hän teki itsemurhan. Kysymykseen siitä, miksi Bhagavan pakotti Ganapati Munin istumaan viereensä sohvalle, ei koskaan vastattu. Ehkä se oli hänen tapansa tuoda jokaisen syvälle piilotettu heikkous näkyviin.

7. Istuimme eräänä aamuna hallissa syvässä mietiskelyssä. Yhtäkkiä sinne kuului kepin koputusta. Pitkä, sokea muslimi yritti löytää kepillään hallin sisäänkäyntiä. Hän kysyi minulta urdun kielellä missä Bhagavan istui. Panin hänet istumaan Bhagavanin viereen ja sanoin hänelle, ”Istut nyt aivan Bhagavanin vieressä. Voit tervehtiä häntä”. Muslimi kertoi tarinansa. Hän asui lähellä Peshawaria ja hän oli arvossa pidetty *moulvi* (opettaja). Hän oli kerran kuullut jonkun lukevan urdun kielellä Bhagavanista ja hän tunsikin heti, että Bhagavan oli hengellinen isä ja että hänen täytyy mennä tämän luokse. Vaikka oli sokea, hän valitsi seuraavan junan ja matkusti tuhansia maileja täysin yksin, vaihtaen aika ajoin junaa, kunnes lopulta saavutti Ramanasramamin. Kun häneltä kysyttiin, mitä hän aikoi seuraavaksi tehdä, hän sanoi, ”Mitä hyvänsä Bhagavan kertoo, sen minä teen”. Hänen valtava uskonsa sai minut häpeämään itseäni. Kuinka vähän mies epäili asettaessaan elämänsä Etelä-Intian *swamin* käsiin. Ja minkä vuorellisen pelkoja ja epäilyjä minun oli pakko kahlata läpi ennen kuin tulin Bhagavanin jalkoihin vakavissani!

8. Echammal oli yksi Bhagavanin varhaisimmista palvojista. Hän toi säännöllisesti tälle ruokaa, kun tämä asui vuorella. Hänen omaisuutensa kului hänen auttaessaan Bhagavanin oppilaita. Hän harjoitti *joogaa* ahkerasti ja kuoli ollessaan *joogisessa* transsissa. Kun Bhagavan kuuli uutisen, hän sanoi, ”Oi, onko niin?” Sen jälkeen kun Echammalin ruumis oli poltettu, Shantamma tuli halliin ja kertoi Bhagavanille, että polttohautaus ohi. Hän sanoi, ”Kyllä, se on oikein”. Ja lisäsi hetken kuluttua, ”Varoitin häntä harjoittamasta *joogaa*. Hän ei kuunnellut. Sen vuoksi hänen täytyi kuolla tiedostamattomana eikä täydessä tietoisuudessa”.

9. Bhagavanin viimeisten päivien aikana, heti operaation jälkeen, häntä pidettiin huoneessa lääkärin määrättyä, ettei häntä saanut häiritä. Vartija asetettiin estämään muita. *Sadhu* saapui pyytään tapaamista. Vartija selitti tilanteen ja vakuutti, että hänen pyyntöönsä ei ollut mahdollista suostua. *Sadhu* meni toimistoon ja vaati tapaamista sanoen, että hänen täytyy lähteä samana päivänä ja ettei hän voinut odottaa Bhagavanin toipumista. Myöskään henkilökunta ei voinut mitään lääkärin määräykselle. *Sadhu* alkoi surullisesti kävellä toimistosta kohti porttia, kun hän hämmästykseseen ja ilokseen näki Bhagavanin seisovan kapealla kuistilla huoneensa edessä. *Sadhu* tuli lähemmäs ja he katselivat toisiaan ääneti noin kymmenisen minuuttia. *Sadhu* meni tiehensä ja Bhagavan palasi huoneeseen.

10. Ihmiset, jotka odottivat Korkeimman olevan yksinkertaisesti yksitoikkoisen, toimien vaihtelemattomin ja stereotyyppisin tavoin, eivät voi löytää suunnitelmaa, kun heidän oli oltava Bhagavanin kanssa. Hän ei koskaan reagoinut kahta kertaa samalla tavalla. Odottamaton oli hänen kanssaan välttämätöntä. Hän saattoi kumota kaikki odotukset, kulkea vastoin kaikkia todennäköisyyksiä. Hän näytti olevan täysin välinpitämätön kaikelle mitä Ashramissa tapahtui ja saattoi huolehtia valtavassa määrin jostakin näennäisen merkityksettömästä yksityiskohdasta. Hän saattoi olla hyvin kriittinen Ashramin taloudenhoitajan intohimoiselle kehittämiselle ja laajentamiselle ja silti osoittaa henkilökohtaista kiinnostusta puuseppien ja muurareiden työssä. Hän saattoi torua äänekäästi nuorempaa veljeään, mutta nuhdella jokaista, joka tuli hänen luokseen valittamaan tätä vastaan. Hän ei edes halunnut kuulla rahan tulosta Ashramiin, mutta luki huolella tulevat ja lähtevät kirjeet. Hän saattoi kieltäytyä antamasta suostumustaan tietylle työlle, mutta jos se tehtiin vastoin hänen toivettaan, hän saattoi olla hartaasti yhteistyössä. Kun häntä pyydettiin hyväksymään temppelein rakentaminen, hän sanoi, ”Tehkää niin kuin tahdotte, mutta älkää käyttäkö minun nimeäni rahan keräämisessä”. Silti hän saattoi seurata läheltä työn tapahtumista ja vaeltaa yöllä rakennustelien keskellä taskulamppu toisessa kädessä ja keppi toisessa. Kun Sri Chakra oli asetettu temppelein alttarille, hän meni sinne keskiyöllä ja laski kätensä sen päälle. Hän saattoi kieltää kaiken vastuun ottamisen Ashramin aloittamisesta ja kehittämisestä, hylätä väitteen, että se oli hänen omaisuuttaan, mutta painottaa tahtoa luoda perinnöllinen taloudenhoitajuus Ashramille. Hän saattoi kieltäytyä kaikesta hoidosta kun sitä kysyttiin, mutta niellä kaiken lääkkeen mitä hänelle annettiin pyytämättä. Jos jokainen kannattaja tarjosi omaa lääkettään, hän saattoi ottaa ne kaikki yhtä aikaa. Hän saattoi nauttia koruttomista aterioista ja kääntyä pois kallista herkuista. Hän saattoi kutsua ihmisiä syömään, mutta kun häntä pyydettiin syömään, hän saattoi vedota avuttomuuteensa asian suhteen. Joskus hän saattoi kutsua miehen keittiöön ja valmistaa hänelle ruokaa ja palvella häntä omin käsin. Hän piti siitä kiinni, että kerjäläiset piti ruokkia ensin, mutta saattoi sanoa, että Ashram on vierailijoita varten, ei kerjäläisiä. Hän saattoi olla hellä sairaalle oravalle, muttei ulkoisesti osoittanut mitään tunteita, kun vanha ja uskollinen palvoja teki kuolemaa. Vakava menetys tai onnettomuus jäi häneltä huomiotta, kun hän taas saattoi ääneen varoittaa jottei kaapin lasiruutu menisi rikki. Suuruus, hyvinvointi, kauneus, voima, maine, hyväntekeväisyys – mikään näistä ei tehnyt häneen vaikutusta, mutta ontuva apina saattoi kiehtoa häntä vuoden. Hän saattoi jättää ihmisen pitkäksi aikaa vaille huomiota ja sitten yhtäkkiä kääntyä hänen puoleensa leveästi hymyillen ja aloittaa vilkkaan keskustelun. Kysymykseen kuoleman jälkeisestä elämästä hän saattoi singota takaisin, 'Kuka kysyy?', mutta toiselle hän saattoi selittää hyvin yksityiskohtaisesti mitä kuolema oli ja mikä oli miehen tila kuoleman jälkeen. Oli selvää että kaikella, mitä hän teki, oli juuret jossain piilossa olevassa keskuksessa, johon meillä kellään ei ollut mitään pääsyä. Hän oli täysin itseohjautuva, tai ennemminkin, Itse-ohjautuva.

11. Kerran Bhagavan kaatui ja loukkasi itsensä. Ashramin ihmiset tahtoivat kutsua lääkärin, mutta hän ei sitä sallinut. Hallissa oleva nainen alkoi itkeä. ”Miksi itket?”, hän kysyi. ”Olen surullinen, kun te ette salli meidän kutsua lääkäriä”, hän sanoi. Bhagavan huokaisi, ”Hyvä on, kutsukaa lääkäri. Tässä paikassa minulla ei ole vapautta”.

12. Bose ja Yogi Ramaiah seurasivat Bhagavana ylös vuorelle. Kun he odottivat hänen pa-

luutaan, Yogi Ramaiah kertoi Boselle, että betonitasanne olisi Bhagavanille käytännöllinen paikka levätä. Bhagavanin palattua hänelle kerrottiin ideasta ja hän sanoi, ”Älkää. Jos te rakennatte tasan, joku tahtoo pystyttää temppelein”.

13. Kerran Suryanarayanan vaimo kysyi Bhagavanilta oliko hän koskaan nähnyt Jumalaa. Hän vastasi, ”Näet Itsesi aivan samoin kuin näet minut”. Suryanarayana huomautti katkerana, ”Viettäen kaiken aikani toistamalla nimeänne ja silti olen vailla rauhaa”. Bhagavan nuhteli häntä hellästi ja sanoi, ”Älä viitsi, et kai sinä olet minun piilottelevan sinun rauhaasi vilttini alla”.

14. Kerran palvoja kysyi Bhagavanilta, ”Oletteko te nähnyt Shivan, Nandin ja Kailaksen?” Bhagavan vastasi, ”Ei, en koskaan. Mutta Itsen näen joka hetki”.

15. Somerset Maugham, kuuluisa englantilainen kirjailija, tuli Ashramiin tapaamaan Bhagavanian. Hän tunsu itsensä sairaaksi, ilmeisesti kuumuudesta johtuen ja Chadwick järjesti hänelle huoneeseen mukavamman vuoteen. Bhagavan kuuli siitä ja tuli katsomaan Maughamia. He vain katselevat toisiaan ääneti noin tunnin ajan. Kun Bhagavan nousi ylös, Chadwick kysyi Maughamilta tahotoiko hän kysyä jotain. ”Mitä siinä on puhumista?”, hän vastasi. ”Aivan, ei ole tarvetta sanoille”, sanoi Bhagavan, joka palasi sitten halliin. Myös Maugham poistui pian.

16. Bhagavan oli hyvin sairas. Satoja ihmisiä oli tullut katsomaan häntä, mutta hän ei katsellut ketään. Nartaki sanoi, että Bhagavan katseli häntä joka kerran kun hän tuli. Chalam kysyi kuinka se tapahtui. Hän sanoi, ”Joka kerta ennen kuin tulen Bhagavanin luo, sanon itsessäni, 'Bhagavan, katsele minua'. Ja hän aina katsoo minuun”. Chalam yritti samaa ja se toimi.

17. Mies kertoi Bhagavanille, että hän oppi yhdentyypistä joogaa yhdeltä mestarilta, toisentyypistä toiselta jne. Päivälliskello alkoi soida. ”Opi nyt syömisen joogaa tältä mestarilta”, sanoi Bhagavan ja vei miehen syömään päivällistään.

18. Naispalvoja rukoili Bhagavanilta, ”Ainoa toiveeni on, että olisitte aina kanssamme”. Bhagavan huudahti, ”Katsokaa häntä, hän tahtoo meidän kaikkien muuttuvan kiviksi niin että voisimme istuskella täällä iäti”.

19. Bhagavanin äidillä oli vaikea elämä, kun hän tuli elämään loistavan poikansa rinnalle. Hän oli hyvin ortodoksi nainen, täynnä vahingollista, taikauskoista ja omistushaluista ylpeyttä. Bhagavan saattoi olla armoton tuhotessaan kaiken, joka seisoi hänen äitinsä tietämättömyydestä ja pelosta vapautumisen tiellä. Hän onnistui ihmeellisesti ja antoi äidilleen *videha muktin* (vapautuksen kuoleman hetkellä), mikä on verrattomasti kaikkein yleisin oivalluksen muoto enemmistöllä vilpittömistä pyrkijöistä.

Eräs hänen lempi-inhojaan olivat sipulit, jotka olivat tabu brahmiinileskille. Hän kieltäytyi valmistamasta sipuleita. Bhagavan saattoi esitellä hänelle sipulia ja sanoa, ”Kuinka mahtava on tämä pieni mukula, että se pystyy estämään äitiäni menemästä taivaaseen!” Äiti saattoi itkeä sydäntä särkevästi jossain nurkassa. Mutta Bhagavan sanoi aina, ”Itke, itke, mitä enemmän itket, sen parempi”. Se oli korkeinta rakkautta, halukkuutta suoda korkeinta hyvää, ja armottomuutta kaikille esteille, kuinka salaisille tai käytäntöön juurtuneille tahansa.

20. Eräs ystävä Bombaystä tuli katselemaan Ashramia ja ottamaan selvää mitä tämä kaikki oli. Hän oli hieman uskovainen, mutta halusi tietää mikä oikeastaan veti ihmisiä Bhagavanin luo. Hän tahtoi saada selvää tästä miehestä ja siitä ja jatkoi esittämällä kaiken sortisia kysymyksiä. Siihen aikaan norjalainen *sadhu* asui lähellä Ashramia ja me menimme yhtenä iltana etsimään häntä. Hän asui pienessä luolassa, joka oli tarkoitettu kylpyhuoneeksi. Hän nukkui ja valmisti ruokansa siellä. Oli ihmeellistä ajatella, että oppinut eurooppalainen oli hyväksynyt tällaisen elämän aivan Bhagavanin läheltä. Partoineen, pitkine hiuksineen ja auringonpolttamine kasvoineen hän näytti vanhalta, mutta todellisuudessa hän oli aika nuori. Yliopistovuosinaan hän oli opiskellut uskontotiedettä ja näin viehtynyt Intiaan ja Intian filosofiaan. Jopa Norjassa, kohdatessaan intialaisen, hän

saattoi kysellä tältä innolla, vain huomatakseen, että intialaiset yleensä ottaen tiesivät todella vähän loistavasta perinnöstään. Tämä oli vain vahvistanut hänen haluaan mennä Intiaan, tavata ihmisiä, jotka tiesivät ja oppia heiltä. Hän yritti kovasti ja sai työpaikan uskonnonlehtorina yhdestä Pohjois-Intian oppikouluista. Hän liittyi ja etsi vapaa-ajallaan itselleen *Gurua*. Hänelle kerrottiin, että hän voisi löytää yhden vain Himalajalta. Hän vieraili vuorilla ja löysi lopulta jonkun, joka suostui opastamaan ja neuvomaan häntä. Norjalainen oli hyvin pidättyväinen *Gurunsa* suhteen eikä suostunut kertomaan tämän nimeä tai olinpaikkaa. Mutta hän luopui työstään, liittyi *Gurunsa* seuraan vuorilla, oppi häneltä *sankhya yogaa* ja kertoi harjoittaneensa *sadhanaa* neljä vuotta ja palanneensa sitten takaisin. Kuinka hänen oli eletävä nämä neljä vuotta? Hän sai jälleen työpaikan, tällä kertaa Bangalossa. Junassa eräs matkaseuralainen kehotti häntä lujasti menemään ja tapaamaan Bhagavanin ennen kuin ryhtyy hoitamaan velvollisuuksiaan. Hän keskeytti matkansa, näki Bhagavanin eikä voinut lähteä. Bhagavanin läheisyydessä hänen *sadhanansa* tuli voimakkaammaksi ja nopeammaksi. Hänellä ei ollut rahaa ja hän vain venytti jokaisen lantin. Hän ei tuntenut tarvetta palata Himalajalle. Hän sanoi, että hän saattoi jatkaa kunnes päämäärä oli saavutettu. Me palasimme takaisin ihmetellen Bhagavanin valtavaa voimaa, joka houkutteli kaikkia, niin pieniä tai suuriakin. Bombaylainen ystävämme tunsu, että Ashramissa oli jotain, joka oli hänen ymmärryksensä yläpuolella ja tuli hyvin nöyräksi.

21. Kun Bhagavan eli vuorella, suuri apina tuli eräänä päivänä, kun hän oli syömässä ja istuutui hänen lähelleen. Bhagavan oli aikeissa panna palan ruokaa suuhunsa, mutta kun hän näki apinan, hän antoi palan sille. Apina otti sen, pani sen lautaselle ja antoi Bhagavanille nyrkiniskun poskelle. ”Mitä tarkoitat, veikkonen? Miksi olet vihainen? Annoin sinulle ensimmäisen palan!”, huudahti Bhagavan. Silloin hän ymmärsi. Se oli kuningasapina ja sitä oli kohdeltava kuninkaallisesti. Bhagavan vaati erillisen lehtilautasen ja kuninkaalle tarjoiltiin täysi ateria, joka söi sen kaiken arvokkaasti ja poistui ylpeänä.

POOSALAR

Tinnanurissa, muinaisessa kaupungissa Tondain piirissä, asui *Brahmin* nimeltä Poosalar. Hänen mielensä kiinnittyi aina Sivan jalkoihin, hän kasvoi päivä päivältä rakkaudessa ja oppineisuudessa ja käytti kaiken omaisuutensa Hänen oppilaidensa palveluun.

Toivoen rakentavansa temppelin Herralle, hän yritti kerätä varoja. Mutta yrittäpä kuinka lujasti hyvänsä, hän epäonnistui. Suruissaan hän pohti, ”Mitä minun tulisi tehdä?” Lopulta hän teki ratkaisun rakentaa sydämeensä temppelin Herralle. Mielikuvituksessaan hän kokosi läheltä ja kaukaa, vähä vähältä, kiviä ja metallia ja muita rakennustarvikkeita. Myös ammattitaitoisia muurareita ja kivenhakkaajia hän harjoitti ja ohjeisti ajatuksissaan. Ja soveliaana päivänä hän kaivoi maata ja asetti peruskiven. Omistautuneena, kiireisenä, nukkumatta edes öisin, hän katseli temppelin nousua, pala palalta, kerros kerrokselta, portin, tornin ja keskuspyhätön, kaikki suunniteltuna *Agaman* sääntöjen mukaan ja koristeltuna yksityiskohtaisesti huolellisen tarkasti. Pyhistä pyhimmän yllä olevan kupumaisen tornin päälle hän asensi kyynäränpituisen kiven. Ja niin mielen kovalla, vakaalla ponnistuksella hän pystytti rakennuksen, rappasi raot kalkilla, kaivoi kaivot ja altaat, pystytti ulkomuurit ja päätti mielessään soveliaan päivän ja tunnin vihkiä pyhätön ja asettaa Perustan paikoilleen.

Pallavan kuningas oli rakentanut Kanchin kaupunkiin mahtavan graniittitemppelin ja nimitänyt päivän sen vihkiseremonioita varten. Mutta edellisenä yönä Herra ilmestyi kuninkaalle unessa ja sanoi, ”Poosalar, ystäväni, on työskennellyt rakastettavasti useita kuukausia ja pystyttänyt minulle temppelin sydämessään ja minun täytyy olla siellä huomenna sen vihkiäisissä. Niinpä siirrä temppelisi seremonioita seuraavaan päivään”.

Kuningas heräsi, halusi kiihkeästi vierailla Tinnanurissa ja tervehtiä tätä Herran suosimaa palvelijaa. Hän saapui paikalle ja kyseli ihmisiltä, ”Missäpäin on tämä Poosalarin rakentama temppeli?” Mutta he kaikki sanoivat, ”Emme tunne sellaista temppeliä”. Sitten hän lähetti noutamaan kaupungin johtavat *brahminit* ja kysyi heiltä, ”Kuka on tämä puhdas ja täydellinen mies, tämä Poosalar?” He vastasivat, ”Sen nimistä *brahminia* ei asu tässä kaupungissa. Meidän tulisi mennä ja tuoda hänen, Sir”. Mutta kuningas ei halunnut sellaisesta edes puhuakaan. Sen sijaan hän meni itse miehen talolle ja hänen jalkoihinsa heittäytyen kysyi, ”Missä sinun kuuluisa temppelisi on? Tänään, minä tiedän, Herra tulee sinne asumaan. Ja Hänen käskystään myös minä olen tullut, tavatakseni sinut ja tervehtiäkseni sinua tänä päivänä”.

Tämän puheen hämmentämänä *brahmini* sanoi, ”Jos Herra on mielissään, maailman tulisi tietää,” ja kertoi kuninkaalle temppelin rakentamisen tarinan ajatus ajatukselta. Kuningas kuuli sen kaiken, heittäytyi uudelleen hyvän miehen jalkoihin ja marssi takaisin Kanchiin yhdessä rummuin ja torvin varustetun armeijansa kanssa.

Poosalar suoritti säännöllisesti päivittäiset *pujansa* ihannetemppeleissään säädetyllä tavalla ja pääsi lopulta Herran jalkojen juureen.

OPAS VIERAILIJOILLE

K. Padmanabhan

1. TIRUVANNAMALAI

A. KAUPUNKI

Tiruvannamalai on keskikokoinen eteläintialainen kaupunki Pohjois-Arcotin piirikunnassa Tamil Nadun osavaltiossa. Se sijaitsee 166 metriä merenpinnan yläpuolella ja sen normaali sademäärä on 30 senttimetriä. Kaupunki on kivisten kukkuloiden ympäröimä ja ympäristö on yleensä kuuma lukuun ottamatta sateista kautta marraskuun ja tammikuun välillä. Kaupunkialue on kooltaan noin 21 neliökilometriä ja asukkaita lähes 100'000. Sen lisäksi, että se on pyhiinvaelluskeskus, kaupallisessa mielessä se on kuuluisa messinkiastioista, chileistä ja maapähkinöistä.

Tiruvannamalaissa on rautatieasema, joka on noin puolivälissä Southern Railwayn reitillä Katpadista Villapuramiin. Vaikka rautatieyhteys ei ole erityisen kätevä, kaupunki yhdistyy moneen tärkeään paikkaan hyvällä tieverkolla. Se sijaitsee 193 kilometriä lounaaseen Madrasista (Chennai), 201 kilometriä kaakkoon Bangaloresta, 113 kilometriä Pondicherrystä ja 160 kilometriä Salemista. Jokaiseen näistä kaupungista kulkee bussivuoroja säännöllisesti, matka Chennaista kestää noin viisi tuntia.⁴⁴

Kaupungilla kunnallinen täyshoitola, suuri määrä retkeilymajoja, *dharmashaloja*, majataloja ja Arunachalan Temppeleihin liittyviä lepotiloja. Myös Ashramista on saatavissa rajoitetusti majoitusta.

Alueen pääkielenä on tamil. Sieltä löytyy myös muita Intian kieliä puhuvia, mutta toiseksi yleisin kieli on englanti. Myös muita eurooppalaisia kieliä puhuvia asuu Ashramissa ja sen ympäristössä.

Kaupungin nimi johtuu vuoresta. Etuliite *Tiru* tarkoittaa siunaavaa tai suopeaa kuten sanskritin etuliite *Sri*. *Malai* tarkoittaa vuorta ja *Anna* korkeita tai ylintä, niin että kaupunki merkitsee Suopeaa Korkeinta Vuorta.

B. ARUNACHALA, VUORI

Vuori on se, joka on tuonut merkityksen Tiruvannamalaille. Arunachala on sanskritinkielen sana, jonka tamilinkielen vastine on Annamalai. *Aruna* merkitsee vapautta orjuudesta, vapautta toiminnasta, vanhurskautta, hiljaisuutta, kirkkautta eli punaista, Sivaa ja hyväntekeväisyyttä. *Achala* merkitsee liikkumattomuutta eli vakautta. Arunachala on siksi punainen vuori eli säteilevä vuori. Sitä kutsutaan myös pyhän riikinkukon kukkulaksi ja pyhän tulen kukkulaksi. Filosofinen

⁴⁴ Allekirjoittanut teki matkan maaliskuussa 1990.

tulkinta on, että *Aruna* voimana eli *shaktina* edustaa Parvatia, Sivan puolisoa, ja *Achala* on Siva, Arunachalan ollessa sekä Siva että Parvati. Viisaat ovat sanoneet, että vapauden voi saavuttaa syntymällä Tiruvarurissa, kuolemalla Benaresissa, palvomalla Chidambaramissa ja pelkästään ajattelemalla Arunachalaa (*Smaranath Arunachalam*).

Vuorella on korkea asema hindujen pyhissä traditioissa ja uskotaan, että se on paljon varhaisempi kuin Himalaja. Se on syntynyt vulkaanisesta kivistä ja sillä on hieman kasvillisuutta. Se on 813 metriä korkea, muodostaen perustaltaan noin 12 kilometrin kehän ja se seisoo valokuvauksellisen ympäristön keskellä. *Pradakshina* eli vuoren ympäri kiertäminen, joka edustaa egon jatkuvaa kiertämistä Itsen ympäri Sydämessä, on tavanomainen harjoitus, erityisesti täydenkuun öinä ja festivaalien aikaan. Vuori näyttää erilaiselta eri suunnista katsottaessa ja näkyy ympäristöönsä kilometrien päähän. Temppelellä komeine torneineen, jolle pitkä vuori muodostaa taustan länteen, luo kunnioitusta herättävän ja mahtavan kuvan.

Jumalatar Parvatin ja Herra Murugan, Nayanmarsin ja Arunagirinathan lisäksi joitakin Arunachalan merkittäviä palvojia olivat Gautama Rishi, Guru Namashivayar, Isanya, Desikar Mana ja Virupaksha Devar. Viime vuosina näihin on lisättävä sellaiset suuret viisaat kuin Sri Seshadri Swamigal, Sri Ramana Maharshi, Kavyakanta Ganapati Muni, Jatini Shanmuga Yogi ja Iswara Swamigal.

C. TIRUVANNAMALAI PYHIINVAELLUSKESKUKSENA

Vuoren uskonnollisen merkittävyyden lisäksi kaupungissa on yksi etelän suurimmista temppeleistä, jonka kaksi tärkeää festivaalia – *Arunagirinathar*-festivaali elokuussa ja *Kartikai deepam*-festivaali kymmenen päivän aikana marras-joulukuussa – vetää suuret joukot. Yli sadantuhannen vuoren ympäri kiertävän ihmisen näkemistä yöllä, kun riikinkukkovalo palaa vuoren huipulla *Kartikai deepam*-festivaalin aikana, ei voi sanoin kuvailla.

Joukko suuria shivapyhimyksiä on elänyt Tiruvannamalaissa vuosituhsien aikana. Täällä Sambandar, Appar ja Sundarar ovat laulaneet pyhiä hymnejä, joista tunnetaan *Thevaram*, *Tiruvachakam*, ja Sri Arunagirinathar on rukoillut Jumalaa omalla *Tiruppugazhillaan*. Kaupungin merkitys pyhiinvaelluskeskuksena on Sri Ramana Maharshin saapumisen ja Ramanasramamin aikaansaannosten myötä kasvanut. Sri Ramana on sanonut, että jopa tänään vuorella on useita pyhimyksiä, asuen luolissa.

Sellaisten pyhiinvaelluspaikkojen kuin Chidambaram, Tirukoilur ja Tirupati läheisyys on myötävaikuttanut kaupungin tärkeyteen. Tiruvannamalai on yksi viidestä shivalaisesta pyhästä nimeltä *Panchabhuta Sthalams*. Jokainen niistä on Sivan muoto yhtenä viidestä elementistä. Vuorta pidetään *Tejalingamina* eli *Jyotilingamina*, Jumalan Tulisymbolina. Nämä viisi muodostavat yhdes-
sä Sivan ja maailman Sydänistuimen.

D. ARUNACHALESWARAN TEMPELEI

Temppelellä sijaiten vuoresta itään ja sen jalustalla, noin 800 metriä rautatieasemalta ja peittäen noin 101 000 neliometriä, on yksi suurimmista Etelä-Intian temppeleistä. 66 metriä korkea *Rajagopuram*, joka sijaitsee itäpuolella ja joka sisältää yksitoista kertomusta, on Etelä-Intian toiseksi korkein temppelellä. Temppelellä vanhimmat kirjoitukset ovat vuodelta 850. Cholan kuninkaat, jotka hallitsivat aluetta vuodesta 850 vuoteen 1280, ovat ilmeisesti vastuussa temppelellä rakentamisesta vaikka jonkun tätä edeltäneen Vijayanagaradynastian kuninkaan on täytynyt rakentaa sisin pyhättö.

Tornit ja pilarit *mantapameissa* ja *vimanameissa* sisältävät veistoksellista huippuosaamista. Temppleri on myös kuvakirjoituksellisesti tärkeä. Tempplerin kirjoitukset sisältävät runsaasti tietoa lukuisista aiheista.

Tempplerin pääjumala on Arunachalewara eli Annamalai ja Jumalatar on Apeethakuchamba eli Sri Unnamalai Nayaki. Herra Subramanyan ja Arunagirinatharin tempplerit ovat päätempplerin sisäpuolella. Jälkimmäinen sijaitsee paikassa, jossa Herra Subramanya antoi vapauden Arunagirinatharille. Patalalingamin pyhättö, jossa Sri Bhagavan vietti muutamia kuukausia salaisessa holvissa ja useat muut paikat, joissa hän pysyi muutamia ensimmäisiä vuotensa Tiruvannamalaissa, sijoittuvat tempplerin rajojen sisäpuolelle. Patalalingam sijaitsee paikalla, jossa suuren viisaan oletetaan harjoittaneen itsekuria satoja vuosia sitten.

E. TRADITIOITA JA LEGENDOJA TIRUVANNAMALAISTA

Edes Kolminaisuuden Jumalat eivät näyttäneet olevan vapaana 'minän' ja 'minun' egotunteesta. Brahman ja Vishnun välille syntyi riitaa keskinäisestä paremmuudesta, joka pakotti heidät menemään Herra Sivan luo ratkaisun saamiseksi. Siva otti valona loistavan patsaan muodon ja haastoi heidät etsimään sekä sen huipun että pohjan. Kumpikin epäonnistui yrityksessään ja luovutti itsensä Sivalle, Korkeimmalle Olenolle. Vishnu, kuitenkin, julistettiin Sivan toimesta olevan näistä kahdesta suurempi. Yhdessä he rukoilivat Sivaa, että loistavan patsaan tulisi muotoutua pieneksi vuoreksi ja että Hänen tulisi ottaa *lingamin* hahmo vuoren itäreunalle ja että *jyotin* ja valon tulisi ilmestyä joka vuosi vuoren huipulla muistona tulisesta patsaasta. Tämä on legenda vuoresta, temppleristä ja riikinkukkotulesta, joka palaa *Kartikai deepam*-festivaalin aikana.

Toinen tarina kertoo päivästä, jolloin Jumalatar Parvati leikillään sulki Sivan silmät hetkeksi, jonka seurauksena koko maailmankaikkeus vajosi pimeyteen ja kurjuuteen. Herra Siva karkotti Hänet sovittamaan synnin, jonka Hän oli tehnyt. Sen mukaisesti Hän harjoitti itsekuria ja palvoi Herra Sivaa Tiruvannamalaissa. Mieltyneenä Hänen syvään ja kiihkeään itsekuriinsa, Herra Siva liitti Hänet ruumiinsa vasemmaksi puoleksi. Näin syntyi *Ardhanareeswararin* muoto ja tämän niminen jumaluus viedään ulos temppleristä *Kartikal deepam*-festivaalin aikaan.

Legendat kertovat myös, että Tiruvannamalai oli tuli (*Agni*) vuori *Krithayugalla* (vanhimalla iällä), kulta (*Suvarna*) vuori *Threthayugalla*, kupari (*Thamra*) vuori *Dwaparayugalla* ja kivi-vuori tällä *Kaliyugalla* (nykyisin).

2. BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI JA SRI RAMANASRAMAM

A. TEMPELLI, VUORI JA BHAGAVAN SRI RAMANA

Sana Arunachala on edustanut jotakin suurenmoista ja mystistä Sri Ramanalle hänen nuoruusvuosistaan saakka ja hän oli melko yllättynyt, kun viidentenätoista elinvuotenaan sai sukulaiseltaan selville, että se oli todellinen paikka. Koettuaan kuoleman ja oivallettuaan Itsen seuraavana vuonna, hän intuitiivisesti tunsu Arunachalan kutsun. Hän jätti kotinsa elokuun 29. päivänä 1896, olematta edes täysin perillä mitä tietä hänen oli kuljettava ja saapui Tiruvannamalaihin syyskuun 1. päivänä kulkien junalla ja jalkaisin. Viestissä, jonka hän kirjoitti ja jätti taloonsa Maduraissa, luki, ”Olen, etsiessäni Isääni, Hänen käskynsä mukaisesti, lähtenyt tästä paikasta”, ja siitä voimme huomata miten suuri vaikutus vuorella oli häneen.

Hän on Arunachala ja Arunachala on Herra Siva. Vuoren ja Ramana Maharshin on todettu olevan erottamattomia. Maharshissa oli jotain lähinnä staattista ja kiven kaltaista. Hän oli *achala*, sillä hän ei koskaan poistunut Arunachalan alueelta sen päivän jälkeen kun hän saapui paikalle. Hänen ensimmäinen sisäänmenonsa temppeliin on silmiinpistävä merkityksellinen. Hänellä oli luonnollinen sadekylpy saatuaan tukkansa leikkautettua. Hän oli yksin temppelissä, jonka ovia oli pidetty auki ikään kuin Sri Arunachaleswara olisi innokkaana ottanut hänet vastaan. Kuten Rishikeshin Swami Sivananda on sanonut, ”Pyhä vuori oli *moola vighara* (jumaluuden kiinteä kuva) ja Bhagavan Ramana oli *utsava murti* (saman jumaluuden kuva, joka otetaan kulkueeseen festivaaliaikana)”.

Muutaman ensimmäisen vuotensa aikana Tiruvannamalaisissa Sri Ramana asui lukuisissa eri paikoissa, aina etsien paikan, jossa hän saattoi pysyä imeytyneenä Itseen ilman häirintää. Hänen kaikkein tunnetuin asuinpaikkansa temppelissä oli *Patalalingamin* pyhättö vaikka hän oleskeli muissakin paikoissa kuten tuhannen pylvään hallissa ja *Iluppai*-puun alla temppelin alueen sisäpuolella. Hän asui useissa lähekkäisissä paikoissa ennen kuin asettui Virupakshan luolaan vuonna 1901 – sellaisissa kuin Namashivayan luola temppelin yläpuolella, Pavalakundu, vuoren töyräällä, jonne hänen äitinsä tuli ensimmäisen kerran vierailulle, ja Gurmurtam, joka on kaupungista etelään lähellä Vettavalamin tietä. Hän pysyi Virupakshan luolassa suurimman osan seuraavista kuudestatoista vuodesta, vaikka vuoden kuumimmat ajat vietettiin Mangopuuluolassa. Tämän ajanjakson aikana hän muutti muutamia kertoja Pachaiammanin temppeliin vuoren itäpuolelle, kun rutto vaivasi kaupunkia. Pian sen jälkeen kun hänen äitinsä tuli lopullisesti, he kaikki siirtyivät Skandashramiin, jonka palvoja nimeltä Kandasami rakensi. Äiti huolehti säännöllinen taloudenhoidosta ja he pysyivät siellä hänen äitinsä kuolemaan saakka vuonna 1922. Kaikki nämä paikat löytyvät helposti Ashramista tai temppelistä.

Bhagavanin kiintymys vuoreen oli suurenmoista, hänen väitetään tunteneen siitä joka sentin. Hän oli myös mieltynyt suuresti *pradakshinaan*, jota hän suoritti niin kauan kuin pystyi ja suositteli sen tekemistä aina seuraajilleen. Viitatessaan sen arvoon, hän sanoi, ”Minun tuleni on vuoren juurella”.

B. SRI RAMANA JA SRI RAMANASRAMIN KASVU

Kun hänen äitinsä kuoli vuonna 1922, hän oli vapautunut olento ja hänen ruumiinsa tuli hindulaisen perinteen mukaisesti polttaa. Koska pyhällä vuorella ei sallittu polttamista, ruumis poltettiin vuoren eteläisellä alueella lähellä siellä jo ollutta hautausmaata. Hän vieraili äitinsä *Samadhilla* päivittäin Skandashramista, joka oli noin puolentoista kilometrin etäisyydellä ja eräänä päivänä kieltäytyi palaamasta sinne. Tämä on Sri Ramanasramamin nykyinen paikka.

Aluksi siellä oli pelkkä palmun lehdillä katettu bambumaja. Siellä ei ollut Ashramin organisaatiota ja Sri Bhagavan pystyi elämään suhteellisen esteetöntä elämää. Mutta, kun hän tuli yleisemmin tunnetuksi, lahjoituksia ja vierailijoita alkoi vyöryä paikalle ja jotkut vierailijat jäivät itse sinne. Vuosia Ashramin elämän keskus, lähes hänen kuolemaansa saakka, oli vanha mietiskelyhalli, jossa palvojat istuivat yhdessä Bhagavanin kanssa. Siellä oli sohva, jossa hän istui päivisin ja nukkui öisin. Tuntiessaan, että hänen tulisi olla kaikkien saatavilla, hän ei koskaan poistunut Ashramista lukuun ottamatta päivittäisiä kävelyretkiä vuorella ja, varhaisvuosinaan, ajoittaisia *pradakshinoja*.

Ashramin toimisto, lehti- ja kirjakioski, suuri ruokailuhalli, keittiö, postitoimisto, mietiskelyhalli, pienimittaiset asuinhuoneistot, *gosala* (navetta), *Veda patasala* (*Vedakoulu*), sairaala ja Äidin *Samadhin* ylle rakennettu mahtava temppeli kivipilarisine halleineen – kaikki nämä perustettiin vuonna 1950, kun Sri Bhagavan saavutti *Nirvanan*, sen jälkeen kun hän ilmoitti, että Ashramin tulisi jäädä hengelliseksi keskuksiksi. Sri Niranjanananda Swami, Sri Bhagavanin veli, palveli *Sarvadhikarina* eli Ashramin päätaloudenhoitajana useita vuosia ja ensisijaisesti hänen ponnistelunsa tuot-

tivat vallitsevan järjestelmän ja Ashramin kasvun. Uusia rakennuksia on tullut lisää sitten vuoden 1950 – *Samadhin* ympärille tilava halli, lukuisia uusia vierashuoneita, erillinen toimisto, jne. Mutta uskollisena Maharshin lausunnolle vähän ennen kuolemaansa, ”He sanovat, että minä menen pois, mutta mihin minä voisin mennä? Minä olen täällä”, hänen läsnäolonsa tuntuu Ashramin ohjaavana voimana. Ashram jatkaa ympäri maailmaa tunnettuna hengellisenä keskuksena. Ramana Kendroja (keskuksia) on vaikka kuinka paljon Intiassa ja muissa maissa.

Ashramissa ei ole hengellistä johtajaa ihmismuodossa. Maharshin läsnäolo on voimallinen ja kaikkialle leviävä ja mietiskelyn ohjeet annetaan hänen kirjoituksissaan ja sanoissaan. Hengellinen apu tulee suoraan häneltä ja kaikki mitä tarvitaan on lujaan uskoon perustuva vilpittömän harjoitus. Sri Ramanasramam ei ole paikka hetkellistä hyötyä etsiville suurille joukoille. Se on vakavaa oppilasta varten, joka ymmärtää, että vapautuminen on korkein päämäärä ja siksi haluaa etsiä armoa ja Mestarin apua ohjaamaan häntä tiellään. Maharshin täällä pysyvästi asuvat tai muissa paikoissa elävät oppilaat sitoutuvat hiljaiseen, huomaamattomaan *sadhanaan*, samalla kun he suorittavat velvollisuuksiaan maailmassa. He seuraavat Mestarin asettamaa polkua löytääkseen oman todellisen henkiloillisyytensä. Hän tapasi sanoa, ”Ulkopuolisen *Gurun* tehtävänä on vain herättää sisäinen *Guru* sydämässä; kun *Guru* on herännyt, hän on vapaa jättämään ruumiin”.

C. NYKYINEN ELÄMÄ ASHRAMISSA

Suuri osa Maharshin opetuksista oppilaille koskee suoraa sisäistä harjoitusta. Niinpä Ashramissa on vähimmäismäärä rituaaleja ja organisaatiota. Ihmiset tulevat ja istuvat ääneti mietiskellen Maharshin pyhätön edessä tai vanhassa hallissa, jossa hän itse istui useita vuosia oppilaidensa kanssa. He nousevat pyhälle vuorelle tai istuvat huoneissaan.

Joka aamu Vedan osia ja muutamia ylistyshymnejä lauletaan Sri Maharshin pyhätön edessä, aivan samoin kuin niitä laulettiin hänen edessään hänen elinaikanaan. Tätä seuraa *puja*, joka tehdään sekä Maharshin että Äidin pyhätölle. Ohjelma toistetaan illalla ja molemmat tapahtumat kestävät alle tunnin. *Sri Chakra pujan* päivänä Äidin pyhätöllä palvonta on paljon tarkempaa ja kestää kauemmin. Vuoden kuluessa tietyt päivät ovat suurten ihmisjoukkojen ja suurempien seremonioiden päiviä. Kaikkein suosituimpia ovat *Kartikai deepam*-festivaali, *Jayanti* eli Sri Maharshin syntymäpäivä, joka sattuu joulutammikuulle ja Aradhana eli päivä, jolloin hän kuoli, joka sattuu huhtitoukokuulle. Näihin tapahtumiin osallistuminen on täysin vapaaehtoista.

Koska majoituksesta on huomattavaa puutetta, vierailijoiden ei sallita jäävän pitkiksi ajoiksi. Yleensä heidän sallitaan viipyvä vain kolmen päivän ajan. Asumista voidaan erityistapauksissa jatkaa. Mahdollisia vierailijoita kehoitetaan kirjoittamaan Ashramin johtajalle riittävän ajoissa etukäteen saadakseen selville onko vierastiloja vapaana. Ashram ylläpitää keittiötä tarjoten yksinkertaista eteläintialaista ruokaa vakituisille asukkaille ja vierailijoille. Joitakin kasvisruokia, joissa ei ole mausteita eikä suoloja, tarjotaan niille, jotka eivät ole tottuneet syömään eteläintialaisia ruokia. Täysihoidosta ja majoituksesta ei peritä korvausta, mutta vapaaehtoisia lahjoituksia otetaan kiitollisina vastaan.

3. MUUT VIERAILUPAIKAT

A. SRI RAMANAAN LIITTYVÄT PAIKAT

Sri Ramanan syntymäpaikka on Tiruchuzhi, joka on noin 50 kilometriä Maduraista etelään. Talo, jossa hän syntyi, on Ashramin ylläpitämä Sundara Mandiram. Aivan kadun toisella puolella on Bhominathan temppeli ja muutaman korttelin päässä on peruskoulu, jota hän kävi. Maduraissa oleva talo, jossa hänellä oli kuoleman kokemus, on myös Ashramin ylläpitämä Ramana Mandiram. Kattua alaspäin on huomiota herättävä Meenakshin temppeli, jonne hän meni useita kertoja kokemuksensa jälkeen. Yläkoulu sijaitsee lähellä bussi- ja rautatieasemaa. Maduraihin pääsee helposti bussilla Tiruvannamalaista ja sitten Tiruchuzhi on sopivan päivän matkan päässä. Juna kulkee yhä samaa rataa, jota Sri Bhagavan käytti mennessään Villupuramiin matkallaan Tiruvannamalaihien. Matkalla sinne kannattaa vierailla myös muissa paikoissa. Arayanainallurin temppeli on noin puolitoista kilometriä Tirukoilurista. Näissä jälkimmäisissä paikoissa kannattavaa vierailla bussilla.

B. MUUT PAIKAT

Suosittu pyhiinvaelluspaikat kuten Kanchipuram, Chidambaram, Tirupati ja Tirukoilur eivät ole kovin kaukana ja niissä voidaan helposti vierailla junalla tai tietä pitkin. Muinaiset linnat Gingeesä ja Velloressa ovat melko lähellä ja ovat historiallisia ja arkeologisesti merkittäviä. Aurobindo Ashram Pondicherryssä, noin 115 kilometrin päässä, on paikka, joka on pyhiinvaeltajien reitillä heidän matkustaessaan Tiruvannamalaihien.

POLKU ANTAUTUMISEEN

(Kirjasta Bhagavan Sri Ramana Maharshin Opetukset Hänen Omin Sanoin)

On olemassa vain kaksi tapaa voittaa kohtalo tai olla siitä riippumaton. Ensimmäinen on tutkia kenen tämä kohtalo on ja huomata, että vain ego on sen sitoma eikä Itse ja että ego on ei-olemassaoleva. Toinen tapa on tappaa ego antautumalla ehdottomasti Herralle, oivaltaa oma avuttomuutensa ja sanoa koko ajan, 'En minä, vaan Sinä, oi Herra', luopuen kaikista 'minä'- ja 'minun'-tunteista ja jättää se Herralle, tekipä Hän sinun kanssasi mitä tahtoi. Antautuminen ei koskaan voi olla täydellistä niin kauan kuin oppilas haluaa sitä tai tätä Herralta. Todellinen antautuminen on Herran rakastamista rakkauden tähden, ei minkään muun, ei edes pelastuksen tähden. Toisin sanoen egon täydellinen pois pyyhkiminen on välttämätöntä kohtalon voittamiseksi, saavutitpa tämän pois pyyhkimisen Itsetutkimuksen tai *bhakti margan* avulla.

Hengellisen tiedon (*jnanan*) kipinä tuhoaa koko luomakunnan. Koska kaikki lukemattomat maailmat on rakennettu egon heikolle tai ei-olemassa olevalle perustalle, ne kaikki tuhoutuvat, kun tiedon atomipommi putoaa niiden päälle. Kaikki puhe antautumisesta on kuin sokerin varastamista Ganeshan sokeripatsaasta ja sen tarjoamista sitten samalle Ganeshalle. Sinä sanot, että sinä tarjoat ruumiisi ja sielusi ja kaiken omaisuutesi Jumalalle, mutta ovatko ne sinun, jotta voit ne tarjota? Parhaassa tapauksessa voit sanoa, 'Tähän saakka kuvittelin virheellisesti, että kaikki nämä, jotka ovat Sinun, olivat minun. Nyt ymmärrän, että ne ovat Sinun enkä enää toimi ajatellen, että ne ovat minun'. Ja tämä tieto, että ei ole olemassa mitään muuta kuin Jumala eli Itse, että 'minää' ja 'minun' ei ole olemassa ja että vain Itse on olemassa, on *jnana*.

Riittää että antautuu itselleen. Antautuminen on itsensä antamista olemuksensa alkuperäisen syyn valtaan. Elä harhauta itseäsi kuvittelemalla, että tämä lähde on joku ulkopuolellasi oleva Jumala. Lähteesi on sisälläsi. Luovuta itsesi sille. Se merkitsee sitä, että sinun tulisi etsiä se lähde ja yhdistyä siihen. Koska kuvittelet itsesi olevan siitä ulkona, sinä nostat esiin kysymyksen, 'Missä lähde on?' Joku väittää, että juuri kuten sokeri ei voi maistaa omaa makeuttaan ja että täytyy olla joku, joka maistaa ja nauttii siitä, joten henkilö ei voi sekä olla Korkein että nauttia myös sen tilan autuudesta; siksi yksilöllisyys täytyy säilyttää erillään Jumalasta, jotta nauttiminen tulisi mahdolliseksi. Mutta onko Jumala tuntemiseen kykenemätön kuten sokeri? Kuinka voi antautua ja silti säilyttää yksilöllisyytensä korkeimman nautinnon tähden? Tämän lisäksi he sanovat, että sielu, saavuttaessaan jumalaisen alueen ja pysyessään siellä, palvelee Korkeinta Olentoa. Voiko sanan 'palvella' ääni harhauttaa Herraa? Eikö Hän tiedä? Odottaako Hän noiden ihmisten palvelua? Eikö Hän – Puhdas Tietoisuus – vuorostaan kysy, 'Kuinka sinä, joka olet Minusta erillään, otat vapauden palvella Minua?'

LAULUN 'SARANAGATH' TRANSLITERAATIO

(Raga: Navaraj – koostanut Manavasi V. Ramaswamy Iyer vuonna 1914)

Pallavi

Saranagathi Un Para Nan

Inippugathunaithan Yedu

Nee Pugalai

(Saranagathi)

Anupallavi

Smaranath Gathi Phala Arunachala Nirai

Ramana... Karuna... Varuna

(Saranagathi)

Saranam

Tharunam Idu Vanro Karunai Nokkave

Kalaharanam Aakkidil Haa Haa En Seiven

Thunbai Neekki Inbai Alikka En Anba

Innam Paramukham Ennal Thaladayya Sri Vediya

(Saranagathi)

LAULUN 'SARANAGATHI' SUOMENNOS

Pallavi

Minä antaudun – sinulle

Missä muualla minun on antauduttava, kerro minulle
(minä antaudun)

Anupallavi

Kuka on täydellinen Arunachalassa

Kuka lahjoittaa minulle lopullisen Vapauden

O Ramana, Myötätunnon Sadepilvi
(minä antaudun)

Saranam

Eikö tämä ole sovelias aika

Myöntää minulle Armosi silmäys?

Jos sinä pidätät, Katso! Mitä minulla on tehtävissä?

Rakastettuni, poista suruni ja myönnä minulle

Autuus

En pysty kestäämään välinpitämättömyyttä yhtään

kauempaa,

O Vediya (Hän, joka on Brahman Itse)

(minä antaudun sinulle)